

БАРБАРА ДЕЛИНСКИ ЛЮЛЯКОВО УТРО

Превод от английски: Милена Трендафилова, 2000

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Спускането на нощта беше последното средство на природата в опита ѝ да прикрие собственото си великолепие. През по-голяма част от следобедта страховити облаци се носеха над гористите хълмове на Върмонт, като се скупчваха, разнасяха и отново се групираха в причудливи гротескни картини. Но вместо да потулят красотата, те я подчертаваха с безплътна сива мекота, която се стелеше върху тъмнозелената покривка на склона. Силата на природата бе внушителна, възпята в гордата осанка на боровете по хълма, свободния ход на лъкатушешката през долината река, заразителното веселие на оранжевите индиански метличини, които вятърът люлееше заедно с буйната трева на ливадата. Тъмнината бе само тънък воал върху тази първична красота. Виждайки през него, Ан Болтън се чувстваше щастлива и двойно благодарна, че бе напуснала града.

Лятото в Ню Йорк бе задушно. Горещината и влажността взаимно се бяха конкурирали, придържайки се упорито към високи стойности, като украсяваха челата и мебелите с капчици влага и правеха всичко противно лепкаво. Доброжелателни приятели и роднини я обсаждаха с натрапчива загриженост и внимание. Увещаваха я да обядва навън, когато ѝ се искаше голяма кока-кола и салата вкъщи. Завличаха я на театър, когато жадуваше за спокойна самотна вечер. Отмъкваха я на уикенд с весела компания, когато предпочиташе хубава книга и лековито уединение. Най-накрая искаше Джеф, но Джеф го нямаше.

Сега, обгърната от тъмнината, тя се сви в огромното тапицирано кресло. Огънят от дървата в камината предлагаше единствената светлина. Оранжевите и златистите пламъци привличаха погледа с хипнотична власт. Беше първата ѝ вечер тук. Ако изолацията и спокойствието бяха единственият критерий, то тя бе взела правилно решение, като нае къщата за една седмица. Времето беше ценно, а тук то се лееше в изобилие. Възнамеряваше да чете, да се разхожда, дори и

да поработи, макар че планираше главно да обмисли нещата на спокойствие.

Краят на септември във Върмонт бе идеалното време за себе вгълбяване. С обещания за мъгливи утрини и златни следобеди, зреещи ябълки и царица, плахата компания на сърните и уханието на планинския въздух това място бе идеална противоотрова за нейното страдание. Високо разположената къщичка беше всичко, което посредникът от агенцията ѝ бе обещал. Независимо че малката ѝ кола почти се разпадна, раздрусана от буците и коловозите на стръмния черен път, Ан бе очарована от вида на къщата. Тя стоеше спокойно в прегръдката на гигантски кленове и високо устремени ели, чиито покафенели от времето клонки и покрити със сребро върхове хармонираха със землистия цвят на алеята и сивото небе. Ниски храсти, избледнели в есенно зелено, опасваха къщата. Стройни люляци, които Ан си представяше отрупани с цвят, стояха на стража до абаносовата входна врата.

Вътре къщичката беше толкова компактна, колкото разточителна бе заобикалящата я природа. Отпред имаше дневна с камина, кухня, спалня и баня отзад. В отдалечената част една тясна стълба водеше към таванското помещение. Замислено да е удобно и функционално, това бе далеч по-различно от елегантния ѝ апартамент в Ню Йорк, но въпреки всичко ѝ харесваше. Беше неутрална територия, място, лишено от лукс и от спомени, място, където можеше да застане лице в лице с живота и да се наслади на деня.

А той беше изтощителен. Сутринта бе изпълнена със задачи до последната минута: първо в банката за пари, в библиотеката и книжарницата, за да си осигури четиво през седмицата, до университета — да предаде материалите и да вземе някои неща, до магазина за храна. Следобедът бе свързан с непрекъснато шофиране, после складиране на продуктите и разопаковане на чантите.

Камината я бе привлякла. Ан беше изтощена докрай. От седмици се чувстваше без сили. Когато удобната облегалка на креслото обгърна нежната ѝ фигура, танцуващите пламъци я отнесоха към спомена за вечерята с нейните родители предния уикенд.

— Не разбирам — опитвала се бе да я убеждава майка ѝ — защо искаш да заминеш сама. Толкова се старяхме да ти бъде добре. Провалихме ли се?

В желанието си да намали нейната тревога Ан се насили да се усмихне.

— Не, не сте се провалили. Просто искам да напусна града за малко. Да подишам чист въздух и да придам цвят на бузите си, нали така?

— Да, разбира се, че можеш да отидеш — чу се дълбокият глас на баща ѝ. Висок, със забележителна външност, Антъни Фолк не отговаряше на представата за шестдесетгодишен мъж. Ан бе взела от него тъмния цвят на косата и очите, въпреки че стройната, изящна фигура бе от майка ѝ. — Но бихме искали да дойдеш с нас на крайбрежието за няколко седмици. Не би ли помислила и изчакала дотогава?

Ан поклати глава. Нито един косъм не помръдна: косата ѝ бе прибрана в стегнат кок на тила.

— Сега му е времето. Вече съм организирала нещата и съм платила за къщата.

Майка ѝ отново опита:

— Но ти никога не си пътувала сама. Не е ли по-добре да има някой до теб? Ако не беше благотворителният обяд в сряда, щях да дойда. Имаш нужда от компания, скъпа.

Ан мразеше да тревожи родителите си. Бяха страдали почти толкова, колкото и тя самата. Трябваше да стоят и безпомощно да наблюдават как се разпада животът на по-голямата им дъщеря. Когато я погледнеха, Ан знаеше какво виждат. Изучаваше го всяка сутрин в огледалото — бледо овално лице, обрамчено от катраненочерни коси, изгаснал поглед и сенки под очите.

И все пак каза:

— Наистина нямам никакъв избор, нали, мамо? Била съм по-голяма късметлийка от другите, защото винаги е имало някой до мен. Ако не ти и татко, то Пеги, после моите съквартирантки в колежа и след това Джеф. — Гласът ѝ пресекна, когато изговори неговото име. Отдавна беше изплакала сълзите си, но това задавяне си остана.

Марджъри Фолк се хвана за сламката.

— Обади се на Пеги. Тя няма да започва уроци още няколко седмици. Ще дойде с теб.

Но Ан поклати глава:

— Не, мамо. Пеги е страхотна. Не бих могла да мечтая за по-добра сестра. Но тя има свой живот, свои приятели. Не е нейна работа да ми става бавачка. И наистина предпочитам да бъда сама. — Тонът ѝ внезапно стана рязък. — По-добре е да свиквам, не мислиш ли? — О, да, имаше гняв. Можеше да бъде уталожен единствено в съда, но щяха да минат месеци, преди нещата да намерят решение там.

Тишина настъпи над овалната маса. Изящните прибори и чудесната храна бяха забравени. Вече им бе станало навик. Това семейно събиране наруши спокойствието, но се налагаше стереотипът да бъде разчупен. Ан трябваше да започне отново да живее. Пътуването до Върмонт бе първата стъпка.

Когато буйният огън в камината се укроти до тихо пращане, тропотът на дъждовните капки прекъсна мислите ѝ. Протягайки крака, тя се изправи, приглади джинсите си и отиде боса до предния прозорец. Тъмнината беше дълбока. Гледаше през изпръсканите от дъжда стъкла, доволна, че затвори прозорците на колата и заключи вратата. Идеята да излиза навън сега никак не ѝ допаднаше. Стоеше с отпуснати ръце и немигащ поглед. Не виждаше нищо друго, освен чернотата на нощта и собственото си мрачно отражение.

Нямаше нужда приятелите да ѝ казват, че е заприличала на привидение. Бузите ѝ бяха бледи, хлътнали от свалените килограми, които бяха подчертали нежните извивки навсякъде по тялото ѝ. Сега устните бяха по-често прибрани и стиснати, отколкото извити в усмивка. Тъмните очи, които някога преливаха от щастие, сега издаваха тъга, а косата ѝ не се вееше, както преди, следвайки вихрените ѝ движения. Беше я завързала отзад с тънка лента от черно кадифе, чиито краища се губеха в гънките на черния ѝ пуловер с висока яка.

Този призрачен вид трябваше да се промени, ако възнамеряваше да започне нов живот.

След стреса миналия януари седмици бе като парализирана. Мисълта за бъдеще без Джеф все още ѝ беше чужда. Бяха женени от седем години, макар че ѝ изглеждаше цяла вечност. Ан бе студентка втори курс в колежа, специалност езикознание, когато го срещна по време на летния курс във Франция. Той бе един от малкото американци, които срещна по време на тримесечното си гостуване у едно семейство в малко селце западно от Лимож. Неговото средство за

придвижване бе велосипедът, а средството му за общуване — брилянтната усмивка, докато не откри, че тя говори английски. Оттогава станаха неразделни. Той промени плановете си за пътуване, за да ги съгласува с нея, и когато в края на август се върнаха в Щатите, приятелството им премина във флирт. Той също беше от Ню Йорк. Домът му бе на един час път с кола от нейния. До януари вече се бе прехвърлила в неговия университет в Средния запад. Следващото лято се ожениха. Само с две години разлика във възрастта, те пораснаха заедно, минавайки през студентските години на постоянно движение и идеализъм, на безгрижно приятелство и първа любов. И двамата произлизаха от работещи, бързо прогресиращи семейства, които им помагаша финансово, докато си стъпиха на краката. Но парите бяха без значение — дори и когато Джеф стана търсен консултант по инвестиции. Това, което винаги бе имало значение, бе неразделното семейно цяло — Джеф и Ан, Ан и Джеф. А след това Ан внезапно бе останала сама.

Когато най-сетне вцепенението започна да я напуска, тя си събра мислите. Имаше си дом — просторен, добре обзаведен и стилно декориран. Разполагаше с достатъчно пари, за да живее комфортно и да останат за инвестиране. Имаше приятели. Имаше семейство. Притежаваше собствена кола, не спортна — като аудито на Джеф, а икономична и сигурна. Имаше и своята работа.

Ан говореше свободно френски и испански и през по-голямата част от брака им работеше като професионален преводач. Първоначално имаха нужда от парите, по-късно не толкова, но тя харесваше своята работа и запълваше времето си, докато Джеф бе в офиса. Ако планираха пътуване, поемаше по-малко работа. А когато Джеф бе в командировка, се натоварваше повече и бе плътно ангажирана до неговото завръщане.

През онези дълги болезнени месеци неведнъж се бе питала какво щеше да стане, ако бе с него на последното, фатално пътуване. Може би все още щяха да бъдат заедно.

Но не бяха. Тя беше сама.

Постепенно Ан започна да работи повече, като се зае с превода на учебници за местните университети. За разлика от устния превод, при който трябваше да присъства на място в определен ден и определен час, тук имаше възможност за по-голяма свобода. След като

получеше материала, можеше да си направи свой собствен график за работа, уединена в комфортния апартамент.

Имаше изобилие от предложения. Можеше да избира и да проявява предпочитания. С нейните умения, компетентност и акуратност тя бе много търсена.

Понякога срещаше темпераментни преподаватели, някои от които бяха млади и привлекателни и бяха наясно с нейното положение. Тя продължаваше да бъде любезна и добре се справяше с работата си, но отказваше да излиза с тях. Това я смущаваше, дори се ядосваше, задето тези мъже си мислеха, че толкова скоро би започнала да ходи на срещи. Споменът за Джеф бе твърде близък, прекалено жив и прекалено скъп. Знаеше, че накрая щеше да избледнее и тогава може би щеше да започне да излиза с някого, макар да ѝ се струваше, че е изпитала достатъчно любов и болка за цял живот.

В този смисъл пътуването също беше добре дошло. То ѝ даде извинение, с което да отклони срещите. Подготовката за заминаването с милион поръчки за свършване, физическото отсъствие от града за една седмица и накрая завръщането към огромен куп недовършена работа я караше да се чувства в безопасност. Нямахше нужда да се притеснява за мъжете в горските пущинаци на Върмонт. Надяваше се, че няма да срещне никого през седмицата, докато е тук.

Тя размисляше хладно, без капчица сантименталност.

Внезапното изпращане на ясеновия дънер в камината я стресна. Ан се извърна от прозореца с разширени от уплаха очи. Когато разбра откъде идваше звукът, въздъхна и разтвори свитите си в пестник пръсти. След като месеци тя гриза ноктите си до дъно, сега те бяха пораснали в добре оформен маникюр. Годежният ѝ пръстен — широк и златен, проблясваше с измамна светлина върху средния пръст на лявата ѝ ръка.

Когато огънят отново изпраща, подсецайки я да го подхрани, тя коленичи пред топлия камък. Взе суха брезова съчка от големия кош с дърва и я сложи върху гаснещата жарава. Дървото се разгоря, после избухна в пламъци. „Това е поличба“, помисли си Ан, като вдигна книгата от пода до креслото. Повдигайки огромните очила с рогови рамки на носа си, тя отново се настани между широките облегалки на креслото. Бяха удобство. Помагаха ѝ да държи погледа си насочен към огъня пред нея, вместо към тъмнината зад гърба ѝ.

Нейният билет за свобода лежеше в скута ѝ. Винаги жадна да чете, през последните месеци, когато нищо друго не я успокояваше, Ан бе намерила спасение в книгите. Като приятел книгата имаше някои неоченими предимства. Винаги бе налице, щом имаше нужда от нея. Изчезваше неусетно и никога не задаваше въпроси, не очакваше остроумни отговори, не правеше неудобни предложения или с други думи — предлагаше добри компенсации за собствената ѝ неспособност да поправи грешките на света. Беше си приготвила по един приятел на ден по време на почивката. Това бе цялата компания, от която се нуждаеше.

Книгата с твърди корици в ръката ѝ бе биография. Отваряше я сега и изведнъж бе завладяна от същия свят, от който се опитваше да избяга. Върху вътрешната корица на томчето имаше посвещение, което преди не бе забелязала. То отново предизвика буря от спомени.

„На моята любима снаха. Желая ти чудесна ваканция и се надявам да прекараш една седмица с нас, когато се върнеш. Мари-Елен“

Семейството на Джеф я обожаваше от самото начало. Винаги бяха настоявали, че ще държат Джеф лично отговорен, ако бракът им се провали. В този смисъл те бяха стояли толкова плътно до нея, че най-накрая трябваше да ги помоли да я оставят на спокойствие. Оттеглиха се с нежелание.

Родителите на Ан упорстваха, настоявайки да напусне апартамента и да се премести обратно при тях, но тя отказа. Знаеше, че пълният със спомени за Джеф апартамент бе по-добър вариант за момента от дома, в който бе израснала. Завръщането там щеше да бъде признание за нейния провал — провал в опита да изгради щастлив живот като живота на своите родители.

Сянка на усмивка повдигна ъгълчетата на устните ѝ. Нейното детство наистина бе щастливо — дори и онези неприятни юношески години, когато, скромно казано, бе грозното патенце. О, родителите ѝ го отричаха, но огледалото не лъжеше. Във всеки случай грозното патенце се превърна в лебед много преди университетската промоция. Тогава тя бе скромна и елегантна, преуспяваща в академично,

социално и емоционално отношение. Нищо в тези розови двадесет и седем години, дори и в съвсем незначителна степен, не можа да я подготви за краха, който последва в началото на двадесет и осмата.

Върната към настоящето от остро чувство на глад, затвори недокоснатата книга и отиде в кухнята. Щракна ключа на единствената лампа, смеси рибата тон със салатата, остави кафеника да заври и препече ръжен хляб. С чиния със сандвич в едната ръка и чаша кафе в другата тя тръгна обратно, като загаси лампата с лакът.

Гладът ѝ я изненада. Изяде целия сандвич, което беше нещо необичайно за нея. Съживена, тя се облегна в креслото. Чашата сгръваше нейните ръце, огънят стопляше краката ѝ и изведнъж осъзна, че отново започва да чувства. От месеци не бе забелязвала аромата на горещо кафе, нито босите ѝ крака бяха усещали мекотата на килима. А кафето наистина миришеше приятно. Същото се отнасяше и за горящите дърва в камината, и за боровете отвън. Краката ѝ наистина усещаха излъсканите дъбови дъски, а после уютната мекота на дебелия килим.

Като отново побутна очилата, Ан се вторачи в биографията, но тя не беше подходяща за вечерно четиво. Скочи и се върна в стаята си, за да вземе нещо друго. Детективски или любовен роман — изборът бе лесен. Любовният роман щеше да ѝ свърши работа по-късно през седмицата, когато вече щеше да се чувства по-силна. Взе криминалето и се върна.

Добави няколко цепеници да подсили огъня. Придърпа по-близо креслото, за да използва светлината, и се зачете. След първата глава вече се бе превъплътила в героинята. Ан едва забелязваше, че дъждът се усилва, трополейки още по-шумно по покрива, стъклата на прозорците и дъските, с които бе облицована къщата. Беше подходящ фон за историята на една млада жена, заседнала сред тъмни гори в къщичка, подобна на нейната. Ан усети леко безпокойство при сравнението, като се поколеба дали след всичко това да не премине към любовен роман, но бе неустойимо привлечена обратно към ситно изписания лист. Потъвайки по-дълбоко в креслото, тя се отдаде на интригата.

Чете в продължение на два часа, като спря само за още малко кафе. Златният часовник на китката ѝ показваше единадесет, но изобщо не ѝ се спеше, ободрена от кофеина, новата обстановка и

интригуващия сюжет на книгата. След четвърта глава дойде пета, а после и шеста, като мистерията се задълбочаваше. Нещастните случаи не бяха нито злополука, нито съвпадение. Някой преследваше героинята. Не, нещо я преследваше или поне така изглеждаше от странните следи, оставени от ходилата, лапите или каквото и да беше в дебелия сняг. Ужасът постепенно ескалираше. Жената беше хваната в капан, преследвана, обречена да умре. Когато свърши седма глава и започна осма, Ан вече обмисляше план за спасение въпреки изглеждащите непреодолими препятствия. След това, за да усложни бездруго безнадеждната ситуация, се появи виелица. Ураганни вихри, заслепяващи снегове и мразовити температури се сговориха, за да я оставят на милостта на дивия звяр, който я дебнеше.

С глухо тупване Ан захлупи книгата в скута си. Беше се вживяла в образа на героинята и сърцето ѝ се разтуптя от страх. „Криминале, как не! — размишляваше със съжаление. — Тази книга е истински ужас!“ Нямахше да е толкова лошо, ако я бе избрала снощи или миналата седмица в Ню Йорк. Тук беше сама, откъсната от близките си, на цели пет километра от островчето цивилизация.

Все още в плен на привиденията, на Ан ѝ трябваше цяла минута, за да осъзнае, че това, което прие за удар на собствения си пулс, бе гръмотевица отвън. Светкавицата бързо я последва, озарявайки в един ужасяващ миг тъмната част на стаята. Синьо-белият ѝ проблясък изглеждаше леден в сравнение с топлия оранжев пламък на огъня.

Ан бързо добави още няколко цепеници, раздвоена между отчаяната нужда да остави книгата и не по-малко отчаяната нужда да продължи да чете, защото знаеше, че няма да може да заспи, докато последната страница не бъде обърната и загадката разрешена. Тя вдигна книгата и отново чу оглушителен гръм, който разтнесе къщата, последван от святкащите езици на мълниите.

После Ан настръхна цялата, защото след гръмотевичния трясък долови друг звук. Той беше човешки и това я изплаши още повече. Приближаваше кола. Шумът бе достатъчно силен, за да го чуе сред воя на бурята, и идваше все по-близо. Стигна до входната врата и спря.

Свита на кълбо в креслото, затаи дъх. Беше дванадесет и тридесет и пет — много след нормалното време за гости, дори и в града. Може би някой местен искаше да я предупреди за бурята. Може би се бе изгубил. Може би... може би...

Яростен удар дойде от вратата. Дори и да беше тихо почукване, пак нямаше да се осмели да отвори. Но това блъскане очевидно не беше израз на съседска загриженост. Вратата беше заключена наистина, но въпреки това тя горещо съжали за стабилното резе, което имаше в Ню Йорк.

— Отворете! Навън вали! — Гласът беше дълбок, дрезгав и сърдит. — Отворете проклетата врата!

Ан не помръдна. Къщата беше нейна за една седмица и имаше документи, с които да го докаже. Не беше длъжна да отваря.

Но блъскането по дървото продължи с кокалчетата на ръката.

— Хайде, който и да си, отвори вратата! Целият съм мокър и не мога да стигна до ключа си.

Неговият ключ? Това място за публични посещения ли беше? Дали посредникът не бе забравил да ѝ каже нещо?

Почувствала се малко виновна, че е на топло и сухо, докато някой бе навън, на дъжда и студа, тя се приближи до вратата.

— Кой е? — извика Ан, като облегна чело върху гладката дъбова повърхност.

— Мич, по дяволите! Отвори! — Една нетърпелива ръка разклати дръжката на вратата от външната страна.

— Не познавам никакъв Мич — надвика бурята. — Какво искаш?

В отговор дойде застрашително ръмжене.

— Искам да се изсуша. За бога, отвори! Наистина имам ключ, но трябва да оставя тези чанти на земята, за да го стигна. Ще бъда побесен от дявол, когато вляза!

Прие, че може да му повярва. Ако наистина притежаваше ключ, накрая щеше да отвори вратата, независимо дали това ѝ харесва или не. Можеше да му спести усилието и да се предпази от неговия гняв. Предпазливо посегна към бравата. Отвори вратата няколко сантиметра, като отпусна тежестта на тялото си върху дървото, в случай че това, което видеше, не ѝ допадне.

Без никакво предупреждение нещо много по-тежко се стовари върху вратата и я отвори напълно, като отхвърли Ан обратно в стаята. Изплашена от неочакваната сила и проклинайки се за своята наивност, тя загуби равновесие, препъна се и с глухо тупване падна върху дупето си. От тази удобна позиция загледа с широко отворени очи едрият мъж,

който яростно хвърли вътре няколко огромни чанти, преди да затръшне вратата и да се облегне на нея. От дрехите му шуртеше вода.

Огънят бе започнал да гасне и само случайни искри едва осветиха лицето му, но те бяха достатъчни, за да се видят стиснатата челюст, подсмивващи се язвително устни и очи, които я пронизваха.

— Ти, кучко! Какво те забави толкова? Защо не отваряше вратата? Не виждаш ли какво е времето? И кой те изпрати! Джо? — Присвитите очи нагло я огледаха. — Не, трябва да е Лени. Той си пада по грозновати и кльоцави.

Ан бе онемяла от внезапното развитие на събитията.

— Какво? — продължи мъжът. — Никакви опровержения? Никакви срамежливи протести? — Той разкопча тежкото си вълнено палто, съблече го и го метна върху празния стол. Дори и без неговия обем, само по прилепнали дънки и тъмен пуловер с висока яка изглеждаше внушителен.

За неин ужас, мъжът започна да се приближава, докато се извиси точно над нея.

— Е? Няма ли какво да кажеш? Или възнамеряваш да лежиш там, да се преструваш на безпомощна и да ме прелъстяваш?

Ан възвърна гласа си.

— Не можеш да останеш тук! Махай се!

Дрезгав смях се процеди през звуците на бурята.

— А, промени си мнението, нали? Много бързо оттегляш скромната покана!

Ан се плъзна назад по пода.

— Мисля, че е станало недоразумение.

— Точно така! Не знам коя си, но не искам нито теб, нито някоя друга жена тук. Затова — той сниши гласа си, но не успя да отпусне долната челюст — ти предлагам да вдигнеш дребното си задниче и да се изнесеш оттук.

Ан не можеше да повярва.

— Не. — Очите ѝ не се откъсваха от него и за секунда, макар че се отдръпна на няколко сантиметра.

Изведнъж той се приведе над нея. Стегнатите му мускулисти крака хванаха нейните в плен и всяко движение бе невъзможно.

— Какво каза?

Мечтаейки за сила, която не притежаваше, тя втренчи поглед в него.

— Казах, че няма да си тръгна. Тук съм за една седмица. Ако някой трябва да си иде, това си ти. Сега! — Ан фактически изкрещя последните думи. От безсилие и страх губеше самообладание.

Но нейната заповед предизвика обратен ефект. Мъжът се придвижи напред, отпусайки тежестта си върху дясната ръка, която бе положил на твърдия под на сантиметри от бедрото ѝ.

— Значи това е нова игра — присмя се той.

— Не разбирам за какво говориш — отвърна тя, но нейният глас се понижи в шепот, когато лицето му се доближи. — Това не е игра.

Осветени от бледите оранжеви отблясъци на огъня, плътните му устни се кривяха в пародия на усмивка. Очите отново се присвиха, насочвайки се сега към устата ѝ, която конвулсивно потрепваше. Ан не можеше да помръдне. Ужас се надигна у нея.

— Не е игра значи? — повтори мъжът, докато тя се бореше да се освободи от хватката на краката му. С грациозността и силата на хищник той се просна целият върху нея, принуждавайки я да легне върху студения под.

Тогава настъпи паниката.

— Махай се! Пусни ме! — Ан напразно се опитваше да го избута. Тежестта върху тялото ѝ бе огромна и я оставяше без сили. Задъхвайки се, тя продължи да го отблъсква, докато устата му се спускаше надолу. — Не! — извика Ан и извъртя глава настрани.

Той я върна обратно с корава длан.

— Не е игра ли казваш? Ще видим това. — Устните му сграбчиха нейните с такава непоколебимост, че задържаха главата ѝ да не се отметне към дъбовите дъски. Поразяваща със сила и безжалостна продължителност, в целувката му имаше нещо животинско, което бе примитивно и диво.

Тя отчаяно се бореше, извивайки се под него, докато една огромна лапа сграбчи двете ѝ ръце и ги прикова към пода над главата ѝ. Само тогава устните му се отдръпнаха от нейните.

Борейки се със сълзите, Ан жадуваше за глътка въздух, а през това време той я разглеждаше. Когато най-накрая заговори, беше спокоен и циничен:

— Сълзи? Те не са част от играта. — При опита му да се надигне ръцете му стиснаха нейните, като ги накараха да понесат силата на неговата тежест. Тя извика от болка, когато годежният пръстен се вряза в нежната плът.

Мъжът бързо я освободи и седна на пода. Ан се отдръпна и запълзя назад, докато не се блъсна в стената. После скочи на крака и изтича до камината. Грабна единственото оръжие, което попадна пред погледа ѝ — тежък железен ръжен.

— Не ме приближавай — предупреди го тя с пронизително стенание.

Заплахата ѝ постигна целта си. Мъжът не помръдна.

Тишината увисна тежко във въздуха. Дори дъждът бе стихнал и леко ромонеше по покрива. Бурята отминаваше. Но какво трябваше да направи сега? Когато осъзна сериозността на положението, тя се разтрепери с цялото си тяло толкова силно, че ръженът несигурно се залюля.

Явно усетил страха ѝ, мъжът бавно се изправи. Демонстративно вдигна ръце с обърнати длани.

— Спокойно. Няма да те нараня.

— Вече го направи. — Ан вдигна ръжена по-високо.

— Остави това нещо — нареди той, но със спокоен тон. Гневът му сякаш се бе изпарил. — Може да се удариш.

Тя поклати глава и стисна ръжена в готовност.

— Виж. — Мъжът въздъхна и прокара пръсти през влажните кичури, паднали на челото му. — Нека да запаля лампата. Тогава поне ще мога да видя каква жена е вдигнала ръка срещу мен.

Ан се отпусна. Светлината щеше да помогне и на нея.

Той отиде до най-близката лампа и я запали. Тя окъпа стаята в топло жълто.

— Така е по-добре — отбеляза мъжът и се обърна с лице към нея.

Ан го разгледа добре: щеше да ѝ е от полза при отбраната. Той бе висок и як, по-слаб, отколкото ѝ се стори в началото, макар че широките гърди и добре оформените рамене говореха за сила. Беше облечен с черен пуловер и избелели джинси, потъмнели по краищата от дъжда и залепнали върху подгизналите кожени ботуши.

Бе очаквала мургава и нагла физиономия, а видя лице с чисти и строги черти, които таяха странна мекота. Кожата бе светла, със съвсем лек загар, косата — гъста и руса, започваща да посребрява, се стелеше на влажни вълни.

Долавяше скрита нежност. Но устните му бяха сурови, бузите — хлътнали, челюстите — стиснати. А очите с цвят на лешник я гледаха, без да мигнат.

— Ако си приключила — каза той подигравателно, — би ли оставила този ръжен? Виждаш, че не съм главорез.

Ан вдигна оръжието по-високо.

— А какво ще кажеш за изнасилвач? — Не можеха да я измамат сладките му приказки и приятната външност.

Едно мускулче трепна на бузата му.

— Не съм изнасилвач. Не бих те насилвил в нищо. Особено след като видях този годежен пръстен. Не се занасям с омъжени жени.

Сълзите отново заплашваха да се появят. Колко сладко и горчиво беше, че символът на един брак, който бе приключил, трябваше да я спаси от непредвидимото ѝ премеждие. Значи все още трябваше да благодари на Джеф.

— Кой си ти? — попита тя с разтреперан глас.

— Наистина ли не знаеш? Хайде, държиш всички карти. Можеш да си признаеш.

Гласът ѝ стана по-строг.

— Кой си ти?

Мъжът продължи да настоява на своето:

— Лени беше, нали? От седмици се опитва да ме запознае с жена! — Раздразнението му прозвуча искрено.

— Кой си ти?

С въздишка на поражение той мушна ръка в джоба.

— Мич.

Но тя вече знаеше това.

— Откъде си?

— Ню Йорк.

— И сега идваш оттам?

— Да.

— Защо?

Той ѝ хвърли изненадан поглед.

— Какво защо? Защо съм тук или защо сега?

— И двете. — Пулсът на Ан се нормализира и тя свали ръжена.

— Пристигам чак сега, защото имах среща късно следобед и не можех да напусна града, преди да я приключа. Тук съм, защото имам нужда от едноседмична почивка без никакъв човешки контакт. Абсолютно никакъв.

— Защо си тук?

— Току-що ти казах.

— Но защо тук, в тази къща? — Започваше да мисли в правил на посока. Не приличаше на убиец. А и преди малко, когато беше върху нея, можеше да се възползва от ситуацията, но не го направи.

Той разтри задната част на врата си, както бе направила и тя, когато пристигна.

— Често идвам тук. Сигурен съм, че резервирах уикенда при Майлс.

Значи познаваше посредника. Заслужаваше да му се вярва за това.

Ан отпусна хватката върху ръжена.

— Изглежда, добрият стар Майлс е направил грешка. — Тя се намръщи и сведе очи. Разсеяно прокара все още треперещия си пръст по устната, която мъжът бе наранил.

С едно-единствено ловко движение той ѝ отне ръжена, преди тя да успее да реагира. В този миг страхът се възвърна. Беше измамена.

— Добре, госпожо. Сега ти отговори на моите въпроси — нареди мъжът.

Когато Ан се опита да отстъпи назад, той я сграбчи за раменете и я задържа. Разликата във височината я ужаси. Като се отчетеше фактът, че беше без обувки, Мич се извисяваше почти тридесет сантиметра над нея.

— Коя си ти? — попита той властно и леко заплашително.

Жената отново се разтрепери.

— Ан.

— От...

— Ню Йорк.

— Значи — бегла усмивка докосна устните му — сме от една порода.

— Едва ли.

Острият ѝ поглед и резкият отговор заличиха следите от неговата усмивка.

— Кога пристигна?

Ан се чувстваше обидена от въпросите му. Тя имаше договор, бе наела къщата. Това място беше нейно.

— Не разбирам...

Силни пръсти се впиха в рамото ѝ, преди да я разтърсят здраво.

— Кога дойде тук?

— Рано тази вечер.

— Защо си тук? И двата варианта.

Той поразхлаби хватката си, но Ан искаше да се освободи напълно.

— Може ли да седна? Краката ми треперят.

За момент Мич задържа ръцете си върху раменете ѝ, после ги отдръпна. Дясната постави на кръста си, а лявата — в джоба.

— Бъди моя гостенка. Седни.

Ан се оттегли в дълбокото кресло и го наблюдаваше, докато слага дърва в огъня. Действаше с дясната си ръка. Лявата продължаваше да стои в джоба му. Осъзна, че той избягва да я използва.

Мич отново се приближи към нея, висок, и внушителен.

— Защо дойде?

Тя вирна брадичка въпреки заплашителната му поза.

— Тук съм на почивка. Организирах я с господин Купър и предплатих за седмицата.

— Имаш ли документ?

— Разбира се.

— Нека го видя.

Ан се намръщи.

— Защо трябва да ти показвам каквото и да било? Ти си този, който се натрапва неканен.

Мъжът се наведе напред, като постави ръката си върху страничната облегалка на креслото и приближи устни застрашително близо до ухото ѝ.

— Дай го — каза шепнешком, после бавно се изправи, за да я пусне да мине.

Минути по-късно тя се появи и го откри до камината, вперил поглед в пламъците. Мич взе документа, който му подаде, и бегло го огледа.

— Изглежда достатъчно автентичен — обяви той, измърмори: — Този глупак! — и се върна при огъня.

— А твоето доказателство къде е? — предизвика го Ан.

Мъжът стисна зъби.

— Ще трябва да повярваш на думите ми.

— Не, благодаря. Искам доказателство. Или можеш да си вземеш нещата и да си отидеш. Не съм изминала целия път дотук, за да делея къщата с мъж, когото не познавам.

Устата му се сви в гримаса.

— Изглежда, не можеш да се отървеш от мен, лейди.

Ан изведнъж се разгневи.

— В никакъв случай! Дойдох тук, за да бъда сама и така и ще бъде. Ако имаше телефон, щях да повикам местната полиция, за да те изхвърли, но няма, а идеята да шофирам в това време никак не ми допада. Затова те моля да си тръгнеш като джентълмен.

Мич се загледа в камината.

— Кой е казал, че съм джентълмен?

— Ще те оправдая поради липса на доказателства. А сега, тръгваш ли си или да... — Гласът ѝ постепенно заглъхна. Нямахше алтернатива.

И, по дяволите, той го знаеше. Мич бавно се обърна към нея:

— Или какво?

Раздразнена от ситуацията, разгневена от неговото спокойствие, тя се поддаде на нуждата си да вика. Високо.

— Виж... Мич... не знам кой е виновен за това недоразумение, но бих искала да си отидеш. Денят беше тежък и съм уморена. Явно е станала грешка, но аз имам твърдото намерение да прекарам седмицата тук и си плащам за това. Ще бъдеш ли така добър да си заминеш?

Изражението му не се промени.

— Тази нощ? Не.

— Какво искаш да кажеш с това „не“? Нямах право да бъдеш тук.

Изведнъж гласът му стана висок почти колкото нейния.

— Имам пълното право да съм тук и Майлс ще се поизпоти, докато ми отговори на някои въпроси. Нека да се разберем за едно. — Очите му потъмняха до тъмнозелено. — Искам да изчезнеш оттук толкова, колкото и ти искаш мен да ме няма. Но тази вечер със сигурност не можем да се отървем един от друг. Ще измислим нещо сутринта.

— Не можеш да останеш тук през нощта.

— Защо не?

— Защото аз съм тук!

— И? — Очите му отново станаха лешникови, по-спокойни и властни.

Бузите ѝ пламнаха.

— Мисля, че вече ти обясних, аз не съм част от заговора. Е, нека направя следващата стъпка. — Гласът ѝ се разтрепери, но тя даде воля на това, което от седмици се бе опитвала да каже на целия свят. — Не се интересувам нито от теб, нито от който и да е друг мъж. Разбра ли?

— Чувам те. Но не съм сигурен, че ти вярвам. — Дръзките очи се спуснаха от лицето към шията, оттам към гърдите ѝ. Иронията изчезна, когато погледна към годежния пръстен. Намръщи се и се изправи. — Мисля, че разбрах. Лека нощ. — Когато мина забързано покрай нея, разтревожена, тя го сграбчи за ръката.

— Къде отиваш?

— Да си легна. — Думите му бяха прями, тонът — хладен.

— О, не, няма.

Мич повдигна едната си вежда.

— Ще ме спреш ли? — Сведе бавно поглед към ръката с побелели кокалчета, която здраво го притискаше.

Ан го пусна.

— Не можеш да останеш тук! — Мъжът продължи към чантите си. Неспособна да измисли нещо по-добро, тя го последва. — Казах, че не можеш да останеш! Трябва да има някакво място в селото.

Като струпа целия багаж в дясната си ръка, той се насочи безмълвно към стълбите. Спря рязко и обърна глава само колкото да извика през рамо:

— Предполагам, че ще спиш тук долу?

Ан бе останала без сили, съвсем без сили.

— Да, но ти трябва да си вървиш.

Мич се обърна с лице към нея. Усмивката му беше любезна, очите — студени, гласът — хладен.

— Ще го направя точно навреме. — Като взимаше по две стъпала наведнъж — поразителен подвиг при обемистия му товар, той изчезна в таванския етаж, оставяйки я напълно безмълвна.

ВТОРА ГЛАВА

Ан не помръдна. Ръцете ѝ висяха безжизнено покрай тялото, стъпила беше с боси крака върху пода и не откъсваше очи от таванската врата, която се затвори с оглушителен трясък. Дори и слабите шумове, идващи отвътре — стърженето на стола, изскърцването на матрака изпод едната чанта, глухото тупване на другата върху пода, дрънченето на металните закачалки върху дървения прът — не успяха да я раздвижат.

Най-сетне схванатата жила на врата ѝ я върна към реалността. С ръце, опрени на кръста, тя направи кръгово движение с главата, опитвайки се да освободи напрежението.

Странно. Ситуацията бе странна. Истинска драма вместо измислената, която сега лежеше, захвърлена на пода до камината. И нямаше какво да се направи. Можеше с часове да се тормози, но нещата щяха да останат същите.

Когато се прибра в стаята си, тя затвори плътно вратата и подпря бравата със стол, както бе постъпила нейната героиня в шеста глава. После се мушна бързо в дългата фланелена нощница, разпусна косите си и се сгуши под дебелия юрган на леглото.

Въпреки че бе залостила вратата, Ан не можеше да се успокои. Но страхът като че я напускаше. Историята на Мич я раздразни, но бе достатъчно правдоподобна. Или по-скоро той самият изглеждаше правдоподобен. Нещо в него вдъхваше доверие — интелигентният маниер на говорене, спретнатият вид, изисканите обноски — това говореше за добро възпитание. Да, в началото беше твърде груб, но дори и то беше обяснимо. Той не изглеждаше нито злобен, нито отмъстителен, а само ядосан от грешката на посредника.

Какво да прави? Нямаше друг избор, освен да се наспи, преди да реши. На сутринта решението щеше да се намери. Това беше нейната седмица. Нямаше да я дели с никого.

Но сънят ѝ бягаше. Проклинаше двете чаши кафе, които бе изпила, недовършеното евтино романче и скърцването, което се

разнасяше от стаята над нея. Накрая се унесе в неспокоен сън, стряскана периодично от изскърцването на леглото горе. Почти се беше съмнало, когато осъзна, че не мислеше за Джеф — забележително разнообразие в будните ѝ нощи от много време насам. При тази самоиронична забележка, напълно изтощена, тя заспа дълбоко.

По-късно, само след няколко минути, както ѝ се стори, се стресна от оглушителен шум. Почервеняла от гняв, Ан скочи от леглото, махна стола от вратата и се втурна към източника на звука.

— За бога, какъв беше този шум? — извика тя, влизайки през кухненската врата точно навреме, за да види как Мич започва да събира пръснатите тенджери, тигани и метални прибори, които се търкаляха на линолеума до печката. Той бе с тъмносин велурен халат, който едва стигаше до коленете му, и боси крака като нея. И разрошен. И много, много ядосан.

Погледна я косо и избухна:

— Каква домакиня можеш да бъдеш, като си натрупала съдовете по този начин? Наистина ли очакваше, че ще се задържат, като отворя вратата? И къде, по дяволите, е сокоизстисквачката? Боже мой, жено, захвани се и разчисти тази бъркотия!

Приятелите ѝ, които я познаваха като отстъпчива, уравновесена, съчувстваща и сговорчива, нямаше да повярват на очите си, ако видеха гневната фурия, в която се бе превърнала. Вчерашният ден бе прекалено изтощителен, нощта бе прекалено дълга и Ан беше прекалено изтерзана от месеците на скръб, за да ѝ е останала и капчица търпение.

С пламтящи черни очи, тя се изправи срещу него.

— Ти почисти! Нямам вина за бъркотията и не съм ти робиня! И съвсем случайно — не съм се докосвала до този шкаф. Обвинявай, когото си искаш, но не и мен! А какво право имаш да ме будиш? Това е моята почивка, не го ли разбра снощи? — Сега само глух можеше да не чуе. Предизвикана от възмутения му поглед, тя продължи обвинителната си тирада: — Този шум можеше да вдигне и мъртвец. Нямах нужда от нещо чак толкова силно за събуждане. Твоето сноване цяла нощ не ме остави да мигна! Това, че страдаш от безсъние, не означава, че аз също не трябва да спя!

Погледът му бе студен.

— Събуди се в добро настроение, нали? Нещо необичайно за жените, с които съм свикнал. — Огледа я от главата до петите. — Добра екипировка, също необичайна.

Естествено Ан бе оставила халата си да виси в килера. Завъртя се на пети и с развети коси се понесе към стаята си. Облече халата, после уморено махна с ръка, седна на ръба на леглото и като подпря лакти на коленете, зарови лице в ръцете си. Дишайки дълбоко, се опитваше да успокои от шока в слепоочията.

Жените му. Неговите жени. Тя не беше нито негова, нито на някого другиго.

Тъгата почти я съкруши. Само ако Джеф можеше да я види сега!

Засрамена, Ан взе хавлията и сапуна с надеждата, че един дълъг горещ душ ще свали напрежението и ще подобри настроението ѝ. И за кратко време го направи. Напорът на водата беше силен и изпращаше парещи струи по стегнатите мускули на врата и гърба. Силно пенливият шампоан направи косата блестяща и скърцаща от чистота, спускаща се на влажни кичури по раменете ѝ. Когато най-накрая излезе изпод душа, тя енергично се подсуши и се върна в стаята си.

Половин час по-късно, облечена в тъмносин пуловер, джинси и маратонки, Ан се запъти към кухнята, за да направи кафе. На печката вече имаше горещо кафе. За нейна изненада, подът бе почистен от отломките, а дразнещите кухненски съдове — добре подредени в шкафа.

Тя се усмихна малко самодоволно. Значи беше почистил. Виж го ти, прасето му — мъжки шовинист! И сам се е изнесъл.

Наля си кафе и седна до масата. Въпреки данданията, в действителност бе спала до десет и половина. Сега чу стъпки по стълбите и затръшване на вратата на банята. Всичко, което трябваше да направи, бе да го изчака да приключи с къпането и да се облече. После щяха да се изправят като възрастни хора пред тяхната дилема.

Когато чу шуртенето от душа, тя се отпусна назад в креслото, като с тънките си пръсти разресваше все още влажната коса и я разпръсваше по раменете, за да съхне. Погледът ѝ бе привлечен от трикрилния прозорец в къта за хранене, който гледаше към двора. Не беше го забелязала предишния ден и сега се наслаждаваше на пасторалната гледка — добре поддържаната ливада, разпръснатите кленове и борове, примесени с ябълкови дървета, отрупани със зрели

плодове, готови за бране. Утринната мъгла бе започнала да се топи, пронизана от снопове слънчеви лъчи.

Гледката бе точно такава, на каквата се бе надявала. Беше толкова спокойно и тихо, че Ан се оказа неподготвена за рева зад нея.

— Изразходила си цялата топла вода! По дяволите, нямаш ли капчица разум?

Мич стоеше на вратата. От него се стичаше вода. Нямаше нищо друго на себе си, освен хавлиена кърпа около бедрата.

Дъхът ѝ секна. Той бе невероятно добре сложен. Гранитни ръце и рамене ограждаха загорелите и мускулести гърди, покрити с нежни косъмчета, потъмнели сега от водата. Коремът беше гладък и стегнат. Хавлиената кърпа скриваше тесния ханш и малко от дългите мускулести бедра.

Ан конвулсивно преглътна и се насили да отмести погледа си.

— Съжалявам — промърмори тя. — Не съобразих, че няма да стигне.

— Не можа да съобразиш? — гръмко я подигра той. — Е, следващия път дано успееш. И аз обичам дългите горещи душеве.

Ядосана от това, че той се гневи, когато къщата си бе по право нейна за цялата седмица, тя отпи голяма глътка кафе и почти се задави.

— Господи! — извика Ан, преглъщайки с неимоверно усилие. — Това кафе е просто кал! Какво си сложил в него? Или би трябвало да попитам — очите ѝ се присвиха — колко от моето кафе сложи в кафеника? Не виждам твои хранителни продукти наоколо. Чувстваш се точно като у дома си, а!

Гневът му премина. Свивайки леко устни, той безгрижно се облегна на рамката на вратата.

— Защо да не се чувствам като у дома си? Възнамерявам да прекарам седмицата тук.

Ан се изсмя ядно:

— О, не, няма! — Бързо се изправи, забравяйки за намерението си да запази спокойствие. — Ще трябва да си намериш друго място. Сигурна съм, че с този прекрасен характер и приветлива усмивка няма да имаш проблем.

С арогантно помръдване на раменете Мич се отдръпна от рамката на вратата и спокойно се обърна.

— Ти ще си намериш друго място — извика през рамо. — Аз оставам тук.

Тя го последва.

— Не можеш!

До вратата на банята той се обърна толкова внезапно, че Ан почти се блъсна в него. Отстъпи отбранително назад.

Той вдигна дясната си ръка и я облегна високо на вратата. А лявата — с яркочервен белег, който заплашително се очертаваше в горната ѝ половина — висеше свободно отстрани. Това бе непреодолимо като стена тяло на зашеметяващ мъж.

— Ще ме спреш ли? — провлечено попита Мич с дръзко пламъче в очите.

Тя се опита да измисли разумен отговор. Когато не успя, се завъртя на пети и тръгна обратно. Каза си, че е гладна. Имаше нужда от закуска. Но хапна съвсем малко от пържените яйца и препечения хляб, които си приготви набързо.

Какво да прави? Ако не беше толкова далеч от къщи и ако самата тя не бе пожелала да се отдалечи от дома, можеше просто да си събере багажа и да си тръгне. Не оставаше от гордост. Наистина се нуждаеше от усамотение.

— Защо не ядеш? — Гласът му я сепна отново. Този път беше напълно облечен. Лицето му бе гладко обръснато и ухаеше на лимонов афтършейв. Косата бе добре сресана и отзад стигаше до яката на вълнената карирана риза. Беше с тъмносини джинси, а широк кожен колан опасваше кръста му. Светлокафявите ботуши хармонираха с цвета на косата. Очите му бяха прозрачно зелени и спокойни. Мич повтори въпроса си: — Не си ли гладна? — Начинът, по който погледна към чинията ѝ, показваше, че ако тя не бе гладна, то той беше.

С въздишка на примирение тя побутна чинията към него.

— Заповядай.

С пресилено „Благодаря“ седна на стола и се възползва от предложението ѝ. Ан тъкмо си мислеше, че може би наистина е получил добро възпитание, когато го чу да казва:

— Господи, нищо чудно, че си кльоцава! Направила си пържените яйца толкова сухи, че е невъзможно да се преглътнат. Ако винаги готвиш така, направо е чудо, че не си се стопила напълно.

Долната челюст на Ан увисна. Джеф от нищо не се бе оплаквал, най-малко от нейното готвене.

Седна по-изправено и заяви:

— Ако не харесваш яденето ми, не го яж! Всъщност и ти не ми харесваш, но не ти го натрапвам. Защо да не приключим със закуската и да потърсим някакъв изход от тази бъркотия? — Чак когато спря да говори, осъзна, че бе викала. Освен това в очите ѝ отново се появиха сълзи. Отново. Притискайки кокалчетата на ръката до устата си, тя отмести поглед встрани.

Мич попита малко по-меко:

— Как попадна в тази бъркотия, както го наричаш, Ан? Защо не си със съпруга си?

— Не е твоя работа.

— Разведена ли си?

— Не.

— Самостоятелна почивка?

— Не.

— Той знае ли, че си тук?

Ан горчиво се изсмя:

— Не.

— Избягала си?

Спокойствието ѝ се изчерпа.

— Ще ме оставиш ли на мира? Махай се! Отивай си! Остави ме!

Мич не помръдна.

— Защо напусна съпруга си?

— Това не е твоя работа.

— Дали? Според моите разбирания бракът е скъпоценно нещо. Някои хора го пазят като очите си и въпреки това, без да са виновни, го изгубват. А други просто го захвърлят. Ако ще прекараме заедно седмицата, бих искал да знам кое от двете е. Затова ми кажи. Ако причината е в твоето отвратително готвене или егоизма ти в банята, то той те е напуснал. — Замълча. — Така ли стана?

Тя го погледна в очите.

— Не ме е напуснал. И аз не съм го напуснала. Ние се обичахме. Стана катастрофа и сега е мъртъв. Мъртъв! — Столът остърга пода, когато Ан рязко стана, пресегна се ядосано за чинията му и се втурна към мивката. Тръшна я вътре с остатъците от храна. След това мъката

надви. Опря се с треперещи ръце на плота и като сведе глава, потъна в безпомощни ридания.

Не го чу да се приближава, но усети в гласа му истинска нежност.

— Съжалявам. Нямах да те насилвам, ако знаех. Беше неразумно от моя страна.

Ан избърса сълзите си.

— Няма значение. — Но имаше. Месеци бе плакала и все не можеше да спре. Когато изтриваше сълзите, на тяхно място избликваха нови. За неин ужас, ставаха по-обилни, докато нещастно подсмърчаше.

Беше напълно сигурна, че в мига, в който ръцете му докоснеха раменете ѝ, щеше да се изплаши. Но сега не бе в състояние да мисли ясно. Имаше нужда от успокоение и той ѝ го предложи. Обръщайки я към себе си, Мич притисна главата ѝ към гърдите си и я прегърна, докато цялото ѝ тяло се тресеше.

— По-добре ли си? — промълви той, когато най-накрая тя притихна. Погали я по косата, като отметна падналите кичури от мокрите ѝ бузи, а тя кимна. Чак когато обхвана лицето ѝ, за да го разгледа, тя осъзна, че го бе прегърнала през кръста.

Засрамена, Ан се изчерви, отстъпи назад и се обърна да си върви.

— Чакай — нареди ѝ той, но този път нежно. — Защо не седнеш? Ще направя закуска за двамата. Ако искаш, дори може да разредиш кафето си. — Мич се поколеба. В паузата тя видя искрици смях в очите му. — Смешно. Когато бях на шестнадесет години, пиех кафето силно и черно. Някой ми бе казал, че така щели да ми се появят косми по гърдите. Предполагам, че ти не искаш това, нали?

Ан се усмихна тъжно.

— Не, естествено. — Гласът ѝ все още трепереше, но очите ѝ бързо изсъхваха. Сега се чувстваше по-спокойна и пречистена.

— Седни — повтори той, — докато сготвя. После ще решим какво да правим с тази... бъркотия.

Ан се подкрепи с чаша прясно кафе, като добави гореща вода направо от чешмата. После се върна в креслото. Мич работеше мълчаливо. Разби яйцата в тежката желязна тенджерата, препече нови филийки хляб, наля две чаши портокалов сок и сервира закуската.

Тя изяде всичко в чинията си наравно с него — яйца, хляб и сок. След това ѝ наля втора чаша кафе, напълни каната с вода и също я

сложи пред нея.

Мич седна отново и каза:

— Снощи прекарах голяма част от времето си в мислене за това. Възнамерявах да ловя риба, да се разхождам в планината, да чета и много да спя. Какви бяха твоите планове?

Ан повдигна брадичка.

— Четене. Работа. Да се разхождам, да разгледам околностите и да се наслаждавам на самотата.

Той погледна през прозореца. Ярко слънце огряваше двора.

— Виж, може да ти прозвучи налудничаво, но мисля, че е възможно и ти, и аз да останем тук. Явно и двамата искаме тишина и уединение. Просто всеки ще прави своето. — Мич я погледна. — Познавам областта и повярвай ми, за толкова кратко време не би могло да се намери подходящо място.

Тя прибра кичур коса зад ухото си. Не беше почивката, която си бе представяла, но той имаше своя гледна точка. Явно беше, че не желае да си тръгва. Като се изключеше вариантът със собственото ѝ завръщане в Ню Йорк, нямаше друга алтернатива.

Палецът ѝ се плъзна по керамичната чаша.

— Не исках точно това.

— Също и аз. Но така е най-справедливо. Ако се примиря с твоите горещи душеве, ти ще трябва да се примириш с моето черно кафе.

— А какво ще кажеш за леглата? При всяко твое движение таванът скърца. Искам да спя.

— Да, и аз искам това, но леглото горе е прекалено малко и неудобно. Защо не опиташ ти да спиш там?

— Защото ти си там.

— Тогава защо да не спя долу?

— Защото аз съм там.

— По дяволите! — въздъхна той. — Не искам да делея леглото с теб. Защо просто не се разменим?

Ан не беше глупачка.

— След като ми каза колко малко и неудобно е леглото на тавана? В никакъв случай!

— Тогава не се оплаквай от шума. — Мич се изправи с рязко движение, събра чиниите и ги стовари в мивката. Когато се обърна към

нея, един сребрист кичур бе паднал над веждата му. — Ти изчисти, аз сготвих. — Излезе от стаята толкова бързо, че протестът на Ан свари само полъх от присъствие.

— Но... това беше... моя храна... — Бавно извъртя поглед към чиниите. Ако това бе увертюра към предстоящата седмица, нещата изглеждаха отчайващи.

Но тя бе изтощена от отчаяние, затова предприе позитивен подход. Започвайки с дълга разходка в гарата, Ан продължи да върви покрай ниската каменна ограда, която опасваше върха на хълма, надолу по гладко изравнения склон, докато шосето не пресече пътя и. Гледката бе внушителна — гората обграждаше селцето долу, където високата бяла камбанария на църквата улавяше следобедното слънце.

Ан тръгна обратно по прашния път към къщата. Изкачването ставаше все по-изморително и тя спря да почине за минута-две. Всичко бе спокойно. Шепотът на лекия ветрец бе единственият шум, който долиташе до ушите ѝ, свикнали с грохота на града. Буйната папрат по горските пътеки с нищо не напомняше каменната улична настилка. Игривите катерици в храстите бяха много по-приятни от вързаните край тротоарите кучета пазачи.

Свикнала със сивотата на гълъбите, тя се усмихна на птичето с черна шапчица и бяло лигавниче върху червеникавите си гърдички. Гледаше играта на слънчевите лъчи през клоните на гъстата млада гора. Свежестта на въздуха — хладен, без да е студен — я тонизира.

Когато най-накрая се върна в къщата, Мич не се виждате никъде. Нито колата, нито той, никой. Изтощена от чистия въздух и безсънието, Ан се просна върху леглото си и заспа дълбок и отморяващ сън.

Напрежението от последните седмици взе полагаемото. Когато се събуди, вече се смрачаваше. След като се освежи в банята, тя си приготви вечеря — супа и сухи бисквити. После се настани пред огъня, за да довърши криминалето, което бе започнала. Но въздействието на разказа бе изчезнало. Ан бе станала неподвластна на ужаса.

Щом прочете и последната страница, тя се облегна назад и се загледа в пламъците. Тяхната игра я омайваше, успокояваше, унасяше я в лек транс и може би за първи път смъртта на Джеф ѝ се стори някак далечна.

Беше кошмар — първите новини за катастрофата на самолета, после адът, когато спасителните отряди започнаха да работят, надеждата при появата на оцелели, пълното отчаяние, щом най-лошото се превърна в реалност. Но сега на сърцето ѝ беше леко, както никога оттогава. Не знаеше дали е от промяната в обстановката, или е началото на истинското оздравяване. Но се почувства обнадеждена.

Разбира се, Мич още го нямаше. Макар че минаваше девет, той не беше се върнал. И по-добре. Те бяха като огъня и водата.

Трябваше да му признае и някои положителни черти. Не бе започнал да я окайва какво нещастие е, че е останала млада вдовица, колко трагично е бил отнет животът на Джеф в разцвета на силите му... Беше събрала съжаление, достатъчно за цял живот.

Затова не можеше да е толкова лош, дори и ако правеше още по-горчиво кафе.

Вечерта премина спокойно. Ан стана от креслото само за да подхрани огъня. След време клепачите ѝ натежаха. Тя потъна в дълбок сън, от който по-късно я събуди усещането за движение. Отвори сънено очи и разбра, че е в обятията на Мич.

— Какво правиш? — извика Ан и започна да се измъква.

Той я хвана по-здраво.

— Нося те в леглото. — Бяха стигнали почти до вратата на стаята ѝ.

— Пусни ме! Нямам нужда от помощта ти.

Мич я остави на леглото.

— Не се притеснявай. Не ти правя услуга. Мисля за себе си. Ти спеше в моето кресло.

Преди да успее да му извика да се маха, той се обърна и излезе, като затръшна вратата след себе си.

Неделята донесе и други подобни изненади. Времето беше прекрасно. Ранната утринна мъгла беше скривала един свеж и ясен, неповторим есенен ден. Напълно бодра, Ан стана рано, сложи собствената си кафеварка, за да си осигури чаша кафе по свой вкус, преди да вземе душ и да се облече. Вратата към тавана беше затворена. Ако Мич още спеше, то сънят му бе дълбок. На горния етаж бе напълно тихо.

След закуската тя отново мина по вчерашния маршрут, като този път го продължи до поточето, което ромолеше надолу по склона.

Първите листа на брезите започваха да жълтеят. Слънцето сякаш ги отделяше от другите и ги караше да блестят.

Ан събу маратонките си, нави джинсите и там, където водата бе плитка, тръгна по гладките речни камъни. Това беше едно от нещата, които биха направили, ако бяха двамата с Джеф. Сега бе сама, но се чувстваше странно спокойна. Забавлявайки се, леко подскачаше от камък на камък.

Изпълнена с енергия, Ан се върна в къщата и се захвана с първите страници на ръкописа. Напредна значително в превода от английски на испански, когато стомахът ѝ закъркори. Тогава се чу движение на горния етаж. Продължи да работи, докато Мич беше в банята, а после се занимаваше с разни неща в кухнята, преди да се върне в стаята си. Когато слезе долу, тя работеше, седнала до малкото бюро, разположено под страничния прозорец в дневната.

Тогава започнаха проблемите. Почти десет минути Мич гледа над рамото ѝ, докато тя се стараеше да работи възможно най-добре. После той предизвика цяла каскада от трясъци на тенджери и тигани в кухнята. Щом това приключи, се чу свирукано, пронизително и непрекъснато. Един и същ мотив се повтаряше отново и отново.

Най-лоши бяха прекъсванията от типа: „Хей, къде е...“ Първо беше: „Хей, къде е солта?“ После: „Хей, къде е кетчупът?“ След това: „Хей, къде е голямата лопатка?“

Тогава осъзна, че той я измъчва напълно съзнателно, затова не се разкрещя. Спокойно остави химикалката, сложи очилата отстрани и отиде в кухнята, за да направи цивилизовано оплакване.

— Имаш ли още някакви питания? Какво правиш? — Тя изтича през стаята само за да отпусне безпомощно протегнатата си ръка и да вдигне очи към небето, молейки се за търпение.

— Какъв е проблемът? — Той беше самата невинност.

Ан надникна още веднъж в полупразния буркан в ръката му.

— Това са моите захаросани бадеми. Пазех този скъпоценен буркан за почивката!

— Ще ти купя друг буркан. Толкова ли си стисната?

Тя се намръщи. Взе буркана и сложи капачето, преди той да успее да си вземе още.

— Проблемът не е в парите, а в принципа. Обичам захаросани бадеми.

— Ще ти взема още — спокойно повтори Мич.

Ан върна буркана в шкафа.

— Мога ли да ти се доверя и да го оставя тук? Или трябва да го прибера в моята стая?

Той се захили и скръсти ръце пред гърдите.

— Не съм ял захаросани бадеми от години. Бях забравил колко са вкусни. Но можеш да ми се довериш. Поне по отношение на ядките.

За частица от секундата ѝ се стори, че долавя някакъв сексуален намек в неговия провлечен говор. После, отхвърляйки го като плод на въображението си, се обърна и гордо излезе.

В понеделник пъзелът сякаш започна да се подрежда. Ан ставаше рано сутрин и се разхождаше из околността. Мич спеше до късно, за да си осигури достатъчно количество гореща вода за един продължителен душ. Яденето бе щедро споделяно, но изяждано самостоятелно, а продуктите останаха разделени и не се смесваха.

Във вторник Ан се почувства отпочинала и отморена. Ако Мич продължаваше да се мятва в съня си, то тя или беше свикнала с шума, или спеше достатъчно дълбоко, за да не го чува.

Този ден той се събуди по-рано от обикновено, пригответи пакет с обяд и изчезна, оставяйки Ан със самотата, която желаше. Беше странно, че между работата, книгите и другите случайни занимания непрекъснато мислеше за него.

Живееше заедно с мъж. Вярно, не в прекия смисъл. И все пак приятелите ѝ щяха да бъдат смаяни, ако разберяха, а семейството ѝ — ужасено. Но тя се чувстваше удобно тук — физически и емоционално. Живееше в друг свят, откъснат от този, който тя познаваше. Същото се отнасяше и за Мич. Не знаеше фамилията му. Тук анонимността бе нещо напълно естествено.

В сряда с утрото дойде и мисълта, че почивката ѝ бе към своя край. В петък следобед щеше да потегли обратно към града. Разсъждавайки върху това над сутрешното кафе, Ан почувства остро разочарование. По всичко личеше, че почивката се бе оказала успешна. Мястото щеше да ѝ липсва, когато го оставеше зад гърба си.

Решена да оползотвори максимално оставащите дни, прекара в гората повече време от всякога, откривайки красотата в дивия свят и наслаждавайки се на самото време. Минаваше обяд, когато се върна в къщата. Облегна се на стъблото на едно старо ябълково дърво в задния

двор и потънала в неговия сладък аромат, опря глава назад и погледна през плодовете към слънцето.

После усети вдъхновение, съблече жакета си и го постла върху меката трева. След това започна да бере ябълки, като избираше само най-зрелите и най-червените от всички, прибавяйки ги към растящата купчина. Когато последната от най-хубавите ябълки бе поставена върху жакета ѝ, Ан прецени своята ловкост, като изучи по-горните клони и си набеляза опори. Зарязвайки благоразумието, тя закрепил единия си крак върху ствола и внимателно се повдигна върху първия клон, докарвайки си цяла нова партида плодове с едно протягане. Като балансираше внимателно, откъсна една, после още една и бавно напълни свободната си ръка.

Точно тогава погледна надолу и видя Мич в подножието на дървото. Сепната, тя загуби равновесие. Ябълките полетяха към земята като пурпурен град. Пропадайки, Ан се опита да сграбчи най-долния клон, за да се спре. Мич я хвана в мига преди да се приземи, но не и преди твърдата кора и стърчащите издънки да я издерат до кръв.

— Как можеш да ме дебнеш по такъв начин? — извика тя в мига, в който краката ѝ докоснаха земята. Мич веднага я пусна, но тя отбеляза, че бе трепнал от болка. С охкане от собствените си страдания тя потъна в тревата, опипвайки наранените си колене.

— Добре ли си? — поинтересува се той.

Ан разглеждаше охлузения си лакът.

— Да. Добре Съм.

— Винаги ли си толкова несръчна?

— Не съм несръчна. Ти ме изплаши, като се появи изневиделица.

— И кой помисли, че е? — сухо попита Мич. — Тук няма много хора наоколо. Или не си забелязала? — Намръщи се и се наведе да събере падналите ябълки. — Трябва повече да внимаваш. Можеше да си счупиш крака.

— Гласът на опита ли говори?

Долната му челюст бе стисната.

— Може и така да се каже. — Хвърли повечето ябълки върху жакета ѝ. Използваше само дясната си ръка. Лявата висеше отпуснато.

— Ръката ти добре ли е? — запита тя.

Мич я изгледа остро.

— Добре е.

— Предпочиташ дясната.

— Добре е. Можеш ли да ходиш?

Докато Ан се изправяше, опирайки се на коляното си, той уви жакета ѝ на вързоп, взе го и се запъти към къщата.

Тя куцукаше след него. Когато стигна до кухнята, Мич бе сложил ябълките отстрани на мивката и бе изчезнал. Благодарна на самотата, Ан се отпусна в креслото и извъртя ръката си, за да види драскотините по лакътя.

— Нека да го погледна.

Преди да успее да се възпротиви, той постави шишенце с дезинфектираща течност и марля на масата, придърпа стол и пое ръката ѝ. Докосването му беше топло. Щом се опита да изтегли ръка, Мич я хвана по-здраво. Тя трепна при щипането на антисептика.

— Ох! Това е достатъчно!

Но той не се съгласи. Няколко пъти почисти раната, преди да коленичи и да посегне към коляното ѝ.

— То е добре — настоя жената.

Мич вдигна глава. Долната му челюст бе стисната, бузите — хлътнали, но очите бяха изненадващо нежни. Нещо трепна у нея.

— Ще се постарая да не те заболи, но трябва да се почисти. — Много внимателно избута джинсите ѝ нагоре покрай коляното. Сложи дезинфектант върху одраното, като го попиваше, за да не щипе.

Ан гледаше как играят мускулите на гърба и раменете му, докато работеше. Не беше трудно да се види, защото пуловерът с висока яка прилепваше плътно по тялото му, както и всички останали, които носеше. Този беше тъмнозелен. Сребристорусата му коса силно изпъкваше в контраст с него.

— Готово — промърмори Мич. — Не беше толкова страшно, нали? — Хванал с ръце краката ѝ, той разглеждаше работата си. Тонът му беше гальовен, а докосването — дори повече. Когато вдигна очи, те бяха натежали от нежност.

Дъхът ѝ спря.

Мич протегна ръка към лицето ѝ. Палецът му докосна леко устните ѝ. Поколеба се за миг и Ан затаи дъх.

Безкрайно бавно повдигна уста към нейната за целувка, която бе по-скоро докосване. Когато тя не запротестира, той го задълбочи,

примамвайки устните ѝ да се разтворят с нежност, която бе много далеч от грубата сила през първата нощ.

Ан бе като замаяна. Не бе в състояние да реагира, защото случилото се не влизаше в плановете ѝ. Но можеше да чувства и това, което усещаше, бе завладяващото непосредствено удоволствие от срещата на устните и докосването на езика му.

Той се отдръпна рязко и благоразумието се възвърна.

С въздишка Ан скочи от стола и пренебрегвайки болката в коляното, отиде в далечния край на стаята. Мич се изправи, но остана с гръб към нея, докато дишането му се стабилизира. Когато най-накрая се обърна с лице, страстта му бе обуздана.

Досега се бе опитвала да разбере себе си. Но тъй като не бе успяла, тя се нахвърли върху него:

— Не трябваше да правиш това.

Той стисна устни.

— Ти не се противопостави.

— Не ми даде възможност.

Мич се приближи, като изучаваше очите ѝ, червенината по бузите и лекото потрепване на устните. Намръщи се.

— Отдавна не ти се е случвало, нали?

— Не искам съжалението ти.

— Съжаление? — Лицето му се изопна. — Това няма нищо общо със съжалението. През последната година видях толкова много, че вече ми се повдига от него. Не, Ан, ако не можеш да разпознаеш основната физическа потребност, тогава заблуждаваш себе си. — Присви очи. — Нека кажем, че съм получил наградата си за това, че бях бавачка на едно разглезено палаво момиченце.

Тя отвори уста от изненада, но той вече излизаше от стаята, което също беше добре. По този начин нямаше да се чувства неловко, защото Мич беше прав. Щеше да излъже, ако откажеше да признае, че целувката ѝ хареса. Беше възбудена от едно чисто физическо въздействие.

Но това бе целувка, само една целувка при странни обстоятелства. Следващата седмица къщата, целувката, мъжът и всичко друго щяха да бъдат спомени.

Постепенно се успокои. Започна да бели ябълките и да ги реже, като трупаше обелките върху салфетката, а резените подреждаше в

стъклена чиния за пай и ги поръсваше с канела. Запасите ѝ с продукти се стопяваха, но намери достатъчно количество брашно, масло и захар за заливката. След като постави пая във фурната, се зае с неизползваните ябълки. Изми всяка една, лъсна ги до блясък и започна да ги подрежда в чинията в средата на масата. Преди да успее да я напълни, забеляза, че Мич я наблюдава от вратата.

Бързо премина в защита:

— Нещо не е наред ли?

— Просто исках да видя дали си добре.

— Добре съм. Направо забравих... — Тя посочи към драскотините със срамежлива физиономия.

— Радвам се да го чуя. — Мич наведе глава и излезе от стаята, а скоро след това — и от къщата.

Ан отново потъна в работата си, докато ароматът на печени ябълки изпълни въздуха. По нейната нескромна оценка паят беше превъзходен, идеален завършек на ранната вечеря, която изяде сама. Мракът отново я свари да чете пред огъня.

— Нещо интересно ли е?

Тя вдигна поглед и се изчерви.

— Просто любовен роман. — Ан наистина му се наслаждаваше, без мисълта ѝ да се отплесва към Джеф при всяко отгръщане на страницата. Щом Мич се запъти към кухнята, му извика: — Има ябълков пай на плота. Вземи си. — И се засмя, когато той се обърна и повдигна вежда. — Разглезените палави момиченца също имат своите достойнства.

— Благодаря.

— Моля.

— Между другото сложих обелките отвън за сърните.

— Чудех се къде ли са. Сърните обичат ли ябълки?

Отговора получи на следващата сутрин.

Една топла ръка я събуди с леко побутване.

— Хайде, Ан. Има нещо, което трябва да видиш!

Не успяваше да се ориентира до мига, в който видя Мич, все още по халат, да стои до прозореца и да ѝ маха. Измъкна се от леглото, за да се присъедини към него, и проследи сочещия му пръст. Под облак мъгла в двора, в подножието на старото ябълково дърво, една млада сърна ядеше остатъците, които Мич бе занесъл навън. Докато я

гледаха, грациозното животно се вдигна на задните си крака, за да си откъсне пресни плодове.

— Сърните наистина обичат ябълки, не мислиш ли? — Дъхът му опари ухото ѝ. Неговата топлина засили удоволствието от мига.

— Беше красиво — промърмори тя, когато най-накрая сърната изчезна в мъглата. — Благодаря ти, че ме събуди. — Ан се обърна и го намери толкова близо, че веднага си спомни за онази целувка. Но всичко, което направи сега, бе леко да стисне ръката ѝ и да си тръгне.

Когато взе душ и отиде в кухнята, Мич вече бе облечен и гледаше разсеяно през прозореца. Свежестта на утрото смекчаваше чертите му.

— Кафе? — тихо предложи тя.

— Ъмм. — Спря, като бавно се обърна да я погледне. — И парче от онзи ябълков пай. Моите комплименти за готвачката.

— Ябълков пай? За закуска?

— Да. Може идеята да те притеснява, но беше вкусен.

Ан започна да приготвя кафето, но някак си загуби мярката и си помисли, че сигурно е прибавила една допълнителна лъжичка. Остави го така.

— Шведски ябълков пай. Рецептата е на майка ми. Лесен е за приготвяне и хубав. Всъщност, като си помисля, баща ми също бе свикнал да закусва с него. — Изплашена, че бе казала прекалено лични неща, замълча.

Мич трябва да се бе учудил на млъкването ѝ, защото попита:

— Баща ти мъртъв ли е?

— О, не! Но от години не съм живяла вкъщи.

— Живееш в къщата, в която си била със съпруга си?

— Да.

— Това притеснява ли те?

— Понякога. — Меко казано.

— Имаш ли деца?

— Не. — Със съжаление.

— Имаш късмет.

Ан се намръщи и намали газта под врящото кафе.

— Защо говориш така? Често си мисля, че щеше да ми бъде по-лесно, ако бе останала частица от него.

— Не е така — каза рязко той. — Повярвай ми.

Ан долови желанието му да сподели лични изживявания. Искаше да пита още, но беше извън правилата. Когато сам не поде, разбра, че и той е на същото мнение. Анонимността бе най-доброто. Определено.

Мич довърши кафето и пая и минавайки, закачливо подхвърли през рамо: „Става все по-добре!“ — и я остави да долива кафе в чашата си. Скоро след това излезе от къщата.

По-късно следобед шум от кухнята обяви неговото завръщане. Ан довърши откъса, който превеждаше, грижливо прибра листовите, после се спря. Подуши въздуха. Имаше нова, неприятна миризма.

— Ходил си за риба! — изсумтя тя от кухненската врата, като с ужас гледаше бъркотията на плота. Сбърчи нос от отвращение.

— Сега, сега — сгълча я той. — Отначало може да мирише лошо, но когато този костур се изпържи, резултатът ще си струва. Ще вечеряш с мен, нали?

Поканата звучеше искрено. Изглеждаше откровен, когато я отпрати. Беше последната ѝ вечер в къщата. Една седмица бе разполагала с времето, пространството и самотата си.

Олиото зацвърча в тигана. Звукът бе неочаквано подмамващ.

— Ако си наловил достатъчно — благосклонно отвърна Ан и бе възнаградена с усмивка.

— О, достатъчно е! Дори повече от достатъчно. Каквото не успеем да изядем довечера, ще го изхвърлим. Това е страхотен костур. Довери ми се. Аз съм рибар шампион.

— И скромни при това — допълни тя, като му върна усмивката. Нито за минута не се усъмни във възможностите му. Беше почти сигурна, че е добър във всяко едно нещо. Създаваше впечатление за компетентност, което добре прилягаше на арогантната му гримаса.

Рибата наистина беше превъзходна. Както и прясно изстисканият портокалов сок, който намери за закуска на следващата сутрин. Той сякаш беше момче за всичко.

Това бе последната сутрин на Ан във Вермонт. За нейна изненада, когато пое към гората, Мич тръгна с нея. Разходката беше спокойна като никоя досега. Беше тихо — само леките шумове от природата и случайните коментари на Мич нарушаваха тишината. Той познаваше горските пътеки и притежаваше неизчерпаеми запаси от информация. Разказваше за видовете дървета и цветя, за навиците на горските обитатели и историята на самата област. Правеше го леко и

непринудено. Добре разбираше Ан и знаеше кога да говори и кога да замълчи. Стана ѝ мъчно, когато се върнаха в къщата, защото следващата ѝ задача беше да събере багажа си.

Твърде скоро и това бе сторено. Подредила чантите в багажника, тя пъкна ключа в таблото и за един кратък миг бе обзета от надеждата, че моторът няма да заработи. Беше възможно, нали? Нито веднъж не бе припалила колата през цялата седмица.

Задави се при първото завъртане, но след като загоря, забръмча равномерно. Сега ѝ оставаше едно-единствено нещо.

Тъкмо се канеше да изскочи от колата, когато това единствено нещо се показва иззад къщата.

— Нали нямаше да си тръгнеш, преди да ми кажеш довиждане?
— запита той, навеждайки се да говори през спуснатото стъкло на колата.

— Точно тръгнах да те търся.

— Всичко ли взе?

— Аха. Оставих остатъка от ябълковия пай за теб.

Очите му топло заблестяха.

— Благодаря. Наистина правиш хубав пай, макар че кафето ти все още е прекалено слабо.

— Тогава ще си доволен да се отървеш от мен. — Усмихна му се накриво. — Кога тръгваш?

— По-късно днес.

— О! — Какво друго да каже? Пръстите му бяха вкопчени в ръба на стъклото. Бяха силни, хубави пръсти.

— Някога ще дойдеш ли пак? — бързо попита Мич.

Ан повдигна рамене:

— Не знам. Не съм мислила толкова занапред. Беше приятна седмица. Съжалявам, че заминавам.

— Не беше толкова лошо, нали? — Той сякаш изведнъж се поколеба. — Виж — започна нерешително, — ще идвам тук седмицата преди Деня на благодарността. Нещо като самоподпомагане преди празниците. Имай го предвид. — Мич се спря, въздържайки се от открита покана, но идеята бе ясна.

Ан се сети, че вероятно и тя щеше да изпита потребност от самопомощ.

— Ще запомня. — Прочисти гърлото си. — Е, довиждане тогава.

Той се усмихна, удари веднъж по ръба на стъклото и се изправи.
— Лек път.

Когато се отдръпна, Ан включи на задна, зави и се насочи към пътя, като през цялото време си мислеше, че една целувка щеше да ѝ дойде добре. Беше странна мисъл. Или не толкова странна — поне докато стройната му фигура постепенно се смляваше в огледалото за обратно виждане. Щом колата взе завоя и той изчезна, тя насочи поглед към реалността и Ню Йорк.

ТРЕТА ГЛАВА

Колко различна беше природата този път! Изсъхнали кафяви листа покриваха земята. Гори от оголели дървета преливаха във вечнозелени храсти, като оформяха неясно сиво-зелено петно върху далечните хълмове. Планините рязко се очертаваха, още по-сурови без зеленината по склоновете. Туристите отдавна се бяха прибрали по домовете, при топлината на града, подготвяйки се за Деня на благодарността, до който оставаха едва две седмици. Тези мисли ускориха пътуването на Ан — или поне така си казваше тя, докато караше на север. От една страна, нещата в Ню Йорк се бяха подобрили. Прибра се без инциденти. Изправянето лице в лице с живота и спомените бе улеснено от настъпването на есента и възстановените ѝ сили.

— Изглеждаш чудесно! — бе възкликнала майка ѝ първата вечер след нейното завръщане. — Харесва ми розовината по бузите ти. Започваш да приличаш на себе си.

Дори след дългото шофиране Ан бе изпълнена с енергия, затова първо се отби при родителите си.

— Беше прекрасно — каза тя. — Точно това, от което се нуждаех.

— Седни и ми разкажи за всичко — нареди ѝ по-възрастната жена и Ан го направи. Не съвсем всичко. Не спомена Мич. Той не играеше никаква роля в реалния ѝ живот. Дори не знаеше фамилията му.

Отначало почти не мислеше за идеята отново да отиде във Върмонт през ноември. Новият семестър бе започнал и тя затъна до уши в преводаческата си работа. Приятелите все още се навъртаха, но сега бе по-търпелива към тях. На свой ред, усещайки нейната уравновесеност, те започнаха да се оттеглят.

Продължаваше да отказва срещи. Но беше достатъчно въодушевена от предложението на един професор да води вечерни курсове за студенти. Обезпечена с постоянна работа, която я освободи

от несигурността на инцидентните ангажименти, тя посрещна спокойно есента и зимата.

Но, Джеф го нямаше, а празниците приближаваха. Щяха да са първите ѝ празници без него.

Отначало, когато чу тихи нашепвания в най-далечното кътче на съзнанието си, тя ги пренебрегна. Но след празника на Все светии гласовете ставаха все по-настойчиви. „Иди във Върмонт, иди във Върмонт, иди във Върмонт“, говореха те.

Но как можеше?

Първия път бе случайно. Да делят една къща с Мич бе импровизирано разрешение на неочакван проблем. Ако отидеше сега, нямаше да има нищо случайно.

Но Мич бе прав. Колкото повече приближаваше Денят на благодарността, толкова повече се плашеше. Наистина можеше да се подкрепи, преди да го посрещне сама. С удоволствие си припомни земята, въздуха и къщата и разбра, че дори и без неговата покана, седмицата щеше да бъде приятна.

Този път родителите ѝ не възразиха. Като предпазна мярка направи резервация в най-близкия хотел, на около четиридесет километра от къщата. Щеше да ѝ осигури подслон, в случай че Мич не я искаше или не беше там.

Ан нямаше ключ, защото не беше се обадила на наемодателя посредник. Какво щеше да му каже? „Мич ще ходи ли горе този уикенд? Не, не знам фамилията му, но миналия път прекарахме заедно седмицата.“ Срамно!

Тя направи остър завой и се отклони от главното шосе по набраздения с коловози път, който се изкачваше нагоре по хълма към къщата. Сега коловозите бяха по-дълбоки и друсаше много по-силно, отколкото през септември. В този миг мислите ѝ също заподскачаха нагоре-надолу и насам-натам. Не трябваше да идва — трябваше да дойде. Какво се надяваше да постигне — защо трябваше да се надава да постигне нещо? Какво ще стане, ако Мич не беше там — какво, ако бе там?

Умишлено бе изчакала до събота сутринта, за да напусне града. Ако той бе пътувал в петък вечерта, както миналия път, щеше да пристигне в къщата точно когато се събуждаше.

Сърцето ѝ заби по-бързо, щом взе последния завой и видя синята му хонда, паркирана пред къщата. Тя се очертаваше ясно в мрачния ноемврийски ден — като светло и обещаващо яйце на червеношийка в гнездо от сухи вейки. Пулсът ѝ се ускори, когато спря зад нея, излезе от колата, загърна се плътно в дебелото тъмносиньо палто и се приближи към вратата.

Всичко бе потънало в зимна тишина, така че токовете на кожените ѝ ботуши потропваха неестествено върху плочките на пътеката. Тревата, която я обграждаше, беше изсъхнала, а нещастният люляк бе съвсем оголял. Но Ан се почувства изпълнена с живот, когато почука на вратата.

Тъй като не получи отговор, реши, че е в кухнята, и потропа по-силно.

Отново тишина.

Но колата му беше тук. Зачуди се дали не е променил навиците си и да е излязъл по-рано на разходка. Опита бравата, но тя не помръдна. Най-накрая заудря по вратата с юмруци.

Тогава тя се отвори и Ан разбра, че Мич бе спал. Очите му бяха сънени, беше небръснат и рошав, облечен набързо в избеляла риза, чиито краища се спускаха върху омачканите джинси. Въпреки това бе хубав и строен, както го помнеше, макар не толкова ентусиазиран, както се бе надявала.

Тя преодоля неувереността и трепета си.

— Здравей, Мич.

— Къде беше, по дяволите? — изрева той. — Мислех да пращам полицията.

Ако не беше грубостта му, Ан щеше да го прегърне. Точно в този момент разбра колко много бе желала да го види.

— Съжалявам. Тръгнах тази сутрин.

— Защо? Знаеше, че ще дойда вчера.

— Не, не знаех.

Очите му изглеждаха тъмнозелени в светлината на ноемврийското утро. Той продължаваше да я гледа навъсено.

— Започвам да се чудя дали не си по-скоро наказание, отколкото награда!

— Много благодаря — каза обидено тя и изведнъж си припомни всяко дребно нещо у него, което я дразнеше. — Мога да кажа същото и

за теб. Мисля да си тръгвам. — Завъртя се на пети, но успя да направи само една крачка, преди той да я сграбчи.

— Не! — Гласът му беше омекнал. — Не си отивай. — Когато го погледна, очите му бяха станали по-нежни. — Влез. Моля те!

Ан нямаше никакъв избор, тъй като Мич я дръпна навътре. Не бе нужно, защото го искаше. Впечатлена от ръста и хубавата му външност, тя бе много доволна, че бе дошла, но изведнъж я досрамя.

За един миг той се поколеба. Изучаваше очите ѝ с търсец поглед. После въздъхна и я придърпа към себе си. Ан отвърна на прегръдката му, сякаш бе най-естественото нещо на света.

Неговите устни се задвижиха по косата ѝ.

— Радвам се да те видя, Ан.

Тя се усмихна с лице на гърдите му.

— И аз, Мич.

Той се отдръпна и обхвана лицето ѝ с ръце. Наклони го и нежно я целуна. Устните му се движеха леко и възбуждащо, а езикът му направи мига още по-сладък.

Когато се отдалечи този път, очите му пламтяха. Гласът бе одрезгавял.

— Какво ще кажеш да направиш кафе, докато се измия? Изглеждаш много по-добре от мен сега.

— Не си толкова зле.

— Ще направиш ли кафето? Моля те! По-късно ще донеса багажа ти. — Отмести я от себе си и тръгна.

Ан метна палтото си на стола. Направи силно кафе и пухкави бъркани яйца. Когато току-що свалената от печката храна бе сложена на масата, отиде до прозореца. Задният двор беше пуст. Няколко потъмнели ябълки продължаваха упорито да се държат за клоните. Боровете самотно се извисяваха над оголелите дървета, олюлявайки се от поривите на вятъра, който караше високата трева в подножието им да потрепва.

Но студът бе навън, а Ан — тук, вътре. Беше стоплена и доволна.

— Изглеждаш добре — каза Мич от вратата. — Малко бледа, но по-добре от миналия път. — Беше облечен спретнато и изглеждаше изумително свеж във вълнената риза с отворена яка и чистите джинси.

— Нямаше много неща в хладилника — отвърна тя. — Надявам се яйцата да са достатъчни.

Той дръпна стола и си взе от подноса.

— Възнамерявах да идем да пазаруваме днес. Освен — хвърли ѝ поглед над ръба на кафената си чаша — ако не си донесла продукти.

— Този път не. Не бях сигурна дали ще остана тук. За всеки случай направих резервация в хотел в Уудсток.

Мич се облегна назад.

— Страхувала си се, че отново ще те нападна?

— Не — внимателно отвърна тя. — Не бях сигурна дали ще си тук. Ти го спомена между другото и тъй като нямаше начин да се свържа с теб...

— Могла си да се обадиш на Майлс Купър — предположи той.

Ан го погледна в очите.

— Не, не можех. Нямаше приемлив начин, по който да разбере твоите планове.

— Това притесняваше ли те?

— Не. — Тя не отмести поглед. — Все още не желая да се занимавам с установяване на самоличности.

— Тогава сме единодушни. Нито дума.

— Нито дума. — Почувства се горда от себе си, но и малко тъжна, докато го гледаше как яде.

Когато се нахрани, той избърса устата си със салфетка. После я смачка в шепата си.

— По-късно можеш да се обадиш от селото и да отмениш резервацията. Но бих искал да знаеш, че има две условия, за да останеш тук.

Условия? Ан повдигна вежди.

Мич се облегна назад на стола, но този път така, че се опря на задните му крака.

— Първо, ще се храним заедно.

За нея това не беше проблем. Всъщност ѝ харесваше. Тя изрази съгласието си с усмивка.

— Второ — продължи той, — аз ще спя долу.

Усмивката ѝ изчезна.

— Аз не съм... съгласна. Не съм готова за... това.

Неговите очи блеснаха весело.

— Казват, че съм добър любовник. Но, ей — той омекна, иронията изчезна, — аз също не съм готов за... това. Може би скоро.

Но още не. Не си единствената, която е преследвана от призраци.

Озадачена от тези думи, Ан събра празните чинии и отиде до мивката.

Мич се озова зад нея.

— Ти си красива жена.

— Миналия път бях „грозновата“ и „кльоцава“.

— Миналия път бях мокър и уморен. — Силните ръце се плъзнаха около кръста ѝ и я дръпнаха назад към него. Ръцете му леко докоснаха гърдите ѝ. В отговор сърцето ѝ силно заби.

Когато я обърна с лице към себе си, устните ѝ се открянаха. Целуна я собственически, но нежно. Тя му отвърна със страст, която бе забравила, че съществува. Обвивайки ръце около врата му, разтвори устни и неговият език ги погали. След това целуна бузите и клепачите ѝ. После отново горещо потърси езика ѝ.

Емоционално не бяха готови за това, но физически нямаше никакъв проблем. Ръцете му не спираха да се движат по гърба, кръста и ханша ѝ. Те намериха гърдите ѝ и ги изучиха подробно. Ан бе също толкова активна. Докосна го навсякъде, за да се увери, че е истински. А той беше истински и възбуден. Докато устните им настървено се впиваха, пръстите ѝ се разтвориха върху бедрото му и се плъзнаха нагоре, нагоре...

Със сподавен стон Мич се отдръпна.

Ан на мига усети загубата, а после я обзе силен срам. Неравномерното му дишане бе малка утеха за нейната агресивност.

— Това не трябваше да се случва — прошепна колебливо тя.

Той издаде някакъв неясен звук и прокара ръка през косата си.

— Да, но се случи. По дяволите, това е лудост!

Ан отклони поглед и се опита да се измъкне покрай мивката, но Мич я приклеци. Хвана я за брадичката и повдигна лицето ѝ. Гласът му стържеше като пясък.

— Изпробваш издръжливостта ми, Ани. Една част от мен копнее да те вземе на ръце и да те занесе на онова легло, но последното нещо, от което имам нужда сега, е да усетя как търсиш друг мъж, изгаряйки от страст. Все още скърбиш за съпруга си. Твоите дрехи, коса, очи — всичко ми казва това. Аз също имам минало. А последното нещо, от което ти се нуждаеш, е да ме чуеш да викам името на друга жена.

Очите на Ан се напълниха със сълзи. Избута го и той я остави да мине. Тя отиде до прозореца, обгърна се с ръце и погледна навън.

— Защо ме подвеждаш?

Последва тишина, а след нея лаконичното:

— Не мога да го направя. А какво е твоето извинение? — След като не получи отговор, Мич се приближи и я предизвика: — Е? Обърках ли плановете ти?

Ан се извъртя и му удари шамар по бузата. За миг той улови ръката още докато я отдръпваше, изви я зад гърба ѝ и я придърпа плътно към себе си.

— Никога не прави това! — измърмори и я пусна така внезапно, както я бе сграбчил. Тръгна с големи крачки към вратата, след това спря.

Ан бе изненадана, затаи дъх и се зачуди какво ще последва.

С пъргава крачка се върна обратно. За нейно учудване, взе лицето ѝ в ръце и силно я целуна по устните. После отново тръгна.

— За какво беше това? — извика тя.

— За пухкавите яйца и силното черно кафе. — Вече на вратата, се обърна: — Трябва да свърша две неща. Намери си какво да правиш един час. След това ще отидем до селото.

Не беше въпрос и Мич не изчака отговора. Това занимаваше мисълта ѝ, докато разопаковаше багажа си в таванската спалня. Размишляваше. Терзаеше се. Чудеше се защо бе дошла и защо някога бе желала близостта му. Мич еди-кой си бе егоист и особняк. Беше пълната противоположност на внимателния, грижовен, раздаващ се Джеф.

Но Джеф бе мъртъв.

Един преподавател по рисуване ѝ бе казал, че картината е добра, когато предизвика чувство, независимо дали е положително или отрицателно. За Ан месеците след смъртта на Джеф бяха лишени от емоции, докато не се появи Мич.

Сега накъде? При първа възможност в леглото му?

Измъчвана от тази мисъл, тя смени полата с джинси, навлече пуловер, грабна дебелото яке и бързо слезе долу. Нуждаеше се от свеж въздух и дълга разходка.

Едва излязла от задната врата, забеляза Мич на двора да цепи дърва за огъня. Увит в палто от овча кожа, с вдигната яка, той не я

видя. Отново и отново вдигаше брадвата и удряше, отново и отново разцепваше всеки дънер с едно замахване на острието — и всичко с дясната ръка. Зачуди се как е наранил лявата. Не ѝ влизаше в работата и все пак се зачуди.

Отиде при него на двора и мълчаливо седя върху един дънер, докато той приключи с работата. После, пак така безмълвно, му помогна да пренесе дървата в къщата и да ги подреди до камината. Скоро след това потеглиха към селото.

В тясното пространство на купето той изглеждаше повнушителен от всякога. Силните му ръце бяха върху волана. Мускулите на бедрото изпъкваха, когато натискаше спирачката. Ан изучаваше профила му. Русата му коса беше гъста и посребряла над слепоочието, погледът — нащрек, носът, устните и брадата — класически изваяни. Всичко у него говореше за власт, за човек със собствено мнение. Но тя вече го знаеше.

Купиха хранителни продукти. Върнаха се вкъщи. Вечерята мина добре. Придържаха се към общи теми — като политика, икономика и зимата в планината. За някои неща не бяха на едно мнение, но зачитаха гледната точка на другия.

Нямаха никакви проблеми, докато не изчезна последната праскова от мелбата. Тогава Мич попита:

— Защо реши да дойдеш този път, Ан?

В един момент разговорът неминуемо щеше да премине в личен, а и тя нямаше какво да крие.

— Осъзнах, че си прав. Празниците приближават. Надявам се да събера още малко допълнителна сила за вкъщи. Ще бъде трудно.

Гласът му беше тих.

— Все още много ти липсва, нали?

— Да. Но не е толкова зле, както преди. Сега мога да приема, че го няма. Свикнах да се събуждам без него. На хората около мен им е по-трудно. Понякога са толкова загрижени, че ми се повдига. Денят на благодарността вероятно ще бъде едно дълго „нека облекчим мъката на Ан“.

Мич въздъхна:

— О, скъпа! Знам какво искаш да кажеш.

— Как така? — запита тя, като този път не му позволи да се измъкне. — Женен ли си?

Той сви устни и впери поглед в ръцете си.

— Не.

— Някога бил ли си женен?

— Да.

— Разведен ли си?

— Не.

— Разделени ли сте?

— Не.

Оставаше само една възможност. Тя обясняваше много неща.

— Съпругата ми почина — отвърна Мич, като сега я погледна.

Ан видя болката в очите му.

— Съжалявам. Сигурно много си я обичал.

— Да.

— Как умря?

Той стисна зъби и към болката се прибави гняв. Запита се дали гневът му не бе насочен към нея, но Мич отново стана любезен.

— По-добре да не говорим за това. Ще стане прекалено лично.

— Понякога говоренето помага, нали? Искам да кажа, ако си ядосан...

— Кой е ядосан?

— Мисля, че видях...

— Какво ще кажеш за твоя гняв? Говориш ли за него? — Бутна стола назад, но не стана. Ръцете му се вкопчиха в ръба на масата. — Не знаеш какво чувствам. Не знаеш нищо за мен, за моята работа и отговорности. Как може да си толкова лицемерна?

Ан се ужаси.

— Лицемерна? Просто се опитвах да помогна. След всичко, което преживях, може да се чувствам като теб и да искам да говоря за това. Може самата аз да търся малко помощ.

Признанието я обърка. Чудеше се откъде бе дошло, когато той седна обратно и тихо запита:

— Как умря Джеф?

Ан огледа стаята, но не можеше да избяга от последствията. Загледа се в годежния си пръстен.

— Беше катастрофа.

— Знам. Но каква? Беше ли с него?

Тя поклати глава:

— Не.

— Разкажи ми.

— Беше в командировка. Самолетът се разби.

В последвалата тишина Ан вдигна очи. Мич бе пребледнял.

— Кога се случи? — заинтересува се той.

— Миналия януари.

Мъжът трепна. След малко каза:

— Минала е почти година. Излизаш ли с мъже?

— Не.

— А трябва.

— Виж сега кой е лицемерен. Кога почина твоята съпруга?

— Миналата зима. — Задържа погледа ѝ.

— Излизаш ли с жени? — Въпросът беше глупав. Разбра го в мига, в който видя кривата му физиономия.

— Не съм сигурен дали ще го приемеш за срещи с жени. Когато искам жена, си намирам. — Пое дъх и спря, преди да каже нещо повече. После подхвърли: — Във всеки случай имам други задължения.

— Свързани с жени?

Внимателно я погледна.

— Да.

— Разбирам.

— Не, съмнявам се. Но може би засега така е по-добре.

Не знаеше какво трябва да означава това, но не попита. Беше прекалено горда. Освен това въпросите не бяха част от сделката. Ако не беше задала последния, нямаше изведнъж да се почувства подла.

Мич се раздвижи.

— Ще ми направиш ли услуга? — Погледът му бе станал по-нежен. — Махни тези фиби от косата си и сложи червена панделка.

— Нямам червена панделка.

— Нещо ярко ще свърши работа.

— Нима съм толкова потискаща гледка?

Мич стана от мястото си и заобиколи масата.

— Не, Ани. Никога не съм те намирал за потискаща. — Започна да сваля фибите и не спря, докато не разпусна косата по раменете ѝ. После клекна, така че се оказа на нивото на очите ѝ. — Мисля, че прекаляваш с отшелничеството. Не трябва да се самонаказваш за

смъртта на съпруга си. Самата му загуба е прекалено голямо наказание.

Трябваше да признае превъзходството му. Беше достатъчно схватлив, но усещаше, че говори от личен опит. А какво бе неговото наказание? Ръката му? Онези други задължения, които спомена?

Но в момента той явно не мислеше за тези задължения. Пръстите му си играеха с косите ѝ, очарован от блясъка им.

— Толкова си хубава с пусната коса, Ан.

Когато Мич вдигна очи, стомахът ѝ се преобърна. Те можеха да говорят каквото си искат за това, че не са готови, но щом застанеха близо, то просто се случваше. Погледът му се сведе към устните и. Прокара пръст по тях, наведе се напред и ги докосна с език, като подлудяващо бавно очертаваше устата ѝ от ъгълче до ъгълче.

На Ан ѝ харесваше това, което той правеше. Тя затвори очи и въздъхна, наслаждавайки се на удоволствието, предизвикано от всяко леко докосване. Когато започна да трепери, сграбчи Мич за раменете. Те бяха създадени, за да бъдат опора. Бяха широки, силни и топли.

След като ѝ бе доставил удоволствие, тя трябваше да му го върне. Беше инстинктивно, без никакво затруднение, защото усещаше глад за ласки. Ан раздвижи устните си и получи повече, раздвижи език и получи още повече, а над всичко бяха гърлените звуци, които Мич издаде, показвайки ѝ, че все повече се разгорещява.

Когато той промърмори: „Господи“, в гласа му имаше благоговение. Въпреки това, съвсем изненадващо се отдръпна назад. Седна тежко на пода, обгърна колене с ръцете си и опря чело върху китките.

— Господи! — прошепна Мич, после вдигна глава. Очите му бяха пълни с доволство и страст.

Миг след това страстта в погледа му се утаи. Той отметна глава назад, пое дълбоко дъх и овладя чувствата си. От безопасното разстояние заяви:

— Относно косата ти. Ще трябва да си сложиш нещо червено или оранжево, ако искаш да се разхождаш с мен утре сутринта. Сега е сезонът за лов на сърни.

По-голяма част от следващата сутрин прекараха в гората. Беше студено, но Мич я подтикваше непрекъснато да се движи, водейки я по пътеки, по които никога не бе минавала, и през усои, които не бе

виждала. Червена вълнена шапка топлеше главата ѝ, а ръкавици с един пръст — ръцете.

Оголялата гора разкриваше гледки, които не можеха да се видят през септември. Той я водеше от един връх на друг, като всяка следваща панорама бе по-внушителна от предишната. Природата бе смълчана. Горските обитатели се бяха скрили. Сърната, която се бе изправяла на задни крака, за да достигне сочната ябълка, сега се криеше от ловеца. Катеричките се бяха заровили в хралупите си. Чуваше се шумоленето на вятъра във вечнозелените клони, леденото бълбукане на поточето, пълнещо долната част на бента, и скърцането на ботушите им върху почти замръзналата земя.

Когато се върнаха, бузите на Ан бяха червени като шапката ѝ. Беше уморена, но въодушевена. Това беше предвестник на хубавите дни, които предстояха. Установиха се в комфорта на камерната си компания. Не само се хранеха, но и прекарваха заедно почти цялото време през деня. Мич четеше, когато тя работеше, като от време на време ѝ хвърляше поглед. Играеха на табла пред камината и заедно подреждаха картината на пъзела. Времето се задържа меко, предлагайки хубави дни с ясно небе и ободряващ хлад през нощта. Заедно се разхождаха и заедно работеха: Ан върху превода, а Мич — върху документи, изровени от претърпкано куфарче. Живееха тук и сега, бягайки от разговорите за града като от чума.

Твърде скоро Ан трябваше да натовари колата за връщането си в Ню Йорк. Преметнал ръка през раменете ѝ, Мич за последен път я изведе от къщата. Тази сутрин тишината беше по-тежка от всеки друг ден през седмицата. Ан знаеше причината.

— Ще прекараш ли Деня на благодарността с твоето семейство?
— тихо попита той.

— Да. — Тя поглъщаше красивите му черти, като ги изучаваше и запаметяваше. — А ти?

— Също. — Притисна я леко до себе си. — Някакви планове за новогодишната вечер?

Бяха стигнали до колата. Ан се обърна към него и тъжно се усмихна.

— Смешно. Притеснявах се за новогодишната вечер. Да бъда ли с мъж? Или не? Да бъде ли висок, тъмнокос и красив? Сега това сякаш

няма значение. — Въздъхна. — Не, нямам уговорка. Сигурно просто ще се разположа на дивана с бутилка „Шабли“^[1] и книга.

— Защо да не го направиш тук? — Очите му бяха тъмнозелени — цветът, който добиваха, когато обмисляше нещо важно.

Пулсът ѝ се учести.

— Моля?

— Да прекараш новогодишната вечер тук.

— С теб? — попита тя престорено нехайно.

Мич я придърпа по-близо в топлината на кожата си от овча кожа.

— Да.

— А твоите задължения? — поинтересува се със същото привидно безгрижие.

Отговорът дойде след кратка пауза.

— Тя си ляга прекалено рано за моя вкус, толкова рано, че едва ли ще издържи до полунощ. Не — засмя се Мич, — с нея няма да ми е забавно в новогодишната нощ. Освен това не си пада по „Шабли“.

Ан не знаеше какво да отговори, но чувството му за хумор беше заразително. Тя се отпусна в прегръдката му и сложи ръце върху неговите гърди.

— Какво ще кажеш? — тихо я предумваше той. — Нова година тук?

— Не знам, Мич. Толкова е неочаквано.

— Страхуваш ли се? — Ръцете му описваха леки кръгове по гърба ѝ.

— Малко.

— От мен?

Ан усещаше повдигането на гърдите му под дланите си.

— Не. — Тя се втренчи в райетата на неговия пуловер и прошепна: — От себе си.

— Няма от какво да се страхуваш, Ани — нежно я увери Мич. Хвана брадичката ѝ с пръсти и повдигна лицето ѝ. Това беше най-близкият им физически контакт след първия ден. — Добре знам какви са собствените ми нужди сега и не възнамерявам да правя нещата по-трудни за теб. Като ти помагам за Нова година, просто помагам на себе си, така че има и егоистичен момент.

Ан почти потъна в дълбокото тъмнозелено на очите му.

— И така, какво ще кажеш? — попита той.

— Бих казала, че започва да звучи като пиеса на Нийл Саймън.
— Търсеше уверение, че идеята да се видят отново е добра. Искаше той да каже: „Пиесата с основание донесе на този приятел милиони. Сюжетът е страшно добър, кара те да се замислиш върху много неща.“

Но Мич само вдигна рамене. Пусна я и отстъпи назад.

— Изборът е твой. Във всеки случай аз ще бъда тук.

Ан мразеше тези внезапни прояви на безразличие, но така заминаването ѝ стана по-леко. Той отвори вратата и тя се мушна зад волана.

— Карай внимателно — каза Мич.

— Добре. — Обърна колата, за да излезе на алеята, и отправи последен дълъг поглед към мъжа, преди да натисне педала на газта. Колата едва беше помръднала напред, когато гласът му проехтя в зимната гора:

— Хей, чакай!

Тя спря. Настигна я с няколко големи крачки. От устата му излизаше пара. Наведе се над спуснатото стъкло.

— Не забравяй да си вземеш рокля. Ще излизаме. — Засмя се и положи приятелска целувка върху върха на носа ѝ. — А сега тръгвай, преди снегът да те е изпреварил.

Ан потегли.

[1] Леко бяло бургундско вино. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Денят на благодарността премина почти толкова зле, колкото бе очаквала. Прекара го в дома на родителите си и с обичайната тълпа от гости. И да, Джеф ѝ липсваше. Имаше интересни хора, с които да поговори, и достатъчно хаос, за да си представи, че Джеф просто е в другата стая. Оказа се, че нейният основен дискомфорт бяха болките в стомаха поради по-обилното хранене, което не ѝ се бе случвало от година. Лекарството против киселини и дългата разходка с баща ѝ облекчиха болката.

Работата поглъщаше времето ѝ. Както и — за неин ужас — незавършените дела за самолетната катастрофа. Най-накрая Федералната въздухоплавателна агенция бе приключила своите разследвания и адвокатът на Ан бе завел дело срещу самолетната компания — малка частна линия — за неправилна поддръжка и процедура за проверка на безопасността.

Ан винаги бе мислила, че делото е възможност за възмездие, но желанието ѝ за това бе изчезнало. Но не и на родителите на Джеф. Те накараха адвоката да продължи да работи по случая — дори след като Ан ги бе помолила да спрат.

Сега колелото на справедливостта се бе завъртяло. Адвокатът искаше среща след среща. Почти не минаваше ден, без да се обади, за да ѝ зададе един или друг въпрос. Последната уговорка бе да се чуят в началото на април. Тя потръпваше при мисълта за това.

Беше уморена от припомнянето на инцидента, изтощена от ужаса, безсилието и гнева. Излизаше така, сякаш е трябвало да обича Джеф до деня, в който бе загинал, а след това да продължи да живее.

Имаше и Мич. Нещо бе започнало да се променя в начина ѝ на живот, външния вид и отношението ѝ към него. Той ставаше част от реалността. Когато беше потисната, си мислеше за него и се чувстваше по-добре. Перспективата да се видят през новогодишните празници придаваше смисъл на ежедневието ѝ.

Това малко я притесняваше. Чудеше се дали не го въздига в нещо, каквото той не беше. Представяше си го — умен, стабилен и силен, предлагащ защита и комфорт, насърчение и предизвикателство. Понякога ѝ се струваше по-голям от живота, прекалено голям, за да го убие самолетна катастрофа. Беше почти убедена, че щеше да погледне към горящите останки и да си тръгне невредим.

Идваше ѝ наум, че след като почти го бе превърнала в идол, можеше да се разочарова, когато го видеше отново. Осъзна, че трябва да се вземе в ръце до Нова година.

Случи се така, че сгреши.

Александър Роби — професорът, с чиято протекция получи сегашната си работа, даваше вечеря за седмината участници в проекта. Бяха двамата секретари, тримата асистенти изследователи, Алекс с един негов колега и Ан. Отнасяйки се с пренебрежение към заведенията, които обикновено посещаваха университетските преподаватели, Алекс запази голяма маса в един от най-добрите ресторанти в Ню Йорк. Само защото му бе отказвала по много други поводи, Ан се съгласи да мине да я вземе и да я заведе на вечерята.

Почувства се неловко, когато пристигнаха заедно, но неудобството ѝ бързо изчезна. На никого не му направи впечатление. Освен това тя познаваше тези хора и ги харесваше. Беше от онзи вид вечери с приятели, на които тя и Джеф винаги ходеха с удоволствие.

А Мич? Харесваше ли му да прекарва времето си с приятели? В ресторанта имаше и други групи. Погледът ѝ обходи една-две, после се премести към трета и пулсът ѝ се ускори. Един мъж имаше косата и хубавата външност на Мич. Носеше тъмен костюм, вратовръзка и снежнобяла риза. Беше с жена. През цялото време, докато Ан го гледаше, той не отмести поглед от лицето ѝ.

Странно, но никога не ѝ бе хрумвало, че е възможно да се срещнат някъде. Ню Йорк беше голям град, а тя рядко излизаше. Мъжът в ъгъла не можеше да бъде Мич. Щеше да е прекалено голямо съвпадение.

Ан отново насочи своето внимание към приятелите си. Малко преди да довършат десерта, оберкелнерът се появи до нея и ѝ подаде сгънат лист хартия.

— Какво е това? — закачи я Алекс. — Таен обожател?

Тя разгъна листчето. На него с четливи черни букви бе написано кратко послание: „До тридесет и първи декември!“ Отмести поглед към мястото, където седяха мъжът и неговата приятелка, но масата вече бе празна, заредена с чиста ленена покривка и сребърни прибори.

Хапейки устни, отново прочете бележката.

— Какво има, Ан? Някакъв проблем? — Загрижеността на Алекс я подсети за любопитството на околните.

Засрамена, сгъна листчето.

— Нищо. Един стар познат беше тук и ни видя. — С лека усмивка пъкна бележката в чантичката си.

— Трябва да е бил някой стар приятел — прошепна Алекс. — Ти се изчерви, Ан.

— Не — отговори тя. — От виното е.

Но през следващите дни бузите ѝ поруменяваха неведнъж. Понякога беше от раздразнение, че Мич я бе засрамил пред приятелите ѝ, друг път — от разочарование, че не бе дошъл при нея, или от яд, че в бележката нямаше нищо лично. На няколко пъти се улови, че ревнува. Той беше с жена. Прословутите „други задължения“? Ан не можеше да си спомни нищо конкретно — нито лицето, нито годините, роклята или изражението. Искаше ѝ се да можеше, но бе имала очи само за него.

Като се сетеше за тази жена без лице, започваше да се колебае дали да замине за Върмонт. Ако Мич не беше свободен, какъв бе смисълът? Вече бе започнала да мисли твърде много за него. По-добре да приеме загубата и да приключи всичко.

Но наистина непрекъснато мислеше за Мич и се нуждаеше от Върмонт. Без значение, че прекарването на новогодишната нощ сама къщи беше несравнимо по-безопасно, тя се намери на път към къщата.

Сега гората бе пуста, покрита със сняг. Ледът образуваше висулки по клоните на дърветата и стрехите на спретнатите селски къщички покрай познатия път. Всичко пред погледа ѝ беше пепелявосиво, зелено или бяло. Магистралата бе останала далеч зад гърба ѝ и малката кола често поднасяше на заледените участъци.

Ан караше толкова бързо, колкото можеше да си позволи. Следобедното слънце хвърляше неясни сенки през оголените клони на крайпътните дървета. Тя бе така хипнотизирана от плетеницата, която

образуваха, не почти изгуби контрол върху скоростта, докато силното изсвирване от клаксона на една кола върху селския път от дясната ѝ страна не я върна обратно към действителността.

Веднага позна светлосинята хонда. С доволна усмивка отби в страни на пътя. Хондата спря точно зад нея. Когато Мич излезе, сърцето ѝ силно заби. Всякакви колебания относно идването ѝ изчезнаха на мига.

Усмивайки се по-широко от всякога, Ан свали стъклото и задъхано извика: „Здравей!“, преди той да стигне до вратата.

Намръщеният му поглед я изненада.

— Какво се опитваш да направиш — да се убиеш ли? Не трябва да караш бързо по този път.

— Карах само с шестдесет.

Въпреки гнева и всичко, Ан не можа да отлепи поглед от него. Оглеждайки го през тъмните очила, тя продължи да се усмихва. На гаснещото слънце косата му изглеждаше по-скоро руса, отколкото сребриста, правейки го по-млад на вид, а за висок и силен мъж и странно нежен. Тогава осъзна, че независимо от изблика на гняв, той беше доволен, че отново я вижда.

Когато усети, че го бе разбрала, Мич изпусна яда си с въздишка, която замъгли въздуха.

— Виж, Ани, карай след мен, докато стигнем. Става ли?

Тя се пошегува:

— Изкупи ли пазара? Всичко развалено? Изобилие от вино?

— След мен! — повтори той.

— Горещ шоколад? А бита сметана?

Мич изтри усмивката от лицето ѝ с една силна бърза целувка, впивайки устни в нейните миг преди да се изправи. Хвърли ѝ предупредителен поглед, върна се при своята кола и потегли пред нея. Караше с умерените петдесет километра в час. Умишлено, защото скоростта беше прекалено ниска за пътя. Тя се усмихна и просто нагласи крака си на газта.

Скоро стигнаха до къщата. Паркираха колите върху заснежената алея и Мич внесе багажа ѝ вътре. Ан се настани в таванската стая, без да каже и дума, защото бе по-уютна, а и по-топла от голямата стая долу. Освен това нямаше да ѝ се налага да го слуша над главата си.

Знаеше, че преди това бе спал в това легло, което не беше добре. Чувайки разни неща, въображението ѝ щеше да се развихри.

Беше започнала да подрежда хранителните продукти, когато го усети да стои на кухненската врата. Огледа я от главата до петите. Тя все още бе със сивия вълнен панталон, който бе топъл и удобен за шофиране. Но белият пуловер с качулка на врата внасяше разнообразие сред тъмносиньото и черното, в които неизменно се обличаше. Освен това косата ѝ беше разпусната.

— Е? — запита Ан с нарастващо чувство на неловкост, защото той просто продължи да я гледа.

— Ела тук — каза Мич с нисък и дрезгав глас.

Тя не се поколеба. За секунди прекоси стаята и се озова в ръцете му. Бе топлата и интимна прегръдка на скъп приятел.

— Изглеждаше прекрасно онази вечер в ресторанта — промълви той в косата ѝ. После се отдръпна достатъчно, за да отмести падналия върху бузата ѝ кичур. — Забавляваше ли се?

Ан вдигна поглед, като остави ръцете си склучени зад гърба му.

— Не те познах, докато не получих бележката ти. Защо не дойде да ме поздравиш?

— Това е извън правилата, нали? Общуване в реалния свят?

В този момент тя разбра, че не ѝ се искаше да бъде така, вече не. Но се налагаше да свикне с тази мисъл, затова премълча думите, отпусвайки глава върху гърдите му. Нейните ръце му казваха, че ѝ бе липсвал. Честотата на ударите на сърцето му издаваше, че тя също му бе липсвала. Добре, нямаше да използват думите. Засега това беше чудесно.

С ръка през рамото ѝ Мич я поведе към дневната. Дръпна я до себе си на дивана, нагласи главата ѝ на рамото си и изпружи дългите си крака.

— Разкажи ми за Коледа.

Ан нерешително заговори:

— Не беше толкова зле, колкото очаквах.

— Никакви сълзи?

— Малко. С Джеф винаги обикаляхме от къща на къща в коледния ден. Тази година беше по-просто. Вечерях с неговите родители.

— Кои бяха твоите приятели онази вечер?

— В ресторанта ли?

— Тъхъ.

— Хора, с които работя.

— Разкажи ми за работата си.

Никога досега не я бе питал, но очите му показваха, че иска да знае повече. И тя му обясни своя интерес към езиците, описа развитието на кариерата си. Мич задаваше смислени въпроси, добре схващайки естеството на заниманията ѝ. Когато най-малко очакваше, отбеляза:

— Този професор... как каза, че му е името... Алекс? Изглеждаше твърде заинтересован от теб. Излизала ли си с него?

— Казах ти, че не излизам с мъже — сопна му се тя.

— Ах — повлечено каза той. — Правилно. Забравих. Макар че те е канил, нали?

Ан не видя никакъв смисъл да отрича.

— Няколко пъти, въпреки че не желая да излизам с него. Тази вечеря беше за сплотяване на групата. — Щом забеляза, че Мич се отпусна, направи своя ход. — А какво ще кажеш за твоята приятелка онази вечер... извинявай, придружителката ти? — Ревността беше нещо трудно за скриване.

Той го отигра с многозначително ухилване.

— Какво за нея?

— Коя е тя?

— Казва се Лиз.

— Често ли я виждаш?

— Да.

— О!

— Не си ли доволна, че попита?

— Не особено. — Тя се отдели от него и се премести в далечния край на дивана. Мич не изглеждаше притеснен. Той просто подхвана краката ѝ и ги намести в скута си. Плъзна лениво ръка под вълнения крачол и започна да масажира прасеца ѝ. Ан се чувстваше твърде добре, за да протестира.

— Ревнуваш ли? — запита той.

— Да.

— Това е хубаво. — Ухили се още по-широко.

Тя го погледна намръщено.

— Много си самодоволен — парира Ан и смени темата. — И така, кажи ми с какво се занимаваш. Трябва да имаш някаква работа. В града ли е?

Отговори й ясно и спокойно:

— Моята корпорация има представителства в града, но работим из цялата страна.

— Твоята корпорация?

Странно, но тогава, когато високомерието щеше да бъде уместно, то изчезна.

— Оглавявам една корпорация. Това притеснява ли те?

Ан запита с внезапен, но неоправдан гняв:

— Защо трябва да ме притеснява? Няма нищо общо с мен.

Мич се наведе напред и отново я придърпа към себе си.

— Всичко, което исках да кажа — шеговито подхвана той, — е, че ако трябва да бъда напълно откровен, предсказаха ми добра печалба. Това, че съм президент на голяма корпорация, не ми помага да омайвам свръхчувствителни жени.

Тя изпуфтя.

— Всяка жена, която би пожелала твоето черно кафе и дългите ти горещи душеве, трябва да е луда. А според мен... — Вирна нагоре нося си. — ... никакви пари не могат да компенсират това, че прахоса захаросаните ми бадеми.

Той закачливо я прегърна през кръста. В действителност Ан усещаше ръката му под гърдите си. Едва поемайки дъх, попита:

— С какво се занимава твоята корпорация?

— Разработваме реални имоти — служебни паркинги, търговски центрове и други.

— Какво включва „и други“?

— О, имаме... и други интереси.

— Поверителни? — предположи тя.

— Засега.

— Тайната на годината.

Той й отговори, като я отмести встрани и я положи на земята. След това я последва, опирайки се на лакти.

— Говориш прекалено много. — Погледът му галеше нейното лице, но Мич нямаше предвид лицето, когато каза: — Трябва не само

да изглеждаш, но и да се чувстваш добре. — И премести тялото си върху нейното.

Ако досега Ан не беше останала без дъх, то сега се случи. Не се бореше, защото осъзнаваше, че привличането бе само физическо — поне от нейна страна. Но границите бяха минати.

Тя уви ръце около врата му и упражни лек натиск върху тила. Той бе въввлечен в целувка, съдържаща всичката страст, която липсваше в предишната прегръдка. Ан потрепери, когато езикът му се плъзна в устата ѝ и дъхът им се сля. Раменете му се извиваха под дланите ѝ, а главата ѝ се завъртя. Той я опияняваше. Но тя не искаше да я пуска и разочаровано простена, когато Мич отмести тялото си. После отново простена, но по-различно, щом ръката му намери гърдата ѝ.

Той направи пътека от целувки, започвайки от очите ѝ и продължавайки надолу по бузите към шията, докато Ан разкопчаваше ризата му. Голите му гърди я мамеха с мускулите и нежните косъмчета, които ѝ действаха силно възбуждащо. Тя бе готова да експлодира, когато ръката му остави гърдата ѝ и обви врата ѝ така, че можеше да я целуне по-силно. Посрещна го с удоволствие, нуждаеше се от това.

— Ани, Ани, Ани — простена той, опустошавайки устните ѝ. — Какво да правя с теб?

Ан обхвана главата му, после спусна пръсти надолу по шията и отново ги зарови в светлокафявите косъмчета на гърдите.

— Кой започна? — прошепна тя, но беше очарована от изпъкналите мускули под пръстите си. Плъзна длани по тях, а после и върху зърната на гърдите му.

Мич издаде късо стенание, надигна се и седна на дивана, изтегляйки я нагоре със себе си. Побърза да я пусне и се наведе напред, опирайки лакти на коленете си и заравяйки лице в шепа.

Всичко у него говореше за внезапно страдание. Ан започна да разтрива стегнатите мускули на врата му.

— Какво има?

Той я изгледа косо.

— Не знаеш ли? — Когато не получи отговор, с движение на раменете избута ръката ѝ и се премести в далечния край на дивана. — Мислех, че съм в състояние да приема прекарването ни тук като

ваканция, но всеки път, когато се приближава вкъщи, не мога да спра да мисля за теб. Желая те, Ан. Ужасно много те желая!

Тя беше зашеметена от радост.

— Защо това те разстройва?

Мич втренчи поглед в нея, след това продължи:

— Разбираш ли за какво говоря?

— Да. Не съм глупава. Задаваш си същите въпроси, които часове наред съм си задавала и аз. Какво правя тук? Защо дойдох? Какво искам да стане? Къде е чувството ми за приличие? Списъкът е дълъг. — Ан пое дъх. — Какво очакваш да кажа? Разбирам за какво говориш, но аз също не знам какво да правя!

Той въздъхна и я дръпна обратно към гърдите си.

— Не е точно така, Ан. Питам се дали съм готов да те виждам на обществени места в Ню Йорк и дали ти си готова за това. Питам се дали съм готов за по-голямо обвързване от обикновената физическа връзка и дали ти си готова за това. — Мич повдигна лицето й. — Искам да спя с теб, Ан, но не мога да го направя и след това да си отида. За първи път от толкова време изпитвам не само физическа нужда.

Той изказа гласно собствените й мисли. След смъртта на Джеф никой друг не я бе интересувал повече от Мич, но тя не беше готова за ангажираща открита връзка. Все още го имаше онзи неясен край, свързан със съда, имаше я и емоционалната бариера.

Мич притисна главата й до гърдите си и тя можеше да чуе учестените удари на сърцето му.

— Не искам да те нараня за нищо на света, Ани. Заслужаваш най-доброто. Нуждаеш се от цялото внимание и всеотдайност на един мъж. А точно сега аз имам твърде много други задължения.

Това беше правилният отговор, но тя изпита чувство на разочарование и загуба. То не я напусна и я държа дълго време. Когато погледна нагоре, Мич избърса една сълза от бузата й.

— Не искам много — колебливо прошепна Ан. — Не съм сигурна дали искам повече от това, което си. Единственото нещо, за което те моля, е да идваш тук заради мен от време на време.

Той стегна ръцете си около нея.

— Ще идвам, скъпа, ще идвам.

Посрещнаха Нова година с приповдигнат дух, който никой от тях не бе могъл да си представи преди седмици. Празнуваха в малък хотел. Ресторантът му беше елегантен и уютен, с чара на нещо старинно. За Ан това бе като първа среща. Беше облечена в любимата си тъмносиня плетена рокля, донесена за случая. Нейната мекота компенсираше тъмния цвят и прекрасно очертаваше извивките на тялото ѝ, което бе възвърнало своята свежест. Ан искаше да има изискан вид и затова за първи път, откакто бе тук, се гримира.

Мич я възнагради с блясъка си в очите. Той изглеждаше великолепно в панталон от фина вълна и тайорен блейзър. Те бяха впечатляваща двойка, която веднага привличаше вниманието на любопитните очи.

Мич избягваше интимностите, с изключение на лекото докосване над кръста, когато я придружаваше до масата. По-късно, в къщата, отбелязаха полунощ с наздравица с шампанско.

Веселият тон се задържа през седмицата. Правеха ежедневни разходки на свежия и студен въздух. Гората беше омагьосано място през зимата, безопасно убежище от ветровете, които фучаха по ливадата, но не можеха да проникнат сред вечнозелените дървета. Увити във вълнени дрехи от горе до долу, те се разхождаха по замръзналите пътеки и следваха покритата с ледена кора линия на потока от планината до долината. Снегът скърцаше под ботушите им и това беше единственият шум освен техните гласове.

Защитени от смърчове, борове и кедри, часове наред вървяха през синкавата сенчеста гора, прибирайки се в къщата чак когато ръцете и краката им се вкочанясваха. Често стояха пред кухненския прозорец и наблюдаваха катеричките до хранилката, която Мич бе направил.

Беше време на тишина и спокойствие. Ан чете малко книги и още по-малко работи. Вместо това, прекарваше часове в лека замечтаност пред камината. Беше щастлива. Не изпадаше в мрачни настроения и не скърбеше. Не искаше да бъде другаде и с никого друго на света.

Последната вечер от техния престой, по време на един от тези отпускращи моменти, Мич внезапно отиде до спалнята си и се върна с изящна кутийка. Беше увита в бяло и имаше светлосиня панделка.

— Какво е това? — изненадано попита Ан.

— Отвори я.

Тя дръпна панделката с треперещи пръсти.

— Кога го взе? — Не беше очаквала подарък. Присъствието на Мич ѝ бе достатъчно.

— Веднага след Деня на благодарността заминах за Бразилия. Направен е от местен занаятчия в едно малко, закътано селце.

Капакът на кутийката се отвори, за да разкрие правоъгълно парче емайл, обковано в златна рамка и поставено върху халка от чисто злато. Ан затаи дъх при вида на красотата и майсторството, с което бяха изобразени пясък, море и слънце — всичко вплетено в едно от сини, зелени, жълти и кремави цветове.

— Красив е. — Пое си въздух. — Ти не би трябвало...

— Сложи го — помоли я той.

Пръстенът пасна идеално на средния пръст на дясната ѝ ръка и придаде на тънките бели пръсти още по-голям финес.

— Ето — каза Мич с доволна въздишка. — Малко цвят за теб. Може би следващия път ще бъде ярък пуловер, който да носиш за мен.

Следващия път.

Думите я развълнуваха толкова, колкото и пръстенът.

— Да. И... благодаря, Мич. Пръстенът е много красив. Ще го пазя. — Ан обхвана лицето му, за да очертае силната линия на скулите, долната челюст и брадичката. После го целуна нежно и чувствено. — Искане ми се и аз да мога да ти дам нещо — прошепна тя накрая.

Той отвърна с разтреперан глас:

— Вече го направи, Ан. И аз ти благодаря.

ПЕТА ГЛАВА

Ан потегли отново на север в ранния петъчен следобед от втората седмица на февруари. Когато първите снежинки започнаха да падат, тя подсмръкна и издърпа друга книжна кърпичка от кутията. През по-голямата част от седмицата беше с настинка. Ако имаше телефона на Мич, щеше да му се обади и да отложи срещата. Но не го знаеше, а и искаше да го види. Надяваше се, че ще се почувства по-добре на чистия горски въздух. Но това, което не беше очаквала, бе снегът.

Когато пресичаше границата между Ню Йорк и Върмонт, снежинките бяха станали едри и пухкави. Те се сипеха на гъсти облаци, полепваха по всичко и забавяха движението заради намалената видимост. Това беше нож с две остриета. Да, бавното шофиране беше по-безопасно. Ала пътуването се удължаваше и колкото по-дълго време Ан прекарваше по пътищата, толкова по-лоши щяха да стават те.

Нямаше търпение да стигне до къщата. Независимо от раздиращата кашлица и натрупания сняг върху предното стъкло, тя искаше да стигне на това място, което по някакъв начин се бе превърнало в по-реално от всяко друго на света. Шестте седмици в Ню Йорк бяха просто промеждутък между пътуванията. Тук беше по-щастлива, по-спокойна и жизнена, отколкото където и да е другаде.

Движението отново се забави. Погледна часовника си. Вече закъсняваше с два часа! Беше късно следобед. Не след дълго щеше да се стъмни. Не ѝ харесваше идеята да шофира през бурята в тъмнината.

Помисли да спре и да пренощува в някой хотел, но се страхуваше, че на другия ден нямаше да ѝ е по-лесно. Освен това не можеше да се свърже с Мич. Той щеше да се тревожи, ако не се появеше.

Най-сетне стигна отклонението на магистралата. За нещастие пътят бе пуст. Тя подкара малката си кола през заслепящата бяла вихрушка. Нямаше никаква видимост. Само ниските ограждения

отстрани на пътя поддържаха посоката ѝ, макар че не знаеше след колко време и те щяха да бъдат затрупани.

Кокалчетата на ръцете ѝ побеляха да стискат волана. Снегът се издигаше като плътна стена зад нея, така че нямаше връщане назад. Ан напрегнато се взираше през предното стъкло, молейки се за снегорин. С всеки изминат километър караше все по-бавно през трупациите се преспи.

Когато скоростта падна на двадесет и пет километра и не можеше да види по-далеч от една кола разстояние, я обзе паника. Завладя я остро чувство на изоставеност. Преборвайки се с внезапното замайване, тя задържа крака си на газта.

Когато стигна отбивката за къщата, мракът бе паднал. Испита такова облекчение да я види, че взе завоя малко по-бързо. Колата поднесе и се завъртя, преди да спре рязко на няколко метра от частния път, здраво заседнала в снежната пряспа встрани.

Ругаейки под нос, Ан местеше скоростния лост, като превключваше от предна на задна, опитвайки се да изкара колата. Нервите ѝ вече бяха опънати. Започна да проклина късмета си, след като излезе навън и веднага потъна в сняг, висок до колене. Дори и през розови очила надеждите за колата бяха нищожни.

Тя се взря в хълма по посока на къщата. При хубаво време разходката беше около километър и половина предизвикателство по нанагорницето. Но в тази виелица? Освен това имаше вероятност Мич също да е заседнал някъде. А ключът беше у него.

Ан кихна и вдигна ръка към лицето си. Ако вратата беше заключена, трябваше просто да я разбие. Нямаше друг избор. Не можеше да се върне, нито да остане тук.

Зареди джобовете си с книжни салфетки и заключи колата. Дръпна догоре ципа на дебелото си яке, нахлузи качулката му над вълнената си шапка, сложи ръкавици и потегли. Стъпваше тежко, колкото бързо можеше, през натрупващия се сняг, като вдигаше високо единия крак, после другия. Мускулите започнаха да я болят. Сгуши главата си по-дълбоко в качулката на якето и упорито закрачи напред.

Изминаха тридесет минути, след това още петнадесет. Изтощена, Ан се огледа наоколо за нещо, на което да се подпре да почине. Но всичко беше бяло, отчайващо еднообразно и пусто. Поглеждайки назад, не виждаше друго освен собствените си стъпки. Поглеждайки

напред, не виждаше абсолютно нищо. Тя продължи да върви, категорично отказвайки да повярва, че бе възможно да е сбъркала пътя.

Изтощена докрай и задавяна от кашлица, с всяка изминала минута Ан ставаше все по-уплашена. Нямаше никакви признаци на живот. Къщата трябваше да бъде тук някъде. Насили се да върви още половин час, спирайки от време на време, за да издуха носа си, като дрезгаво хриптеше от усилието и се опитваше да не обръща внимание на трескавия огън върху бузите си.

Снегът продължаваше да вали, създавайки една омагьосана действителност, която за замъгления поглед на Ан беше кошмарна гротеска. Мислеше си, че се е изгубила и ще умре от измръзване. Пътят никога не е бил толкова дълъг.

С настъпването на нощта загуби чувствителност. Замаяна, тя падна на колене, после с усилие се изправи и продължи да се бори. Сълзите се смесиха с топящия се сняг по трескавите ѝ бузи. Дрехите се триеха в изпотеното тяло, но не преставаше да се движи.

Накрая беше твърде изтощена. Отпусна се на колене и потъна в грамадната пряспа. С наведена глава, задъхана от изнемога, Ан се бореше с нервната криза и се олюляваше от поривите на вятъра.

— Мич... Мич... моля те, помогни ми... — стенеше тя.

— Ани!

Мираж или реалност — вече не можеше да направи разликата. Когато една огромна фигура коленичи пред нея, Ан падна напред, усещайки само опората и топлината, които тя предлагаше.

Той я вдигна от снега.

— Дръж се, Ани. Къщата не е далече.

— Мич? — извика срещу палтото му, скривайки лицето си от шибация сняг.

— Аз съм, скъпа. Спокойно. Пази си силите.

Светлината от къщата се процеждаше през заснежения мрак подобно на фар. Щом влязоха вътре. Мич затвори с ритник вратата. Внимателно спусна краката ѝ на пода, но веднага трябваше да я подхване отново, защото коленете ѝ се подгъваха. Без да каже дума, той я занесе в спалнята на долния етаж. Сложи я на края на леглото и започна бързо да сваля мокрите ѝ дрехи. Спря, за да хвърли своето палто и де отметне завивките. После продължи да я съблича.

Ан не протестираше. Измръзнала до кости, тя неконтролируемо трепереше.

— Вдигни ръце като послушно момиче — нежно каза той по едно време. Издърпа ръкавите на нейния дебел пуловер и го измъкна през главата ѝ.

— Мислех, че съм се изгубила, Мич. Вървах толкова дълго и не можех да намеря къщата.

— Шшшт. Сега си в безопасност.

Тя се хвана за раменете му за опора, когато той коленичи, за да издърпа ботушите ѝ, а след тях и чорапите.

— Легни, скъпа. Джинсите ти са подгизнали. — Изключително нежно Мич я сложи да легне и свали панталоните, като дърпаше нетърпеливо, когато мокрият дънков плат оказваше съпротива в ръцете му.

— Чувствам се толкова зле — промълви тя с дрезгав шепот, прокарвайки ръка по челото си.

След миг той се наведе над нея.

— Знам, Ани. Но сега ще се оправяш. Трябва просто да те сгрея. Става ли? — Ан не отговори. Дори не се възпротиви, когато Мич свали студените ѝ мокри бикини. Внимателно я зави до кръста с тежкия юрган, преди да свали полото и сутиена. Покри раменете ѝ, прекоси стаята и отиде до куфара си. Извади чиста памучна риза и се върна при леглото.

Седна до нея и притисна хладните си устни към горящото ѝ чело.

— Ще се оправяш — повтори той, бързо я облече в ризата и отново я зави.

Ан кихна.

— Не трябваше да сваляш пуловера ми.

— Забрави благоприличието. Беше мокра до кости и замръзваше.

— Онзи пуловер... — Пристъп на кашлица я прекъсна, но тя успя да поеме дъх. — Бях го сложила заради теб. Забеляза ли?

Устните му се извиха закачливо.

— Забелязах, Ани. Беше розов. — Отметна кичур коса от челото ѝ. — Благодаря ти. — С опакото на ръката си докосна челото, а после и бузите ѝ. — Ще ти стопля малко супа.

Ан поклати глава:

— Не. Не ми се яде. Само остани при мен няколко минути.

Мич я пое в прегръдката си заедно със завивките, загръщайки я отвсякъде, за да я стопли.

— Бях толкова уплашена — прошепна тя. — Беше студено и мокро. И тъмно.

— Трябваше да вярваш, че ще те намеря.

— Не бях сигурна, че си тук. Нямаше никакви следи от гуми... — Ан спря и отново се закашля.

Той я изчака да се успокои.

— Пристигнах преди бурята. Снегът може да бъде доста впечатляващ тук горе. Ще бъде красиво на сутринта.

Мисълта да се разхожда в снега заедно с Мич беше прекрасна. Тя се усмихна и после кихна.

— Сега ще донеса супата.

— Не. Наистина не съм гладна.

— Нуждаеш се от нещо топло за стомаха.

— Не мисля, че ще успея да я задържа.

— Ще успееш. — Той я положи на леглото. — Просто почивай. Сега се връщам.

Ан се обърна на една страна и сви крака към корема. Топлината на леглото пареше, но на нея ѝ беше все още студено. Обръщайки се обратно, тя се сви на кълбо и задряма. Събуди се, щом Мич се върна с купа димящ бульон. Помогна ѝ да седне и я нахрани. Когато не беше в състояние да приеме и лъжичка повече, той я остави да спи.

Събуди се час по-късно. Чувстваше се още по-зле. Мич мокреше лицето и врата ѝ с влажна кърпа.

— Това е някаква сериозна настинка — промърмори той.

— Не ме оставя. Мислех, че вече ще съм по-добре.

— Първо ми кажи защо напусна Ню Йорк. Трябваше да останеш в леглото!

Той ѝ беше ядосан. Според Ан това не беше честно.

— У дома не валеше сняг — започна да се оправдава тя. — Нямах никаква представа, че ще се забъркам в тази каша, нито че времето така бързо ще се влоши.

— Забрави за времето. Във всеки случай, при подобна настинка трябваше да пазиш леглото.

— Боже мой, Мич, не мога да ограничавам живота си всеки път, когато настинка!

— Да, но ако не се грижиш по-добре за себе си, може да ограничиш живота си завинаги. Настинката може да премине в пневмония, а хората умират от това.

Ан избухна:

— Исках да бъда тук с теб. — Обърна се на другата страна, за да престане да вижда намръщеното му лице, и издърпа завивките над главата си.

Изненада се, когато Мич я вдигна, както си беше омотана в завивките, и силно я притисна. От време на време докосваше с устни косите, веждите, клепачите ѝ. А щом заговори, гласът му бе изпълнен с нежност:

— Не си мисли, че не съм искал също толкова силно да те видя. Но можехме да дойдем следващата седмица.

— Някой друг може да бъде тук следващата седмица.

— Никой няма да бъде тук.

— Откъде знаеш? — възкликна тя с известно възмущение.

Изведнъж добил смирен вид, намести я като бебе в ръцете си и прокара пръсти през косата си.

— Защото къщата е моя. Майлс Купър работи за мен. Дава я под наем, когато не възнамерявам да бъда тук.

Парченцето от мозайката си дойде на мястото. Ан дрезгаво отвърна:

— О, да! Сега разбирам. Помага да се обясни първоначалната бъркотия и защо предпочиташ това легло. То е твоето.

— Няма да има повече бъркотии, Ани. Къщата вече не е в списъка на Майлс за даване под наем. Отсега нататък ще я ползваме само ние.

Преди да успее да схване пълния смисъл на думите му, отново я втресе. Сгуши се в него, търсейки топлина.

Мич внимателно я остави да легне и изчезна. Минути по-късно се върна и повдигна главата ѝ.

— Аспирин — обясни той, преди Ан да попита. — Отвори уста.

Тя беше послушен пациент, твърде немоцна, за да протестира срещу неговото глезене, и твърде доволна, за да има желание да протестира. През останалото време на нощта той продължи да я подсилва с бульон и аспирин, дремейки под завивките отстрани до нея. Една част от тялото му винаги я докосваше. Ан не можеше да се

отдръпне много, освен когато той, загрижен, стоеше облакътен. При други условия, така нагласено, спането щеше да бъде мъчително. Но нейните сетива бяха притъпени от треската.

Следващия ден беше низ от замъглени часове. Температурата остана висока въпреки лечението. Кашлицата ѝ се влошаваше. Цялото ѝ тяло се напрягаше от поредния пристъп.

— Какво става с мен? — разочаровано изхленчи тя, когато се събуди късно следобед и не се почувства по-добре.

Мич хвана топлата ѝ ръка.

— Не знам. Веднага щом разчистят пътя, ще те заведе на лекар.

— Спря ли да вали?

— Най-сетне.

— Колко е натрупало?

— Малко над тридесет сантиметра. Това забавя почистването, макар че хората тук са добре оборудвани.

— Мич? — Ан се обърна по гръб, за да вижда лицето му, тъй като той седеше отстрани на леглото. Гласът ѝ беше слаб, но се усещаше, че нещо я измъчва.

— Да?

— Ако притежаваш тази къща, то ти имаш достъп до имената и адресите на наемателите. Нали?

Мич изглеждаше развеселен.

— Да.

— Тогава знаеш коя съм аз.

— Не.

— Но ти разполагаш с информацията.

— Майлс има тази информация. Предполагам, че съм можел да я видя, ако поискам. Един или два пъти се изкушавах, но не съм надничал.

Ан се двоумеше дали да се почувства успокоена или засегната.

Той се засмя.

— Какво ти е толкова смешно? — измърмори тя.

— Ти. Всичко е изписано по лицето ти!

— Толкова прозрачна ли съм? Знаеш, че не е честно.

— Какво не е честно?

— Аз... тук... на твоята милост. С моето прозрачно лице и всичко... чувствам се гола.

— Като изключим елегантната ми риза, скъпа, ти наистина си — провлачено отговори Мич.

— Нямам предвид това и ти го знаеш — сопна се Ан и получи нов пристъп на кашлица. Когато се успокои, той прокара хладните си пръсти по топлата ѝ буза. Беше приятно.

— Говориш прекалено много, Ани. Дай сега почивка на гласа.

В последвалата тишина в стаята проникна шум отвън.

— Снегоринът! — Мич скочи на крака. Спря до вратата на спалнята само за да извика: — Не мърдай, докато не се върна! — После изчезна.

Тя остана сама, както ѝ се стори, часове наред. Накрая с усилие се измъкна от леглото и отиде в банята. Отражението ѝ в огледалото я ужаси — бледа кожа, зачервени бузи, трескави и хлътнали очи. Ръката ѝ трепереше, докато търсеше гребен в тоалетните принадлежности на Мич. Беше сресала косата си до половината, когато краката ѝ се подкосиха. Изпусна гребена и се хвана за ръба на мивката, търсейки опора. Тогава вратата на банята се отвори.

— Защо си станала от леглото? — Той я взе на ръце и я занесе обратно. Леглото ѝ се стори като рай, юрганът — също. — Следващия път — присмя се Мич — може да те намеря припаднала на пода. Ще стоиш ли мирна?

— Само отидох до банята.

— Добре. Трябва да си почиваш. Къде са ключовете на колата ти?

Ан се опита да си спомни.

— Мисля, че ги сложих в джоба на джинсите.

Той изчезна и след малко се върна с ключовете в ръка.

— Ще сляза със снегорина до колата ти. Може да ми отнеме малко време, докато я изрина. Има ли вериги? — Когато тя кимна, Мич отвърна: — Добре. Ще се върна колкото мога по-бързо и после ще те заведа на лекар.

— Мич... — Дрезгавият ѝ вик го настигна при вратата. — Дали ще можеш да я измъкнеш?

Чу го остро да поема дъх, а после да изсумтява.

— Ще стане.

Докато го нямаше, тя страдаше. Болеше я главата, боляха я синусите, гърлото, гърдите и дробовете. Свита на кълбо, Ан се молеше

за сън.

Трябва да беше задрямала, защото ѝ се стори, че минаха само минути, преди Мич да се завърне с тежки стъпки пред входната врата. Тъй като нямаше сили да извика, изчака го да се появи до леглото ѝ със зачервени от студа бузи, нетърпелив да я вземе и да тръгне.

Направи го, без да бърза. Просто я грабна със завивката и я изнесе навън. Спря за малко на входната врата. Ругаейки тихо, той се върна обратно и я остави на дивана. Отиде в кухнята и се появи с нейната вълнена шапка, която сега беше топла и суха. Сложи я на главата ѝ, взе я отново на ръце и не я пусна, докато не стигнаха до колата му.

През по-голямата част от пътя към селото Ан дишаше тежко. В здрача между новите снежни стени фаровете нямаше какво толкова да осветяват.

Мич спря пред малка клиника, бързо заобиколи колата и взе Ан. Беше помолил шофьора на снегорина да предупреди. Вътре лекарят ги очакваше.

Тридесет минути по-късно я пренесе обратно до колата.

— Бронхопневмония. Хубава работа, Ани — подравни я той, като отново я пъкна на мястото ѝ.

Изтощена, тя улови погледа му.

— Взе ли ми хапчетата?

Мич потупа мястото, където трябваше да бъде горният ляв джоб на ризата му.

— Тук са. Добре ли се чувстваш?

— Добре ли? — дрезгаво отвърна Ан. — Бях пипана, снимана на рентген, мушкана с игли и влачена насам-натам, сякаш нямам никакви чувства. — Тя се намръщи. — А ти ме питаш дали ми е добре? — Отмести поглед. — Не питай.

Мич се подсмихна. Затръшна вратата, заобиколи до шофьорското място и се плъзна зад волана със забележителна за ръста си лекота.

— Поне чувството ти за хумор е невредимо — подкачи я той. — Хайде да се прибираме. Докторът нареди топлина, покой и много течности. По-добре да се залавяме с това.

През следващите три дни се придържаха стриктно към съветите, като Мич лично ръководеше лечението, казвайки кога да бъде взето всяко хапче, кога да се храни и спи. Ан се чувстваше зле през целия

следващ ден, докато лекарството не започна да действа. Едва тогава тя се осмели да роптае срещу строгия режим.

— Ще се превърна в пиле, ако изпия още една капчица от тази супа. Ужасна е — оплака се тя, когато във вторник сутринта Мич се появи с купичка в ръка. — Днес съм по-добре. Честна дума. — Ан седеше, облегла се на таблата на леглото, облечена в собствената си памучна нощница.

— Все още звучиш отвратително — информира я той, което беше меко казано, но тя бе нетърпелива.

— Ако не желаяш да слушаш моите звуци — изграчи тя, — не ме въвличай в разговор. Не е ли време да се кача горе в другата спалня?

Мич се ухили.

— Не искаш да спиш с мен?

— Не „спя“ с теб, както е изразът. По-скоро спя въпреки теб. Може да си мислиш, че не го забелязвам, но аз те усещам до себе си. Знам, че си там... цяла нощ! Докосваш ме само за да се увериш, че съм добре. Кое му е забавното?

Ан изпадна в пристъп на кашлица, от който я спаси единствено силното потупване по гърба. Мич остана, за да разтрие нежно врата и раменете ѝ, като с всяка минута докосването му ставаше все по-възбуждащо. Не беше усетила другата му ръка върху корема си, докато тя не се придвижи нагоре. Гърдата ѝ потръпна при докосването. Ан се задъха, но не можеше да се отдръпне. Дланта му мина около и по зърното, дразнейки го през мекия фланелен плат. Тя хвана ръката му, както за да я задържи там, така и за да намери опора в нея.

— Не е много забавно, нали? — каза той. — Засега ще стоиш тук долу, за да те държа под око. След няколко дни може и да се качиш горе.

— След няколко дни ще се върна вкъщи. — Една наистина тъжна мисъл.

По негово настояване Ан се смъкна обратно на възглавницата. Очите ѝ задържаха погледа му. Тя чакаше.

— Нещо трябва да се случи — промълви Мич. — Знаеш го, нали, Ани?

Тя кимна. Приближаваха точката, където само целувка не стигаше. Същото се отнасяше и за случайните седмици, прекарани заедно.

— Готова ли си за нещо повече? — попита той.

— А ти?

— Попитах пръв.

— Не мога да отговоря, докато не науча повече. Разкажи ми за твоето семейство.

Погледът му се задържа върху нея.

— Няма много за казване. Родителите ми са живи и здрави в Манхатън. Баща ми е пенсионер от няколко години. Това е хубаво. Има време, за да се занимава с други неща.

— Какво е работил?

Мич се засмя.

— Концертиращ пианист. Сигурен съм, че си чувала името. — Но той не го съобщи, нито пък тя попита. Спазваха тази част от сделката.

— Това се казва метаморфоза — от концертиращ, пианист към бизнес магнат само за едно поколение. Музикалните способности изобщо наследени ли са?

Той се усмихна.

— Мога ли да изпея мелодия? Горедолу. Мога ли да свиря на пиано? Не. Макар че сестра ми може.

Очите ѝ се разшириха.

— Имаш сестра? По-голяма или по-малка от теб?

Мич вдигна очи към тавана.

— По-голяма с... нека помисля... три, не, четири минути.

— Години — тихо го поправи тя.

— Минути — отново настоя той, смеейки се.

— Близнаци?

Мич кимна.

— О, Мич! — Ан беше очарована. — Това е прекрасно! Детството ти трябва да е било забавно!

— Не съвсем. Тя винаги е била по-висока, по-умна и по-бърза от мен.

— А сега?

Той се ухили.

— Настигнах я.

— Трябва да си имал някаква изгода от това, че си бил изтърсакът — подразни го тя.

— О, да! Майка ми ме глезеше повече. Съчувстваше ми. — Дяволито пламъче затанцува в очите му. — Предполагам че заради това все още изпитвам нужда да докосвам и да бъда докосван. — Взе ръката ѝ между своите.

Ан не му позволи да отвлече вниманието ѝ.

— Имате ли други близнаци в семейството?

Мич поклати глава:

— Само Лиз и аз.

— Лиз? — Звънчето звънна. Тя се усмихна, щом Мич усети неволното си изтървяване. — Хммм... Лиз — провлече укорително.

Той се засрами.

— Сега знаеш моите тайни.

— Беше с Лиз в ресторанта преди Коледа.

— Аха.

— Омъжена ли е?

— Не сполучи. Но напоследък се среща с един прекрасен мъж.

— Как върви нейната музикална кариера?

— Всъщност тя свири повече на арфа, отколкото на пиано.

— Чудесно! — възкликна Ан.

— Не и докато се учеше в началото — промърмори Мич.

Тя го смушка с лакът.

— Ревнуваш заради таланта ѝ.

— Може би. — Той повдигна ръката ѝ и целуна пръстите с аристократичен маниер. После я остави сама, за да си почива.

Тази нощ Ан сънува кошмар. Беше по-страшен от всичките ѝ сънища, които бе имала от дете. Скачайки, се изправи в леглото и обляна в студена пот, се мъчеше да си поеме дъх, докато Мич не я прегърна.

— Какво има, скъпа? — разтревожено попита той. Стаята беше сумрачна, зловещо окъпана в синкавата лунна светлина, която се разливаше по снега в двора.

— Кошмар. О, господи, беше ужасен! — Ан потрепери въпреки неговата сигурна прегръдка.

— Искаш ли да ми го разкажеш?

— За онова съдебно дело, което виси над главата ми.

— Какво съдебно дело?

— За катастрофата. Семейството на съпруга ми ме подтикна да заведа дело. Отначало се съгласих, защото бях възмутена като тях и се чувствах безпомощна. Сега предпочитам да оставя всичко това зад гърба си.

Мич мълча известно време.

— А кошмарът? — тихо допита той. Ръцете му бяха изключително нежни, държейки я в прегръдката си.

Ан пое дъх, изтръпнала от ужас.

— Сънувах, че съм на онзи самолет с Джеф. Той се разби, но аз не бях ранена и трябваше да стоя и да гледам как Джеф умира. Нямаше никакви лекари, нито сестри, нито помощ, само пламъци, дим, отломки и викове на умиращи. — Тя зарови лице на гърдите му. — Беше ужасно.

Мич заговори нежно в косите и:

— Знам, скъпа, знам. Но това беше само сън. — Неговата близост я успокои. — Само един сън — повтори той и продължи да го казва от време на време, полюлявайки я леко, докато тя не заспа отново.

Мич изглеждаше умислен. Понякога тя го усещаше и предполагаше, че е загрижен за работата си. Последната вечер преди да замине, Ан вдигна очи и го видя да гледа замислено пламъците в камината. Той седеше на пода до креслото с крака, протегнати към топлината.

Ан докосна рамото му.

— Нещо не е наред ли?

Откъснат от някаква далечна мисъл, Мич рязко извъртя глава.

— Хм?

— Изглеждаш притеснен за нещо. Отново съм в нормално състояние, а ти не си започнал да се биеш с мен. — Отправи му закачлива усмивка.

Неговата усмивка беше странно тъжна.

— Изглежда, загубил съм вкуса си към битката.

— Сигурно седмицата е била отегчителна за теб.

— Няма значение. Починах си.

— Прекалено. Утре е последната ми сутрин тук. Ще дойдеш ли с мен на разходка или да се измъкна сама?

Той погледна отново към огъня.

— Ще дойда с теб.

Очакваше, че ще спори, нещо от рода на: „Не си достатъчно оздравяла, за да се разхождаш.“ Когато той замълча, Ан разбра, че нещо определено не е наред.

Но Мич не беше единственият, който бе загубил вкуса си към битката. Тя не искаше нещо да помрачи последната им вечер. Затова остави нещата така.

С още пресния сняг по голата планина, гледката, която ги посрещна на следващата сутрин, беше едно ослепително великолепие. Небето беше яносиньо, въздухът — студен и неподвижен. Топлото слънце и минусовите температури бяха образували ледена кора. Хрущенето под краката им отекуваше, докато си проправяха път по склона. Участъците от потока, които не бяха вледенени, разкриваха бистри води, които се носеха през кристални дворци от клони и бурени. Единствените други признаци на живот бяха следи от заек в снега или утъпкана пътека на сърна.

Беше гледка с рядка красота, още по-хубава, когато е трябвало да чакаш цяла седмица, за да ѝ се насладиш. Но времето бе кратко. Твърде скоро дойде следобедът и часът на раздялата.

— Сигурна ли си, че няма да останеш за уикенда? — попита Мич. — Все още не си в състояние да караш дълго. — Колата ѝ беше натоварена. Бяха застанали до нея.

Неговата тъга подсили съжалението на Ан.

— Бих искала да мога да остана. Но обещах на родителите си, че ще отида с тях на благотворителното събиране в болницата утре вечер. Не мога да ги разочаровам.

Мич уви ръка около нея.

— Дори ако трябва да разочароваш мен? — Очите му се спуснаха към устните ѝ. Секунди по-късно той ги целуваше. Беше нежно, галещо, сладко мъчение за събуждащото се тяло на Ан. Тя уви ръце около врата му и усети как в отговор той я притисна. Сега беше добре. Но заминаването ѝ предстоеше.

Целувката се задълбочи и огънят стана по-силен. С диво желание, което раздялата разпалваше, Мич пхна език по-навътре в устата ѝ, а Ан се олюля от усещането. Щеше да бъде щастлива да се върне в къщата, в същата спалня, в същото голямо легло, ако точно сега я беше помолил за това. Но той не го направи.

Дишайки на пресекулки, Мич се отдръпна. Взе ръката ѝ, сложи нещо в нея и сви пръстите ѝ.

— Искам да вземеш това. Ключ за къщата. Предстоят ми няколко натоварени седмици, но отново ще бъда тук в края на март. Ако искаш някой път да дойдеш, ела.

Ан бе дълбоко развълнувана, но това не беше единствената причина очите ѝ да се напълнят със сълзи. Уплашена да не изглежда като глупачка, тя прошепна нежна благодарност до ухото му при последната прегръдка, отдръпна се и влезе в колата. Потегли по посипания с пясък път, без да поглежда назад. Разделите започваха да стават все по-трудни и по-трудни.

ШЕСТА ГЛАВА

Март във Върмонт беше времето на голямото размразяване, периодът, през който земята отстъпваше един подир друг замръзналите си пластове под силата на все по-жаркото слънце, когато потоците и водоемите, реките и езерата разчупваха ледената си покривка и страховити студени вълни се разбиваха с грохот в техните брегове. Беше време на кал.

Ан не бе очаквала това, когато напусна Ню Йорк. Приемайки поканата на Мич и използвайки дадения ѝ ключ, тя реши да отиде няколко дни преди него. Беше вълнуващо да бъде там, сред онези хълмове, в къщата на Мич. Нищо не можеше да я задържи по-дълго надалеч.

— Значи отново отиваш там? — учудено бе попитала майка ѝ.

Ан беше подготвена за въпроса.

— Това е времето на кленовия сироп. Не бих го пропуснала за нищо на света.

Баща ѝ бе подхвърлил:

— Няма да се изненадам, ако се върнеш и купиш това място. Твърде скоро ще започнеш да прекарваш повече време там, отколкото тук.

Разбира се, това беше преувеличено. И все пак Ан се изчерви. Къщата вече си имаше собственик — здрав и жизнен, който очевидно нямаше никакво намерение да я продава. За щастие родителите ѝ никога не разбраха за заседналата кола и за пневмонията, както и все още не знаеха абсолютно нищо за Мич.

Тя започваше да се чувства виновна за това. Винаги бе била близка с родителите си. Те я бяха разбирали и подкрепяли във времето на скръбта ѝ. Помисли си, че биха искали да знаят, когато е щастлива.

Защото тя беше щастлива. Мисълта, че отново ще бъде с Мич във Върмонт, ѝ даваше сили да застане лице в лице с всичко, което изникнеше. Даването на ключа беше огромен жест. Сега тя имаше постоянна връзка с мястото.

Когато се върна последния път, установи, че се е променила. Първо, най-сетне бе в състояние да опакова вещите на Джеф. Второ, започна да се усмихва по-често, да се смее повече, да се храни по-добре. И, трето, все по-често се срещаше със стари приятели.

Странно. През голяма част от миналата година апартаментът беше неин личен подслон, убежище, когато нямаше сили да се изправи срещу света. Макар че напоследък беше почти толкова самотна, колкото през ужасните дни след катастрофата.

Липсваше ѝ Мич. С всеки изминал ден копнежът ставаше все по-силен, а единственото ѝ спасение беше бягството в работата и компанията на другите. Но дори и тогава той не беше далеч от нейните мисли.

Сега, с ивици кал понякога яркожълтата ѝ кола, зави по познатия частен път. На два пъти гумите започваха да буксуват в калта. На два пъти трябваше да връща назад и да заобикаля опасните кални дупки.

Беше рано следобед в сряда. Мич нямаше да пристигне по-рано от петък вечерта. Всичко изглеждаше по-просторно, по-празно и по-тихо без него, но тя не се чувстваше самотна. Неговите следи бяха във всяка стая от къщата, обграждайки я със спомени и неясни обещания.

В отсъствието му тя се зае с домакинска работа. Бърса прах, ми, изтърка мивката и капака на печката. О, беше си донесла и няколко неща за превод, но не ги докосна. Не беше в състояние да се концентрира.

През тези два дни Ан замеси и изпече повече неща, отколкото през последните две години. Изпече хляб. Изпече кифли. Изпече курабийки. Нещо от новия ѝ бит го предизвикваше у нея.

Същото беше с разходките. Независимо от калта, излизаше всеки ден. Без да е принудена да слуша ръмженето на мотора, тя улавяше звуците на света, измъкваш се от прегръдката на зимата. Първите гъски крякаха, летейки на групи в светлосиньото небе. Високите клони на дърветата се огъваха и олюляваха под поривите на вятъра. Катеричките припкаха. Кълвачите чукаха. Земята приличаше на мармалад.

Снегът си бе отишъл, но дърветата не бяха се разлистили още. Голите клони стояха някак по-изправени, оповестявайки своето съживяване. Дори високите люляци до входната врата на къщата се издигаха гордо, обещавайки ароматни цветове.

Петъчната нощ дойде и си отиде без никакъв знак от Мич.

Ан бе сразена. Тя беше приготвила пиле за вечеря и бе отворила бутилка вино. Къщата беше лъсната, без петънце. Беше се изкъпала и облякла в мек вълнен панталон и фина вълнена блуза с индийски десен. Разреса косата си до блясък и я разпусна по раменете. Леката розовина на бузите ѝ не се нуждаеше от помощ, но тя нанесе блестящо светлолилаво върху клепачите и черен пласт на миглите. Върху средния пръст на дясната ѝ ръка блестеше с всичките си цветове изящният пръстен, който той ѝ беше подарил.

Късно след полунощ Ан прибра храната и разтреби кухнята. Легна си в два часа сутринта, но почти не спа. С едно ухо непрекъснато се слушваше за шум от кола. Но нямаше.

В събота сутринта очите ѝ тежаха и беше разтревожена. Премина през всички възможни обяснения за неговото неспазване на уговорката. Може би бизнес дела го бяха забавили и не можеше да се свърже с нея. Може да беше забравил, че тя щеше да го чака. Може да беше решил изобщо да не идва. Сега Ан имаше ключ и не се нуждаеше от него, за да влезе.

Минутите пълзяха една след друга. Късно следобед, когато все още нямаше и помен от хондата, Ан беше убедена, че просто бе приемала връзката им за нещо, което тя не беше.

Точно тогава се чу изсвирване на клаксон. Ан изтича от мястото си до прозореца на кухнята към входната врата. Но това не беше неговият клаксон — разбра го веднага. Всичко около Мич бе просмукано от чар, а този звук носеше грубия оттенък на местен пикап.

— Госпожа Болтън? — изрева дрезгав глас. Набитият фермер, облечен в тежък вълнен жакет, провиснали широки панталони с презрамки и стари работни ботуши, излезе от кабината на камиона и закрачи към нея.

— Да? — Не познаваше мъжа.

— Има съобщение за вас. От един човек на име Купър. Обадил се е в полицейския участък. Извинете за закъснението. — Той сложи измачкан лист хартия в протегнатата ръка на Ан, допря мазолестата ръка до каскета си, после се качи обратно в кабината и потегли.

Ан нервно разгъна листа. Почеркът беше почти нечетлив. „Непредвидено закъснение. Мич пристига в неделя вечер. Майлс

Купър“

С уморена въздишка тя погледна надолу по пустия път. Още един ден в очакване. „Непредвидено закъснение“. Чудеше се какво означава, но това не я държа будна през нощта. Изтощена от предишната нощ, дълбоко заспа.

Неделята се оказа дъждовна и потискаща. Въпреки всичко Ан излезе на разходка, реши една кръстословица, седя до прозореца, което ѝ се стори часове. Следобеда вече бе изнервена докрай. Не беше останало нищо, което да се поддава на чистене или печене, затова поработи малко върху преводите. Когато най-накрая чу шум от далечна кола, мъжделивата светлина на деня отдавна се беше предала на нощта. Но усиливащото се бръмчене бе познато. Без съмнение беше хондата.

Въодушевена, Ан отвори входната врата. Стори ѝ се, че измина цяла вечност, преди той да излезе от колата, да извади чантите от багажника и да хукне през дъжда към къщата. Когато мина покрай нея, без да я погледне открито, тя се увери, че нещо не е наред.

Затвори вратата към влажната нощ и се обърна, за да го види как пусна чантите, свали палтото си и се насочи към огъня, без да каже и дума. Смутена, Ан седна на дивана и зачака.

Мъжът я заинтригува и физически, и емоционално. Носеше бежов пуловер и панталон от рипсено кадифе. Изглеждаше здрав и силен, както винаги. Но умората, подсказана от наведената глава и отпуснатата ръка в джоба, ѝ направи най-силно впечатление. Силно копнееше да му помогне, но се страхуваше, че ще бъде отблъсната. Затова продължи да мълчи.

Известно време Мич се мръщи на огъня, явно забравил за нейното присъствие. Изпитвайки нужда да направи някакъв малък жест, Ан тихо отиде до кухнята и се върна с чаша силно черно кафе.

— Вземи нещо топло, Мич. Пътувал си дълго.

Погледна я така изненадано, че тя разбра, че мисълта му беше на километри отгук. Без дума за поздрав или обяснение прие чашата и се върна към мрачното си настроение. Ан отново зачака, опасявайки се от това, което не беше наред, но и изпитвайки нужда да бъде тук.

Най-накрая Мич отметна назад глава, пое дълбоко дъх, изправи се и се обърна. Очите му бяха изморени, а лицето — по-изпито, откакто го познаваше. Той изпи последните капки кафе и постави

чашата върху полицата на камината. Усмивката му беше изнурена, но беше усмивка все пак.

— Изглеждаш добре.

Тя положи брадичката си върху коленете, които бе свила и обгърнала с ръце.

— Благодарение на теб. Антибиотикът свърши работа.

— Някакви проблеми оттогава? — Когато Ан поклати глава, той каза: — Това е добре. — И отмести очи обратно към огъня.

— Какво има, Мич?

Стрелна я със студен поглед.

— Не питай. Няма да знам откъде да започна.

— Тежко ли беше пътуването?

— Както обикновено.

Последва тишина.

— Получих съобщението — пробва тя. — Благодаря, че го изпрати.

— Не исках да чакаш.

„И да се притесняваш“, допълни наум Ан горчиво. Неговата отчужденост я плашеше. Навеждаше я на мисълта, че той изобщо не бе искал да идва. Може би дори вече съжаляваше, че ѝ беше дал ключа.

— Искаш ли да си отида, Мич?

Погледна я така, сякаш бе полудяла.

— Разбира се, че не. Защо мислиш така?

— Защото закъсняваш с два дни, влизаш тук като зомби и се втренчваш в огъня. Дойде ми наум, че може би просто искаш своята къща само за себе си.

— Ако исках това, нямаше да ти дам ключ.

— Защо го направи? Непрекъснато се питам, но не мога да намеря подходящия отговор.

— Исках да имаш достъп до къщата, когато пожелаеш.

— Защо?

— Това е откачен въпрос.

— А това е откачена ситуация.

Той отиде до предния прозорец и се загледа навън в тъмнината.

— Никога не съм ти обещавал нещо повече.

Да, беше прав. Огромна тежест заседна в гърдите ѝ. С наведена глава стана от дивана, взе празната чаша и тръгна към кухнята. Спря

на вратата, но не се обърна.

— Вечерял ли си?

— Не.

— Ще приготвя нещо.

— Не е необходимо.

— Ще го направя.

Пет минути по-късно Ан седеше срещу него и го наблюдаваше как яде големия сандвич, който му бе приготвила от пилето, останало неизядено в петък вечерта. Разговорът беше откъслечен и неохотен, подсилвайки усещането ѝ за излишност.

— Благодаря ти — каза Мич, когато останаха само трохи. — Беше добро попадение.

— Радвам се, че най-накрая направих нещо правилно — промърмори тя, изправяйки се да разчисти чиниите.

Той я хвана за ръката.

— Какво означава това?

— Мисля, че знаеш. — Тя се освободи и продължи към мивката.

Изведнъж Мич застана точно зад нея.

— Държиш се двусмислено, откакто пристигнах. Какво има?

Ан яростно затърка чинията.

— Ядосана си, защото закъснях?

— Не.

— Какво друго може да бъде? Изпратих ти съобщение. Дори го направих чрез Майлс, така че да не се притесняваш, че знам фамилията ти.

— Това не ме тревожи.

Той я обърна към себе си.

— Погледни ме, Ан.

От ръцете ѝ капеше сапуненица. Държеше ги настрана.

— Искам да ми кажеш какво не е наред — настоя Мич и тя изведнъж се разгневи.

— Защо? Не ти дължа обяснение за поведението си, както и ти не ми дължиш за твоето!

Очите му задържаха погледа ѝ няколко дълги минути.

— Аха. Това било. Искаш обяснение за закъснението ми, сякаш е някакъв вид делова среща.

— Не искам нищо! — извика Ан, измъквайки се от хватката му, за да избърше ръцете си в хавлията. Пъхна един мокър парцал в неговата ръка. — Ето. Довърши миенето. Аз си лягам.

Тя задържа сълзите си, докато се качи на сигурно място в таванската стая и се увери, че не я последва. След това те потекоха като порой. Беше обичала Джеф и го бе загубила чрез сили, които не ѝ бяха подвластни. Сега всичко отново се повтаряше с Мич.

О, да, обичаше Мич... Мич, чиято фамилия дори не знаеше. Но знаеше, че отчаяно ѝ липсваше, че неговата мрачност я разстройваше, заедно с невъзможността ѝ да го успокои. Знаеше, че иска обяснение за закъснението му.

Дълги часове се терза. „Остави го за утре — каза едно тихо гласче, — щади се, нямаш нужда от тази болка.“ Но по-гръмък глас ѝ нареждаше да чака. Мич я накара да чувства. Искаше да бъде с него. Винаги имаше надежда.

С тази оптимистична мисъл Ан потъна в дълбок сън дълго след като всички признаци на живот от долния етаж бяха изчезнали. Дъждът продължаваше да бие по прозорците, но всъщност я събуди ароматът на силно кафе.

Още преди да бе отворила очи, знаеше, че той е в нейната стая. Тежестта до десния ѝ хълбок, дълбокото потъване на дюшека, лекият мирис на афтършейв — всичко говореше за присъствието му. Тя отвори натежалите си очи и погледна към него. През сънната ѝ омая Мич изглеждаше нежен, внимателен и загрижен. Прясно обръснат, изкъпан и облечен, той беше внушително мъжествен. Лицето му бе една голяма нежна усмивка, нарушавана само когато отпиваше кафе от чашата в ръката си.

— Добро утро — каза Мич. — Бях започнал да се чудя дали някога ще се събудиш. Истинска спяща красавица.

Ан бе достатъчно облекчена от това, че настроението му се бе подобрило дотолкова, че да се появи усмивка.

— Имах проблеми със заспиването.

— Разкажи ми.

— Хм. Имаш собствена рецепта? — Избутвайки се по-нагоре на възглавницата, тя отметна косата от бузите си.

Когато юрганът се смъкна, очите на Мич светнаха.

— Какво е това? Голи ръце? Роба? Къде е дългата памучна нощница? Все още не е толкова топло.

Ан се намръщи.

— Не е роба. Робата е нещо дръзко. Това е просто нощница. — Сконфузена като стара мома, тя дръпна юргана до брадичката си.

— Променяш смисъла, Ани. Истината е, че изглеждаш така, както би трябвало да изглежда една хубава жена, когато се събуди сутрин.

— Изглеждам ужасно — измърмори тя, сещайки се за разрошената коса, подутите очи и лицето си без грим. Изведнъж изпита желание да се скрие.

— Ако можеше да пакетираш и да продадеш това, което наричаш ужасно, щеше да получиш милиони.

— Е, сигурна съм, че ти разбираш тези неща. Трябва да си видял десетки жени да се събуждат сутрин.

— Ах! Според мен се нуждаеш от кафе. — Той плъзна ръка зад гърба ѝ и я изправи. — Ревността не е в обичайния ти стил. — Въпреки че върху устните играеше усмивка, очите му бяха сериозни.

— Не ревнувам — отвърна Ан и отпи от неговото кафе. Интимността на жеста превърна отричането ѝ в лъжа. Искаше да знае кой ангажираше времето и мислите на Мич, когато не беше с нея. О, да, ревнуваше!

— По-добре ли си? — попита я и сам отпи. Остави чашата на нощното шкафче, щом тя се облегна назад върху възглавниците. — Нощницата символична ли е? Като розовия пуловер миналия път?

Ан смутено повдигна рамене.

— Предполагам. Сега излизам повече. Чувствам се по-добре. — Освен когато мислеше за приближаващия процес, нещо, което отчаяно се опитваше да не прави. — А ти? Някакви символични признаци на възстановяване?

Отправи ѝ уклончива усмивка.

— Някои.

Тя чакаше. След минута проговори:

— Като?

— По-добре да ти кажа друг път. Точно сега трябва да мисля за нещо по-важно.

— Какво? — попита Ан съвсем невинно, докато погледът му попадна върху гърдите ѝ. Нощницата беше прозрачна. Изчервявайки се, тя кръстоса ръце пред светложълтия корсаж.

Мич я хвана за китките и ги отместа встрани, после дрезгаво промърмори:

— Не съм казал „здравей“ както трябва. — Притегли я към себе си. Устните му намериха нейните и продължиха с всички неща, които Ан харесваше, докато тя се опияни от наслада.

Наистина ли му беше ядосана предишната вечер? Единственото, което изпитваше сега, беше любов. Целуна го така страстно, както я целуна и той. А когато я премести и залюля, зарови ръце в косата му.

Мич беше всичко, което бе чакала и искала. Неговата целувка я възпламени, а ръцете му подклаждаха огъня. Когато се отдръпна, бузите и устните ѝ грееха от вътрешна топлина.

Ан отвори широко очи.

— Беше хубаво „здравей“.

За нейна радост той не беше приключил. Щом отново посегна към нея, тя откликна с желание. Ръцете ѝ се плъзнаха под пуловера, за да докосне кожата му. Ан едва бе усетила, че е свалил тънките презрамки на нощницата ѝ, когато Мич се отдръпна, освободи раменете ѝ и остави копринената материя да се свлече до кръста ѝ.

Погледът му обхождаше гърдите ѝ, които потръпваха и се надигаха.

— Колко си хубава, Ани — дрезгаво каза той.

— Виждал си ме и преди. — Тя се почувства малко неудобно.

Но неговите очи бяха тъмнозелени, изпълнени със страст.

— Тогава беше болна, с треска и раздираща кашлица. Красотата бе тук, но аз почти нямах време да ѝ се възхитя. Сега е различно. Прекрасна си. Ще го казвам отново и отново всеки път, когато те прегръщам, всеки път, когато се любим.

Всичко у нея се разтрепери. Възбудата ѝ нарасна, щом погали гърдата ѝ. Когато пръстите му заратриваха зърното, тя сграбчи раменете му, търсейки опора.

— Жесток си.

Чу смях до ухото си.

— Изваждаш най-лошото у мен — отвърна Мич и продължи сладкото мъчение.

Пламъците се разгаряха още повече, заплашвайки да я превърнат в жарава. Тихи непознати звуци се откъснаха от устните ѝ, когато я положи върху леглото и зацелува гърдите ѝ. Той я галеше и смучеше жадно, карайки я да се извива в леглото. Сграбчила пуловера му с ръце, на нея ѝ се струваше, че повече не може да издържи. Той я пусна и измъкна пуловера през главата си. И тогава ръцете ѝ се разходиха навсякъде по него. Колкото и да го докосваше, не ѝ беше достатъчно.

Мич простена името ѝ през стиснати зъби и я притисна към себе си, за да я спре. Тя се задъха при допира на гърдите му до нейните, тяхната стегнатост до нейната мекота и бързото биене на сърцето му.

— Нуждая се от теб — простена Ан, вдигайки поглед към него. Това не беше достатъчно, просто не беше достатъчно. — Моля те!

— Знаеш ли какво правиш? — попита Мич и пое дъх, когато тя дръпна копчето на джинсите му. Секунди по-късно пръстите ѝ бяха върху корема му. — За бога, Ани! — Дълги секунди на колебание той гледаше втренчено към нея. Ан беше като разтворена книга и го знаеше. Но не беше засрамена. Може да не беше готова да изкаже думите на висок глас, но силата на нейната любов и копнежът ѝ предизвикаха сълзи в очите ѝ.

Тогава нещо се обърка. Изведнъж погледът му стана строг.

— По дяволите! — изруга Мич и внезапно я пусна. Скачайки от леглото, той се запъти към прозореца и застана там с ръце на хълбоците, разкрачени крака, сведена глава и отпуснати рамене. След това отново изруга, мина покрай нея и излезе от стаята.

СЕДМА ГЛАВА

Слисана, Ан седеше мълчаливо, неспособна да помръдне, да мисли и чувства. Накрая хладният въздух я накара да се пъхне под юргана, но дори и тогава продължи да трепери. Имаше само едно обяснение за поведението на Мич и то бе свързано със „задълженията“, които веднъж бе споменал. Той не беше свободен.

Тя отново се зачуди. Да си тръгне или да остане? И отново стигна до същото решение. Самоунищожително или не, щеше да остане. Трябваше да бъде близо до Мич.

Но нямаше да позволи отново да я унижават. Нямаше да моли за любов, ако преди това не и бъде щедро предложена.

Изпитвайки необходимост да направи изявление в този смисъл, Ан се измъкна от леглото, отиде до тоалетната масичка и облече панталон от рипсено кадифе и пуловер с висока яка. После слезе на долния етаж с високо вдигната глава.

Но нейната показна самонадеяност се оказа напълно излишна. Мич не се виждаше никъде. Беше ял. Тя видя чиниите в мивката. А синята хонда беше паркирана отвън. Разочарована, предположи, че е някъде в гората.

Примирена, че щеше да прекара следобеда сама, Ан накладе буен огън и се настани пред него. Имаше кратко есе за превод. Освен това за четене си бе донесла нов роман от типа „бестселъри“. Залови се за него.

Късният следобед премина в ранна вечер без никакъв знак от Мич. Повече обезпокоена, отколкото отегчена, по-скоро загрижена, отколкото ядосана, тя отиде в кухнята. Но не ѝ се приготвяше вечеря, затова се върна при камината.

Не след дълго задната врата се отвори и затвори. Тежки ботуши прекосиха кухненския под. Появи се фигура, облечена в шлифер.

Без да каже дума, той се приближи и събличайки шлифера по пътя си, го метна върху стола. После клекна до Ан и прибави дърво в огъня. Когато започна да пращи и дими, Мич се обърна с лице към нея.

— Ядосана ли си? — Огънят зад гърба му създаваше ореол около главата, но лицето оставаше в сянка. Неспособна да определи дали той проявяваше разбиране, или се подиграваше, тя каза истината:

— Не. Нямам право да се сърдя.

— Имах нужда да се разходя. Макар и влажно, беше приятно. Трябваше да размисля.

За нея? За другите си „задължения“?

— Звучиш така, като че ли носиш на гърба си бремето на света — подкачи го тя.

— Понякога сякаш наистина е така. — Гласът му беше по-мек, по-унил. — Седмицата беше тежка.

— Работа? — предпазливо попита Ан.

— Не. Работата върви чудесно. Имам добри помощници там. Те движат нещата, когато изчезна.

Тя стоеше безмълвно, очаквайки да каже нещо повече. Ако проблемът му не беше в работата, то трябваше да е личен. Изведнъж разбра, че не ѝ се иска да знае.

Ан рязко стана.

— Ще приготвя вечеря.

Мич я хвана за китката. Внезапно разнежен, каза:

— Мой ред е. Ти беше снощи. Този път аз ще готвя за теб.

Неговата нежност, както и умолителният израз на очите му, я сломи. Не бе точно извинението, което искаше, но все пак беше нещо.

Като се опитваше да изглежда равнодушна, колкото можеше, тя потъна обратно в креслото и вдигна ръце.

— Това е твоята къща.

Той се засмя, бе в значително по-добро настроение. С бързо движение се изправи на крака и се приближи до нея. Положи целувка на бузата ѝ, преди Ан да успее да се отдръпне.

— Защо беше това? — запита тя.

— Защото си светица — отвърна той и излезе.

На вечеря разговаряха толкова много, че в яркото слънчево утро на вторника Ан не беше изненадана да види Мич, станал рано, за да закусят заедно.

— Идеалното утро за поставяне на чучури — каза той, бършейки чиниите, които тя миеше.

— Чучури?

— Имаме студени нощи и топли дни. Сокът ще тече като вода.
Ан се засмя от удоволствие.

— Кленов сок? Можем ли сами да го направим? Възнамерявах да посетя местна ферма и да видя.

Мич се захили доволно.

— Защо да ходиш другаде, когато тук имаме всичко необходимо?

— Знаеш ли какво да правиш?

— Дали знам какво да правя? Откога започна да поставяш под въпрос моята компетентност?

Тя изхъмка. Ставаше направо трогателен, когато беше в добро настроение.

— Явно напълно си се освободил от скромността.

Мич се засмя:

— Никой не е идеален.

Според пристрастното мнение на Ан, през този и следващите няколко дни Мич беше съвсем близо до това, поне според собствената ѝ представа. Макар че се разхождаха, четяха и почиваха, вниманието им беше насочено главно към кленовия сироп, за който той наистина знаеше почти всичко.

— Най-добри са големите, четиридесетгодишните и по-стари дървета — обясни Мич, когато напуснаха къщата, бутайки количка с инструментите, които той бе извадил от навеса. — Използваме метални чучури. Това е старомоден метод за правене на нарез в дървото, но на мен ми върши работа.

— Правил ли си го преди?

— Много пъти.

На първото кленово дърво, което отговаряше на изискванията, Мич издълба малка дупка и постави метален чучур, който се подаваше няколко сантиметра от кората. Направи същото на всяко избрано дърво.

— Обикновено сокът изтича между средата на март и средата на април. Правя го винаги, когато съм тук по това време. — Със замах той втъкна един чучур на мястото му, после постави друг на задната страна на същото дърво.

— Повече от един на дърво?

— С три от тази големина ще има достатъчно сок за двама. Ето, постави този, а аз ще донеса още кофи.

Докато той се върне, Ан бе направила това, за което я бе помолил. Мич нагласи кофата под чучура.

— Плъзгащ се капак? — запита тя, като я разглеждаше. — Никога не съм виждала капаци върху кофите за сироп.

Усмивка докосна ъгълчетата на устните му.

— Тогава никога не си виждала заблуден кон или полска мишка да пият сок, докато той се събира.

Тя се засмя:

— Не, не съм.

— Капакът невинаги ги възпира. Упоритото животно получава това, което иска. Но помага.

Събраха инструментите и се преместиха при следващото дърво.

— Колко сок ще съберем? — попита Ан, но вниманието ѝ бе погълнато от Мич, който обмисляше къде да дълбае. Изглеждаше направо грамаден и по-рошав от всякога, облечен в палто от овчи кожи с висока яка и избелели джинси.

Той коленичи пред дървото и заби свредела.

— При хубав ден кофата се пълни и прелива. При лош се събират само няколко пръста — изсумтя Мич, като набута парчето навътре в дървото. — Ако продължаваме така през целия сезон, можем да получим от четиридесет до осемдесет литра от всяко дърво.

Ан беше изненадана.

— Толкова много? Чакай. Какво ще правим с всичкия този сок?

Той проби дупката, изправи се и ѝ посочи с пръст да постави чучура. Този път Ан го направи умело с помощта на един чук.

— Всичкият този сок — каза Мич — се сгъстява и остава много малко. За да получиш четиридесет литра сироп, трябва да сгъстиш някъде от сто и двадесет до сто и петдесет литра сок.

— О! Това обяснява защо оригиналният кленов сироп е толкова скъп.

Той поде наново урока си, докато продължаваше да работи:

— Ню Йорк и Върмонт произвеждат най-много сироп в този район, въпреки че Квебек дава повече от двата щата, взети заедно. Днес голяма част от широко използваните сиропи всъщност е комбинация от кленов сок, сироп от захарна тръстика и жито. Макар че — ако питаш мен — не може да има никакъв спор. Оригиналният, истинският сироп бие всички останали.

Тя не можеше да оспорва това.

Известно време продължиха в мълчание, но това беше приятелска, интимна тишина. Ан забеляза, че той предпочиташе дясната си ръка, въртейки свредела с нея, докато с другата придържаше оста към мястото. Когато тя предложи да се сменят, Мич се съгласи и се наслаждаваше на борбата ѝ със самодоволна усмивка. Накрая Ан се отказа и му върна инструмента, а той отбеляза:

— Не беше зле, Ани. Аз например никога не бих могъл да изчистя къщата така, както ти го направи този път.

— Забелязал си?

— Как можех да не забележа — закачи я той с възнаграждаваща усмивка. — Бях почти заслепен от блясъка.

Ан познаваше чувството. Сега тя бе почти заслепена от блясъка в очите му. Когато мушна два чучура в ръката ѝ, тя, изглежда, беше загубила ориентация временно.

— В дървото — подсказа ѝ Мич с лека усмивка и я остави да се окопити, а той отиде за още кофи.

Този първи ден правиха дупки, поставяха чучури и окачаха кофи на най-големите кленови дървета в близост до къщата. През следващите дни събираха сока, който изтичаше. Пренасянето на тежките кофи от дървото до къщата и обратно беше немалък подвиг.

— Ако разполагахме с най-съвременното оборудване — подкачи я той, докато тя масажираше схванатите мускули на раменете си, — щяхме да използваме пластмасови чучури с прикрепени към тях пластмасови тръби, които отвеждат сока директно от дървото в килера. Това е много по-ефективно от гледна точка на време и труд.

— И така е добре — отвърна Ан. — Качила съм някой и друг килограм. Упражнението ще ми бъде от полза.

Мич я огледа от главата до петите.

— Да, вече не си кльоцава, но... чак пък риск от затлъстяване? Никакъв шанс!

— Много мило от твоя страна да го кажеш. Ти свърши почти всичката работа тази седмица. — И така беше. Той готвеше почти всеки ден в допълнение към лъвския дял в работата по сиропа.

Мич праметна ръка през раменете ѝ и я придърпа към себе си.

— Задължен съм ти за това, че бях такъв негодник, когато за първи път дойдох тук. Повечето жени щяха да си съберат багажа и да

заминат.

Тя успя да си придаде сърдит вид.

— Тази мисъл ми мина през ума.

— Радвам се, че остана — церемониално отвърна той.

Имаше блясък в неговите лешникови очи, мекота в усмивката, нежност в ръката върху рамото ѝ и кадифени нотки в гласа му. Беше изпълнен с нежна топлина момент. Ан го запомни.

До петък сутрин в кацата имаше достатъчно сок, за да пристъпят към процеса на варене.

— Обикновено използват продълговати плитки тави, наречени кондензатори — обясни Мич. — Тази, която ще използваме, е малко по-дълбока от необходимото, но ще свърши работа. Когато всичката вода се изпари, ще получим чист кленов сироп.

Независимо че го бе правил и преди, ентузиазмът и искреното му удоволствие от ритуала по никакъв начин не бяха намалели.

Колкото до Ан, тя бе очарована да наблюдава как рядката безцветна течност клоkochи и се сгъстява до плътно жълто-кафяво. Инстинктивно плъзна ръка около кръста му. В този миг бе по-щастлива от всякога. Без значение какво носеше бъдещето, тя щеше скъпернически да запази спомена.

Той ѝ се усмихна.

— Какво?

Ан изрази удоволствието си с въздишка.

— Седмицата беше чудесна. Това е прекрасен завършек. — Заминаваше си на следващата сутрин. Беше останала един ден повече, отколкото бе планирала, но Мич я бе помолил за това.

— Бих предпочел малко по-личен финал — отвърна той. — Още по-добре би било, ако изобщо нямаше край.

Тя се радваше на нежността в думите и изражението му. Обичаше го и жадуваше да му го каже. Но нямаше да позволи да бъде отхвърлена отново. В този миг сокът буйно заклоkochи.

— Няма да отнеме много време — каза Мич, надигайки огромната дървена лъжица, за да разбърка разтвора и да провери гъстотата. — Ще имаме ли палачинки или пържени филии за вечеря?

— За вечеря?

— Не знам за теб, но аз не бих издържал да чакам до закуска.

Ан прокара пръст по ръба на изстиналата дървена лъжица и облиза сладкия сироп.

— Ммм. Може би си прав. — Помълча. — Пържени филии.

— Пържени филии. Това е. — Следвайки примера ѝ, той опита сиропа, после прокара пръст по лъжицата и го поднесе към устните ѝ. Сиропът беше толкова прекрасен и сладък, както самият момент. Ан си помисли, че не можеше да бъде по-хубаво.

Изведнъж някакъв далечен блясък се появи в очите му. Неговият глас бе изпълнен с нежност.

— Миналата година на Рейчъл също много ѝ хареса етапът на опитване на вкуса.

Ан замръзна. Рейчъл? „Задължението“ му? Тя се намръщи. След това изправи гръб и се отдръпна от ръката на раменете ѝ. Рейчъл? С онзи далечен блясък и такава нежност? О, да, той обичаше Рейчъл. Не се поколеба и за минута.

Мич правеше начумерени физиономии.

— Какво има?

— Как можа?

— Как можах какво?

Неговата наивност я подразни.

— Как можа да ми причиниш това? Как можа да споменеш името ѝ в подобен момент? — Чувстваше се осакатена — сякаш той бе станал част от нея, която жестоко бяха отсекли.

— Нейното име? — Сега Мич осъзна какво беше направил и леко се намръщи. — Споменах Рейчъл, нали?

Нежността в гласа му, когато изговаряше името, я потресе.

— Как можа? — повтори тя. Бликнаха сълзи. Когато посегна към нея, Ан трепна и отстъпи крачка назад.

— Ани, чуй ме...

Тя отстъпи още една крачка, после още една.

— Не искам да слушам за любовния ти живот.

— Грешеш...

— Да, греша! Греша, че продължавам да стоя тук с теб, когато трябваше да съм се върнала в Ню Йорк и да се опитам да си създам нов живот. Греша, като си мисля, че наистина ме искаш тук, когато в един безгрижен миг ти се разчувстваш заради някаква друга жена. Как можа, Мич? Не виждаш ли, че те обичам?

Ан се завъртя и избяга от кухнята. Вземайки стъпалата с безразсъдна бързина, спря чак когато вратата на спалнята се затръшна и подпря гърба ѝ. Треперещите ръце покриха очите и се намокриха от сълзи. Биенето на сърцето ѝ заглуши шума от стъпките по стълбите.

Мич почука на вратата.

— Отвори, Ан.

— Не. — Тя се чувстваше унижена от това, което бе казала, и паднала духом, защото се бе стигнало дотам.

— Има нещо, което трябва да ти обясня, Ани. Отвори вратата!

Плачейки, тя само поклати глава.

— Ан...

— Махай се! — помоли го. Не можеше да застане лице в лице с него. Всичко, което той казваше, беше без значение.

— Обичам те, Ан! — Гласът му прозвуча нежно и чувствено през старото дърво на вратата и внезапно отново придоби значение, огромно значение. Ако това беше жестока лъжа, никога нямаше да му прости.

Обърна се и долепи мократа си буза на вратата. Страхуваше се. Не знаеше дали иска да слуша или не. Чакаше.

— Чуваш ли ме, Ани? — Отново кадифеният глас, твърде скъп, за да бъде пропъден, прекалено реален, за да бъде отречен. — Обичам те!

Пулсът ѝ се учести. Искаше да повярва, че е истина, искаше да го повярва повече от всичко друго на света. Но имаше един съдбоносен въпрос, който трябваше да получи отговор.

Ан бавно натисна дръжката и открехна вратата. Уплашена, повдигна очи към неговите, ѝ наистина видя любов, освен ако не го желаше толкова силно, че да си въобразява.

— И Рейчъл ли обичаш? — колебливо попита тя, шепнейки.

Когато Мич посегна към ръцете ѝ, тя не се възпротиви. Но не се и разтопи, както вероятно очакваше, а запази дистанция, очаквайки неговия отговор.

Усмивката му беше тъжна, но нежна.

— Да, обичам Рейчъл. — Стисна по-здраво ръцете ѝ, щом се опита да ги освободи. — Но я обичам по друг начин, много по-различни от чувствата, които изпитвам към теб, Ани. Рейчъл е моя дъщеря.

Ан беше шокирана. Негова дъщеря? Ревнувала го е от дъщеря му?

— Защо не ми каза? — извика тя, изпитвайки желание да го удари, но вместо това обви ръце около врата му.

Мич силно я притисна.

— Много пъти исках да го направя. Но никога не ми се струваше подходящо. В началото една част от мен искаше — Господ да ми прости! — да забрави за нейното съществуване, докато бях тук. Бащинството има своите достойнства, но бе най-голямото ми предизвикателство след смъртта на Бев.

Той имаше дъщеря. Ан едва започваше да свиква с тази мисъл и трудно можеше да си представи предизвикателството да се справиш сам.

— Можех да помогна.

— Ти имаше достатъчно проблеми, с които трябваше да се пребориш, и без да те натоварвам с грижата за едно дете.

— На колко години е?

— Миналата седмица навърши шест. След рождения си ден се разболя от варицела. За първи път беше болна. Наистина болна — след смъртта на майка ѝ.

Ан разбра.

— Затова ли закъсна с идването си миналия уикенд?

Мич кимна.

— Родителите ми са чудесни, често я взимат за дълго време. Понякога изглеждат по-жизнени от мен. — Той погледна към Ан. — Но не можех да ги оставя с болно дете, което се мята в треска и търси майка си. — При последните думи гласът му пресекна.

— Защо не я доведе тук с теб? — смъмри го Ан.

Мич я погледна изпитателно.

— Не бях сигурен как ще го приемеш. Никога не сме говорили за това. Знаех само, че нямаш собствени деца.

— Неправилен избор, Мич, неправилен избор.

— Но да ти натрапя болно дете? Как можех да го направя?

Тя чистосърдечно отговори:

— Бих се радвала да се запозная с твоята дъщеря. Би ми било приятно да ти помагам да се грижиш за нея. Тя е твоя дъщеря. — Гласът ѝ стана тих. — Обичам те.

Той я притисна в обятията си. Със силата на тази прегръдка изразяваше всичко, което не ѝ каза с думи. Ако Ан досега не бе разбрала посланието му, в този момент му повярва напълно. Мич я целуваше и сега това беше и клетва, и обещание.

— Обичам те... обичам те... обичам те — прошепна тя при първата възможност. Обичаше го и най-последно бе в състояние да го каже.

Когато ръцете му обхванаха лицето ѝ и го повдигнаха, погледите им се срещнаха и Ан усети пълното му отдаване. Очите му питаха — нейните отговаряха. След това той я вдигна на ръце и я свали долу по тясната стълба в стаята с голямото легло, неговото легло.

Този път, щом я остави и посегна да свали пуловера си, хвана ръцете му и ги задържа.

— Нека аз — каза тя. — Искам да те опозная.

За секунда Мич се взря в очите ѝ. После безмълвно седна на леглото и я остави да го съблече. Когато силното му тяло остана голо, Ан можеше единствено да се възхищава на неговата красота и на красотата на чувството, което изпитваше. Тя изследва всяко мускулче, като го докосваше с почуда от раменете до бедрата, плъзгаше се по гладките повърхности, проследяваше мъжествените възвишения и се наслаждаваше на неговата възбуда.

Щом търпението му се изчерпа, той издаде гърлен звук.

— Това е, скъпа. Това е. — Със скоростта на куршум се хвърли към Ан и свали всяко парче плат по нея.

После, обърнати с лице един към друг, легнаха голи върху хладните чаршафи. Задъхваха се от желание, но Мич я задържа на разстояние през тези няколко последни, безкрайно мъчителни секунди. Очите му още веднъж пробягаха по цялото ѝ тяло, преди да се взре в очите ѝ, прониквайки до дъното на душата ѝ.

— Сигурна ли си? — нежно попита той.

— Обичам те — отговори тя.

— Но за жената е различно, нали?

— Не и когато е влюбена.

— Тогава ще бъдеш ли моя?

Ан се засмя:

— Ако ме накараш още да чакам, може аз да те нападна.

Чакането свърши. Мич я облада в светлопурпурното сияние на залеза. И беше прекрасно от самото начало. Хубаво... по-хубаво... всепоглъщащо... изтощаващо... абсолютно, несъмнено възбуждащо.

Преплели ръце и крака, те потънаха в дълбок и спокоен сън, напълно изтощени и задоволени. Отдавна бяха забравени кленовият сироп върху печката, охлаждащ се до плътно кехлибарено съвършенство, и пържените филии, които трябваше да демонстрират достойнствата му. Останаха забравени и когато сумракът преля в гъстия мрак на планинската нощ.

Известно време по-късно Ан се събуди. Интересуваше се единствено от топлите гърди под главата ѝ и гладкото бедро под дланта ѝ. Нейното първо помръдване предизвика леко притискане от ръката на гърба ѝ и почти благоговейна ласка. Усмивайки се, тя целуна сплетените косми по гърдите му. После вдигна глава, за да го погледне. Неговата брадичка беше строга, но спокойна, с ъгловата челюст. Косата му падаше на вълни по челото, придавайки му момчешки чар. Но очите — очите търсеха нейните, пълни с любов.

— Как си? — нежно попита той.

Тя прокара пръст по линията на челюстта му.

— Никога не съм била по-добре.

— Обичам те. Сега го знаеш, нали?

Ан кимна. Мич никога не би могъл да се люби по начина, по който го направи, ако то не идваше от сърцето му. С напредването на нощта той повтаряше магическите думи, уверявайки я отново и отново. Ан не познаваше досега такава нощ. Щеше да ѝ прималее, остана без дъх, с отмалели крайници и трепереща от изнемогата на страстта, но само за да открие не след дълго, че Мич имаше нов начин да ѝ покаже любовта си.

Слънцето беше високо в небето на късната утрин, когато най-накрая се събудиха. Лежаха, обърнати лице в лице, изучаващи и възхищаващи се един на друг, усмихнати като деца.

— Как ще шофирам обратно до Ню Йорк днес? — накрая попита тя.

— Няма да пътуваш. По-късно, когато отида да телефонирам, ще направя необходимото и за теб. Сигурен съм, че семейство Огрейдис няма да има нищо против.

— Семейство Огрейдис?

— Нашите съседи на около три километра в източна посока. Преди време се запознахме случайно, но сега са свикнали с мен. Винаги се обаждам на Рейчъл оттам.

Ан се усмихна.

— Рейчъл. Твоята дъщеря. Това е толкова важно, Мич. Радвам се, че поддържаш връзка с нея, когато отсъстваш от дома. Чувствам се виновна, че за да се видиш с мен, си я изоставил, особено когато е била болна.

— Когато тръгнах, тя беше по-добре. Но не тормози хубавата си главица с тези неща. Това, за което трябва да се притесняваш, е дали ще те пусна да излезеш от леглото преди понеделник.

Ан се престори на шокирана:

— Няма да ме държиш толкова дълго!

— Не?

Тя продължи:

— Не можеш.

— Не? — В очите му имаше дяволито пламъче, което се плъзна по нея и ѝ доказа, че греша.

Събота вечер имаха повод за празнуване. Вдигнаха тостове с малкото и фамилното име на всекиго, веселейки се, независимо от факта, че и двамата бяха решили да си заминат на следващия ден. В понеделник сутринта Мич имаше съвещание с борда на директорите. Ан трябваше да предаде ръкописа. Реалният свят чакаше.

Тя се страхуваше от момента на раздялата. Новото чувство, което ги свързваше, бе така крехко и ценно, че не искаше нищо повече, освен да остане в къщата завинаги.

Но с приближаването на раздялата Мич ставаше все по-умислен. Най-накрая предпазливо каза:

— Предстоят ми няколко много натоварени седмици, Ани. Чакат ме неотложни бизнесдела, а и бих искал да прекарам малко повече време с Рейчъл. Нека ти се обадя, щом се освободя. Така добре ли е?

При тяхната нова близост и многобройните уверения, че я обича, Ан може би трябваше да се озадачи от неговата нерешителност, ако самата тя не бе започнала да става угрижена. Съдебното заседание във връзка с нейното дело беше само след седмица и половина.

Примирена, пое дъх и му изпрати обнадеждаваща усмивка.

— Ще чакам!

ОСМА ГЛАВА

Ан наистина чакаше — ден след ден, нощ след нощ. Знаеше, че Мич преживява труден период и това беше единствената ѝ утеха. Само вярата, че я обича, я крепеше вечерта преди явяването ѝ в съда, когато внезапно телефонът иззвъня.

— Как си, Ани? — Звучеше загрижено, но и леко покровителствено.

— Добре. Но ми липсваш. — Нямахте я гордостта.

— И на мен, скъпа. Готова ли си за утре?

Ан бе трогната, че помнеше датата, поласкана, че се обаждаше, за да ѝ даде кураж в последната минута.

— Не мисля, че някога ще бъда готова — откровено отвърна тя. — Но сутринта моите родители и родителите на Джеф ще минат да ме вземат. Според мен те се страхуват, че може да не се явя.

— Всички ли ще бъдат там?

— Повечето от тях. Ще имам огромна емоционална подкрепа.

— Радвам се.

Настъпи тишина. За да я разсее, Ан попита:

— Как е Рейчъл?

— Добре. Благодаря, че попита. Останали са още няколко корички, но вече тръгна на училище. — Отново пауза, дори по-тежка този път. — Ан?

— Да?

— Много те обичам. — Гласът му беше тъжен. Ан искаше да вярва, че Мич бе толкова изтерзан от раздялата, колкото и тя.

— И аз те обичам. Кога ще те видя?

— Скоро, скъпа, скоро. Скоро ще говоря с теб. Само помни, че те обичам.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Нещо не беше наред. Но той каза, че я обича. Трябваше да се държи за това.

Следващият ден беше по-топъл от нормалното за април, но Ан се събуди с усещане за хлад. Точно в девет часа бащата на Джеф звънна

на вратата.

Тя го целуна със същото чувство на привързаност, както винаги досега. Посегна към палтото и чантичката си.

— Другите долу ли са? — Нямахше търпение да тръгне. Колкото по-бързо приключеше денят, толкова по-добре. Не беше в състояние да се докосне до никаква закуска, а стомахът ѝ продължаваше да се свива.

— Всъщност не. Възникна малка промяна. Нашият адвокат имаше обаждане тази сутрин.

— Каква промяна?

Той я хвана за ръката и я поведе обратно към стаята.

— Седни за минута и ще ти обясня. — Когато се разположиха на дивана, той съобщи: — Делото е било отложено.

— Какво? — След като толкова дълго време се бе страхувала от този ден, последното нещо, което искаше, бе отново да мине през агонията на очакването му. — Защо?

— Новините наистина са добри. Може да се стигне до извънсъдебно споразумение.

Вълна на облекчение премина през нея.

— Искаш да кажеш, че изобщо няма да има дело?

Той поклати глава:

— Съмнявам се.

— А днес? — Първото нещо, за което си помисли, бе да съблече костюма, да си сложи джинсите и да остави цялата история зад гърба си.

— Днес ще отидем до кантората на адвоката, който представлява въздухоплавателната компания. Това е всичко. Изглежда, „Саутийст Американ Еър“ води контра дело срещу самия производител. — Той изчака кимването ѝ, както правеше Джеф. После продължи: — Последното разследване посочва по-скоро слабост в конструкцията на самолета като причина за инцидента, отколкото пилотска грешка или неотговарящи на стандарта процедури по поддръжката. „Саутийст Американ Еър“ има чудесна репутация в това отношение.

Ан не разбра.

— Тогава това не е ли краят на моите взаимоотношения с авиокомпанията? Защо трябва да правя нещо повече?

Теодор Болтън хвана студената ѝ ръка.

— Нуждаят се от твоите показания: да изложиш това как си страдала и ще страдаш в бъдеще поради катастрофата. Адвокатът задава въпроси и ти отговаряш под клетва. Виж — обясни той, — за да се уреди обезщетението, трябва да има някаква оценка на пораженията и загубите. Там ще бъдат не само нашият адвокат, адвокатът на компанията и нейният президент, но и подобно представителство на фирмата производител.

Ан въздъхна. Това, което ѝ описа, изглеждаше не толкова страшно като делото в съда. И все пак перспективата за серия от въпроси и отговори не беше много приятна.

— Какво ще ме питат?

Той небрежно повдигна рамене.

— Ще искат да научат за теб и Джеф. На колко години сте били, когато сте се запознали. Колко време сте били женени. Къде е работил. Колко пари е печелил.

— Но тези неща не са ли вече документирани?

— Да, но показанието е изявление под клетва. То е официално и задължително. Просто една формалност, но важна.

Ан се облегна на дивана.

— Разбирам — изрече тя, явно нямаше какво повече да се каже.
— Ще се видим ли с моите родители в съда?

— Жена ми трябва вече да им се е обадила. Не е нужно да присъстват, особено на среща като тази.

Тя кимна, после започна да търси в стаята спомени за Джеф, топли и скъпи, спомени, които щяха да я подкрепят да изпълни това, което смяташе за свой дълг. Когато погледът ѝ склучи кръга, попадна отново върху нейния свекър.

— Не трябва ли да тръгваме?

Той погледна часовника си.

— Не се налага да бъдем там преди единадесет. Има ли нещо друго, което би могла преди това да свършиш?

Ан тъжно се засмя.

— Почти съм отписала този ден, да не говорим за следващите няколко.

— Имаш ли много работа?

— Точно сега? Не. Очаквах най-лошото от делото, затова си взех едноседмична отпуска.

— Чух, че си прекарала добре във Върмонт по-миналата седмица.

— Говорил си с майка ми — леко го обвини тя, учудена как беглото споменаване на Върмонт можеше да я разведри.

— Всички се тревожим за теб, Ан. Но напоследък все повече приличаш на себе си. Нещо ти помага.

Беше идеалната възможност, но не можеше да му каже за Мич. Струваше й се прекалено рано и в светлината на днешните събития — неуместно.

Ан се изчерви, но свекър й не разбра защо.

— Приела съм смъртта на Джеф и затова цялата тази официалност ми е така чужда. Прекараното време във Върмонт, далеч от всичко, ми помага.

— Подозирам, че би искала сега да си там.

Усмивката й беше срамежлива.

— О, не бих имала нищо против! Без да обиждам сегашната си компания, разбира се.

— Започна ли вече да излизаш с мъже, Ан?

Тя смутено пое въздух и се закашля.

— Не... наистина. — Действително тя и Мич никога не бяха имали „среща“.

Теодор Болтън беше човек с трезв разсъдък.

— Според нас би трябвало, Ан. Ти си млада и красива. Знаем колко много се обичахте с Джеф, но него вече го няма. Ние с Мари-Елен също сме го приели. Той е наш син. Не минава и ден, без да мислим за него. Но мина една година, а животът трябва да продължи. Ти си само на двадесет и осем години. Трябва да се забавляваш, да излизаш с приятели, да откриеш някой друг, когото да обичаш, и да имаш деца. — Бузите му поруменяха. — Когато дойде денят да имаш дете, ще го приема като мое собствено внуче.

Очите й се напълниха със сълзи. Протегна се и силно го прегърна.

— Благодаря ти. — Той беше свалил товар от раменете й. Научавайки това, Ан се почувства по-добре. Когато им кажеше за Мич, те щяха да я подкрепят. Ан се помоли този ден да дойде по-скоро, особено след като въпросът с делото се уреждаше.

Сутрешното улично движение беше натоварено. Движейки се по страничните улици на квартала Манхатън, Ан се оглеждаше наоколо, за да отвлече вниманието си от предстоящия разпит. Погледът ѝ попадна върху първите цветя, появили се в саксиите по первазите на прозорците, после, когато колата излезе на широките булеварди, забеляза дърветата, които започваха да разтварят пъпки. Те бяха високи, тънки и бледи подобия на събратята си във Върмонт.

Дърветата във Върмонт, изложени на северните течения и пренебрегвани от слънцето, цъфтяха по-късно и сега бяха едва напъпили. Но тези пъпки носеха обещанието за една щедра и плодоносна пролет.

„Скоро“, беше казал Мич. Скоро щяха отново да се чуят. Скоро щяха да се видят и чакането да свърши.

Свекър ѝ докосна ръката ѝ, когато изчакваха да се смени светлината на светофара.

— Такъв замислен поглед.

Тя въздъхна.

— Ще се радвам, когато това приключи.

Той се усмихна с топлата и обнадеждаваща усмивка на Джеф.

— Ще мине чудесно. Просто чудесно.

След минути спря на паркинга и въведе Ан в шикозния небостъргач, където се намираха офисите на пълномощника на „Саутийст Американ Еър“. Пътуването с асансьора до шестдесет и осмия етаж ѝ се стори безкрайно. Дланите ѝ бяха влажни, а стомахът — на топка, когато най-после стигнаха до правната кантора.

Адвокатът на семейство Болтън — Терънс Карпентър, ги чакаше във външната чакалня. Той посвети няколко минути за обяснение на видовете въпроси, които щяха да задават на Ан. После я въведе през двойните врати. Минаха по дълги коридори, покрай отворените врати на многобройни офиси, докато стигнаха до помещението в самия край на салона.

Беше зала за конференции, която впечатляваше с дълга правоъгълна маса от тежко дърво, заобиколена от големи кожени кресла. Имаше панорамен прозорец, но от тази височина градът изглеждаше смален и далечен. На стената отляво висяха маслени портрети на предишни съдружници, а отдясно се намираха черни дъски, табла, телевизор и барче.

Другите вече бяха в залата. Една жена и няколко мъже напрегнато разговаряха, но бързо млъкнаха. Ан усети как всички очи се насочиха към нея.

— Кафе, госпожо Болтън? — попита нейният адвокат, посочвайки към кафемашината до стената.

— Да... Ох... не — прошепна тя. Кофеинът беше последното нещо, от което се нуждаеха разклатените ѝ нерви. Но устата ѝ беше пресъхнала. — Чаша вода ще бъде по-добре.

Минути по-късно, когато получи водата си и място от едната страна на дългата маса, някакъв мъж от другата група се приближи към нея.

— Скоро ще бъдем готови да започнем, госпожо Болтън. Клиентът ми ще бъде тук всеки момент.

Терънс Карпентър, който седеше от лявата ѝ страна, се наведе, щом мъжът се махна.

— Това беше Питър Симънс, адвокат на „Саутийст Американ Еър“. Той ще те разпитва. Ще те представи на другите, но съм сигурен, че високият мургав мъж е адвокатът на „Джет Стар Еъркрафт“, фирмата производител, а този до него трябва да е президентът.

Ан кимна и отпи глътка от водата. Не бе сигурна, че можеше да го направи. Беше достатъчно неприятно до момента, когато насочиха погледи към нея. Беше се почувствала по-скоро като виновната страна, отколкото като човека, който е потърпевш.

Жена с деловия вид на професионалист влезе в стаята, прошепна нещо на Питър Симънс и излезе, затваряйки вратата след себе си.

Симънс прочисти гърлото си.

— Госпожи и господа, нека започнем. Клиентът ми е ангажиран, но скоро ще се присъедини към нас.

Останалите заеха местата си. Направиха формално представяне, завършващо със стенографката, която щеше да записва разговора. Точно тя бе човекът, който закле Ан.

Следващите петнадесет минути минаха почти безболезнено. Питър Симънс задаваше въпроси. Ан отговаряше. Беше така, както ѝ бяха казали да очаква — недвусмислени въпроси, толкова безобидни, че в действителност Ан се чувстваше в безопасност.

Тогава вратата се отвори тихо и клиентът на Симънс се вмъкна в стаята. Адвокатът каза:

— За протокола, това е президентът на „Саутийст Американ Еър“ — Майкъл Д. Андерсън.

Единственото нещо, което Ан едва успя да схване, бе, че всички очи в стаята моментално се насочиха някъде другаде. Усети, че пребледнява, стомахът ѝ се сви, разтрепери се и изпадна в шок, истински шок.

Това бе Мич. Беше облечен в безукорен тайорен син костюм. Изглеждаше безупречно — висок, добре сложен и красив. Косата беше гладко сресана, със стисната челюст, самоуверен, а очите му гледаха навсякъде другаде, но не и към нея.

Това бе Мич. Президент на въздухоплавателната компания, която тя съдеше. Какво беше казал? Че има „други интереси“ освен реалните имоти? Когато го бе подпитвала, отговаряше със заобикалки. Тогава той е знаел всичко? Беше ли планирал цялото това нещо? Колко наивна е била!

Ан се бореше с появилото се гадене. Мич прекоси стаята и зае мястото до своя адвокат, който продължи да го представя на другите в стаята. Когато бе споменато нейното име, той кимна вежливо, държейки се като напълно непознат, сякаш я срещаше за първи път.

Ситуацията беше толкова абсурдна, така ужасяваща, че тя успя някак да се абстрахира и намери сили да продължи. Гласът ѝ беше по-нестабилен, а не смееше да пийне вода, за да не я разлее треперещата ѝ ръка, но се справи. Удържаше погледа си, вперен в адвоката, изключвайки напълно мъжа от дясната му страна.

Кога срещна Джеф? Колко време го бе познавала, преди да се оженият? Колко дълго са били женени? Къде живееше семейството му? А нейното семейство? Колко членно е всяко от тях?

Въпросите ставаха по-лични. Как Джеф изкарваше прехраната? Колко време го бе правил? Годишният доход? Увеличаваше ли се или се запазваше? Родителите помагаша ли им финансово? Пътуваха ли? Колко често и къде? Колко наем бе плащала всеки месец?

Ако беше в нормалното си състояние, щеше да се дразни от въпросите. Когато — след около час разпит — направиха кратка почивка, адвокатът ѝ обясни:

— Той трябва да установи стандарта ти на живот. Нужно е да определи начина, по който живееш, за да се оцени стойността на твоята загуба.

— Загубих Джеф! Как това може да се изчисли в долари?

Адвокатът повдигна рамене. Върнаха се при масата и Ан отново бе на горещия стол. Беше ли обичала съпруга си? Били ли са верни един на друг? Какво е правила, когато той е отсъствал по работа? Имаше ли тя приятели? Имаше ли тя мъже за приятели?

Ан отговаряше с тих глас, стремейки се да звучи спокойно, но не можеше да скрие треперенето на ръката, с която бършеше сълзите си.

Мич прошепна нещо на своя адвокат. Той поклати глава и продължи, минавайки всякакви граници.

Беше ли Джеф щедър към нея? Купуваше ли ѝ подаръци? Обаждаше ли ѝ се, когато пътуваше? Колко често? Някога канил ли я е да го придружи при бизнес пътуванията си?

Беше я избила студена пот, но въпросите продължаваха.

— Госпожо Болтън, били сте женени седем години. Имахте ли деца?

— Не — прошепна тя.

— Защо нямате?

Ан беше съкрушена.

— Ние просто... нямаме.

— Вие искахте ли дете?

— Да!

— А съпругът ви искаше ли дете?

— Да. — Тя избърса още повече сълзи.

— Тогава защо...

Мич го прекъсна:

— Това е достатъчно, Питър. Разстроена е. Необходимо ли е?

Адвокатът обяви кратка почивка и изведе Мич от стаята.

Ан сведе глава и сложи ръка на челото си. Вдишвайки дълбоко, тя се опитваше да се успокои.

— Добре ли си? — попита я свекър ѝ.

Отговорът ѝ беше едва чут шепот:

— Трябва да изляза отгук. Колко дълго може да продължи? — Потърси в чантичката си книжна салфетка, за да избърше сълзите.

— Не много дълго. Опитай да се държиш, Ан. Свърши ли веднъж, никога повече няма да се изправяш пред това.

В сърцето си тя знаеше, че агонията сега започва, но нямаше време да го обмисли. Мич и неговият адвокат се върнаха на местата си.

Адвокатът каза:

— Моят клиент е твърдо убеден, че разполагаме с всичката необходима информация. Нямаме повече въпроси.

— Извинете — обади се мъжът, който бе представен като адвокат на компанията производител. — Ако вие нямате какво повече да питате, аз имам. — Тонът му беше заплашителен. Беше очевидно, че няма да остави клиента си да загуби без битка.

Симънс размени поглед с Мич, преди да отвърне:

— Разбира се, господин Паркс, но опитайте да бъдете кратък. Госпожа Болтън е преуморена. — Обърна се към Ан: — Готова ли сте за още няколко въпроса?

Тя се осмели да погледне към Мич, но неговото лице остана безизразно. Ядосана на него, ядосана на целия свят, се извърна обратно към адвоката и кимна.

Паркс започна оттам, където бе спрял Симънс:

— По въпроса за децата. Бихме искали да знаем защо след толкова години на предполагаемо желание не сте ги имали?

Ан се втренчи в мъжа с удивление. Не можеше да си представи по-голямо вмешателство в личния ѝ живот.

Терънс Карпентър се наведе встрани и тихо ѝ обясни:

— Искат да знаят размера на загубата ти с оглед на бъдещо родителство. Ако ти и Джеф сте искали дете, а него вече го няма, за да го създаде, тогава загубата е по-голяма. Разбираш ли?

Тя кимна. Да. Можеше да разбере това.

Ан пое въздух.

— Искахме да имаме дете, но просто... не се получаваше.

— Искате да кажете, че никога не сте забременявали?

— Забременявала съм. Два пъти. Но и двата пъти пометнах.

В настъпилата тишина свекър ѝ я хвана за ръката.

— Консултирали ли сте се с лекар? — Адвокатът продължи да я измъчва.

— Разбира се! — Тя повиши глас. Сякаш спомените не бяха достатъчно болезнени. Унижението да ги изкарва на показ пред тази враждебна групичка я караше да страда. — Не можах да установят причината. Настоявах, че следващия път всичко ще бъде наред.

— И продължихте да опитвате?

— Как можех, господин Паркс? Съпругът ми умря.

Думите ѝ предизвикаха тишина в стаята. Ан седеше сковано, със стиснати зъби и гледаше само адвоката, който бързо смени посоката на разпита.

— Срещате ли се с мъже, госпожо Болтън? — Тя се намръщи и той преформулира въпроса: — Започнахте ли да излизате с мъже след смъртта на съпруга ви?

Ударите на сърцето ѝ заплашваха да я оставят без дъх. Ан се отказа, напълно се отказа да погледне към Мич.

— Не — прошепна тя.

— Съжалявам, но не ви чух, госпожо Болтън.

Ан повиши глас:

— Не. — Знаеше, че е формалност, не я интересуваше.

— Трудно е да се повярва, извинете ме, че го казвам. Вие сте млада привлекателна жена. Не възнамерявате ли да ходите на срещи?

— Засега не — отвърна тя с горчив смях. След това, което бе направил Мич, беше вътрешно опустошена.

— Не бихте ли искали отново да се омъжите?

— Не.

Разочарован, че не може да изтръгне информация, която би помогнала на клиента му, Паркс направи последен опит:

— Искате да кажете, не няма никакви мъже в живота ви...

— Жената вече ви отговори, господин Паркс — убедително се намеси Питър Симънс. — Ако нямате нещо друго да питате, предлагам да оставим госпожа Болтън да си върви. Има още показания за снемане от моя и от вашия клиент.

Другият адвокат неохотно се съгласи:

— Много добре. Благодаря, госпожо Болтън. Нямам повече въпроси.

Ан не чу нищо от останалата размяна на реплики. Чувствайки се напълно опустошена, тя остави свекъра си да я изведе от стаята и сградата, а после да я откара до къщи.

— Ето, не беше толкова лошо — каза той, когато бяха отново в дома на Ан, но нейното мълчание го предупреди. Отиде до барчето с напитките и се върна с чаша кехлибарена течност. — Изпий го. Ще ти помогне.

Тя бързо изгълта съдържанието, кашляйки от силното питие, което изгори гърлото ѝ. Неспособна да мисли и още по-малко да

говори, остави главата си да падне назад върху дивана и затвори очи за света.

— Нека се обадя на майка ти, Ан. Тя ще иска да е с теб.

Ан поклати глава, после още веднъж.

— Сигурна ли си? Искаш ли да остана малко?

Тя се насили да повдигне глава и отвори очи.

— Не. Мисля, че бих искала да остана сама.

Той не изглеждаше убеден, но се наведе и я целуна по главата.

— Вече свърши. Повтаряй си това. Всичко свърши. — Потупа я успокоително по рамото и си тръгна.

Свърши. Да, определено беше така. Този ден сърцето на Ан можеше да тъгува за това, което бе загубила, но мозъкът ѝ просто бе изключил. Изтощена, изпитваща нужда да избяга от действителността, след минути заспа, където беше, на самия диван. Пронизителното иззвъняване на телефона я принуди да се събуди.

Беше майка ѝ, изпълнена със загриженост.

— Току-що се обади Тед и разказа какво е станало. Добре ли си?

— Да, чудесно.

— Не личи.

— Спях. Уморена съм.

— Искаш ли да дойда и да те изведа... на късен обяд може би?

Ан хвърли озадачен поглед към часовника си. Беше почти два и тридесет. Обядът се беше изгубил някъде из пътя заедно с апетита ѝ. Мисълта за храна преобърна стомаха ѝ.

— Ан?

— Да, мамо. Не, благодаря. Не ми се яде.

— Толкова лош ли беше разпитът?

„По-лош не можеше да бъде“, помисли си тя.

— Беше... труден.

— Сигурна ли си, че няма какво да направя за теб?

— Сигурна съм. — Заради майка си се насили да придаде веселост на гласа, но тя изчезна в мига, в който думите излязоха.

По-възрастната жена въздъхна:

— Добре. Ще ти се обадя по-късно. Почини си.

— Да. И благодаря, че се обади, мамо.

— Добре дошла си вкъщи, скъпа. Чао.

Ан затвори телефона, като си мислеше, че повече от всичко друго се нуждае от рамо, на което да си поплаче, но сълзите отказваха да се появят. Известно време обикаля безцелно от стая в стая, от прозорец до прозорец. Накрая се преоблече в джинси и широка риза и с боси крака се върна в дневната. Опипа всяко нещо, което се виждаше в нейната пуста черупка. Гледката през прозореца не съдържаше нищо интересно за нея. Нито пък погледът към пощата за деня. Неспособна да мобилизира енергията си, тя се просна на дивана.

Мина един час, после друг и чудовищността на днешните събития проникна в съзнанието ѝ. Мич я бе измамил. О, може да бе започнало невинно през септември, но с времето му бе споменала за катастрофата, дори нейната дата и предстоящия процес. Тогава можеше да ѝ каже. Можеше да ѝ каже последната вечер.

Ан притисна силно корема си. Само ако можеше да заплаче. Само ако можеше да крещи. Вместо това се чувстваше опустошена, с разбито сърце, полумъртва.

Телефонът отново иззвъня. Опита се да не му обръща внимание, затискайки глава с възглавницата. Когато продължи да звъни, тя се сети, че ако отново беше майка ѝ и не се обадеше, за рекордно време жената щеше да бъде пред вратата ѝ.

С усилие се надигна от дивана и отиде при стенния телефон в кухнята.

— Ало?

— Ан? — Гласът му беше дълбок и — независимо от всичко — скъп.

Потресена, безмълвно затвори телефона.

Нестабилните ѝ крака я заведоха до дивана. Там се сви на кълбо, притисна колене към гърдите си и зачака той да се обади отново. Само след секунди телефонът започна да звъни. Ан го остави да звъни, звъни, звъни... Заклати се напред-назад, измъчвана от звука. Опита се да запуши ушите си с ръце, но звъненето сякаш ставаше все по-силно, по-пронизително, по-неумолимо и по-жестоко.

Накрая спря. Чак тогава не издържа и заплака.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Следващите дни бяха истински ад за Ан. След сълзите дойдоха самообвиненията. Беше се оказала наивна, безотговорна и развратна. Не трябваше да се връща в къщата след първата седмица. Дори и тогава не трябваше да остава.

Самобичуването даде път на гнева и известно време руга Мич. Не можеше да разбере как някой можеше да направи това, което той ѝ причини. И продължаваше да ѝ се обажда! Свиваше се при всяко извънмяване на телефона и отговаряше само за да избегне посещенията на семейството си. Когато беше Мич, затваряше.

Изолацията ѝ беше дори по-голяма, отколкото след смъртта на Джеф, защото никой, съвсем никой не знаеше за нея и Мич. Ако родителите ѝ усещаха, че реакцията към разпита беше крайна, те го отдаваха на последната болка от загубата на Джеф. Тя ги остави да вярват в това, вместо да им разкрие каква глупачка е била.

Ан не можеше да започне да мисли за бъдещето. То отново беше една плашеща празнота. Всеки ден бе предизвикателство. Единствената ѝ надежда беше да изхвърли Мич от мислите си, а в Ню Йорк бе по-лесно. Тук не бяха прекарвали заедно времето си. Нямаше никакви спомени за него, освен от разпита, но това там не беше мъжът, когото бе обичала.

От време на време мислеше за Върмонт. Пролетта трябва да бе настъпила. Искаше ѝ се да види цветовете на люляка и да вдъхне техния аромат. Но и това бе загубила.

Мич спря да звъни след няколко дни, но колкото и да се опитваше, не можеше да го прогони от мислите си. Всъщност един следобед баща ѝ спомена за него.

— Онзи ден ми се обади Майкъл Андерсън. Познаваш ли го? Той е президентът на „Саутийст Американ Еър“.

Познаваше ли го? Познаваше ли го!

— Изглежда приятен човек. Искаше да се увери, че си добре, защото си била много разстроена при разпита.

— Колко мило от негова страна! — горчиво отрязва тя. Чувство на вина. Добре. Нека страда. — Как се е свързал с теб? Той не знае моминското ми име. — Разбира се, че можеше да го открие. Той можеше да открие каквото си пожелае. Силните мъже получаваха всичко, което искаха, без да им мигне окото.

— Обадил се първо на Тед — обясни баща ѝ. — Не се решавал да се свърже директно с теб, защото се страхувал да не те разстрои още повече.

— Умен мъж. — Да я разстрои повече. Това беше хитро.

Антъни Фолк я погледна с лек укор.

— Беше мило. В края на краищата въздухоплавателната компания бе призната за невинна. Фактически това вече не е негова грижа.

Ан не се интересуваше от факта, че компанията му бе невинна. В нейните мисли Мич все още беше измамник.

Беше ядосана, а нямаше срещу кого да вика. Беше паднала духом, а нямаше кой да я прегърне. И ако през по-голямата част на деня бе унила, то нощите с нищо не бяха по-добри. Тя беше преследвана от истински кошмар, когато се разхождаше и когато спеше.

В средата на втората седмица бе напълно сломена. Затова уреди няколко ангажимента с превод на живо, за да се откъсне от къщи и да попадне отново навън сред хора. И се получи. Овладея своите емоции.

След това положението се влоши. Една вечер, когато не очакваше никого, се позвъни на вратата. Оставяйки веригата на мястото ѝ, Ан отвори вратата на възможните няколко сантиметра и надникна, за да види там Мич. Затвори със затръшване. Звънецът иззвъня отново. Тя отиде в най-отдалечения ъгъл на апартамента, кръстоса ръце пред гърдите и се закле да го остави да звъни.

Но не беше подготвена за силното тропане, което последва. Той вдигаше ужасен шум.

Страхувайки се, че ще изкара навън съседите ѝ, тя се върна при вратата.

— Махай се! — извика с надеждата, че нейният глас ще се чуе през тропането.

Успя. Ответното му обаждане беше приглушено, но тя чу всяка дума.

— Няма, докато не говоря с теб, Ан.

— Махай се! Не искам да говорим!

— Трябва.

Разгневена, отвори вратата на онези позволени сантиметри.

— Не съм длъжна. Сега, моля те, върви си или ще повикам полицията! — Струваше ѝ голямо усилие да остане спокойна, когато нищо друго нямаше да ѝ хареса повече от това да го промуши с кухненския нож.

Мич изглеждаше разтревожен.

— Опитвам се да бъда търпелив, Ан, но ти отказваш да приемеш обажданията ми. Налага се да поговорим. Има неща, които трябва да ти обясня.

Ан кипна.

— Съжалявам, приятелю, но ти имаше своя шанс и го пропусна. Разполагаше с всичките онези дни и ноци, за да ми кажеш кой си и с какво се занимаваш, но не го направи. Беше толкова уклончив. „Ще те видя скоро, Ани, скоро.“ — Тя преправи гласа си, за да го подиграе. — Но не си направи труда да ми кажеш кога, нали, Мич? Е, сега аз не искам да говорим. — Ан се облегна на вратата, за да я затвори, и тогава забеляза, че той я беше препречил с крак. — Дръпни се! — дрезгаво нареди тя. Изтощаваше се бързо.

Той изруга:

— По дяволите, Ан, можеш да бъдеш толкова упорита! Ако бяхме във Върмонт, знаех точно какво да направя.

— Не сме във Върмонт — извика Ан, без да я е грижа, че другите можеха да чуят. — И никога повече няма да стъпя там. Сега си отивай! — Вече трепереше с цялото си тяло.

— Чудесно — предаде се Мич. — Ще си отида, но ще се върна отново. Ако не тук, ще те хвана някъде другаде. На улицата, в ресторант, дори в къщата на родителите ти, ако е нужно. Мога да бъда непочтен. Не можеш завинаги да останеш затворена тук. А аз няма да се предам!

Когато кракът му се плъзна назад в коридора, тя затръшна вратата, заключи, обърна се и побягна разтреперана към спалнята, където се притисна към таблата на леглото като подгонено животно. Той можеше да бъде непочтен — меко казано! Щеше да го види отново. Тази мисъл я изпълни с ужас.

Решена да не се превърне в затворник в собствения си дом, Ан се натовари с още повече работа. Беше навсякъде из града с различни интересни хора, но отвличането от мислите ѝ, към което се стремеше, ѝ се случваше рядко и в малки дози. Винаги нащрек да не попадне на Мич, където и да идеше, тя се озърташе наоколо в очакване да я връхлети. Меко казано, бе психически изтерзана. След повече от седмица, която прекара в бягство от едно място на друго с чувството, че е преследвана, Ан се обезсърчи.

Най-лошото бе, че не го видя никъде. А дълбоко в душата ѝ една част от нея, за която не искаше да знае, беше разочарована от това. Болката премина.

Облекчението дойде от страна на родителите ѝ под формата на покана да прекара известно време с тях на крайбрежието. Да, имаха намерение да я задушат от грижи, но сега тя не протестира особено. Искеше да бъде глезена и обичана. Искеше да бъде закриляна. Промяната на сценария щеше да ѝ дойде добре. Възнамеряваше да се възползва максимално.

Първи май я завари, облечена в яркожълта лятна рокля, пред входа на жилището ѝ, с наредени до нея чанти. Погледна улицата, а после — часовника си. Родителите ѝ бяха обещали да дойдат в един часа. Сега беше един и петнадесет. Обикновено не закъснявах.

Бързо се обади на портиера и се върна в апартамента. Набра телефонния номер в дома им и изчака няколко иззвънявания. Разбра, че са по път, и се върна обратно долу. Но това, което видя, я накара да замръзне на място.

С чевръстата помощ на портиера чантите ѝ бяха натоварени в багажника на лъскаво кафяво ауди, което не познаваше. Но разпозна мъжа, показал се от другата страна на колата. Той беше с бронзов загар, внушителен, облечен в пуловер и бели дънки. Изглеждаше невероятно красив и мъжествен и много, много самодоволен. Преди да успее да каже нещо, мъжът отвори задната врата и се приведе навътре. Когато се изправи, в ръцете му бе най-прекрасното дете, което Ан някога бе виждала.

Дъхът ѝ секна. Как си позволяваше? Не играеше честно, изобщо не играеше честно — и той го знаеше, ако дяволитата му усмивка означаваше нещо.

— Здравей, Ани! — Поздрави я така, сякаш всичко беше наред. — Надявам се, че не те накарахме много да чакаш. Уличното движение беше отвратително. Мисля, че качихме всичките ти чанти. Има ли нещо друго вътре?

В миналото Ан може и да бе позволявала да я смятат за глупава, но не беше. Той знаеше, че щеше да чака. Знаеше в колко часа да дойде. Никога нямаше да доведе детето, ако не беше сигурен в резултата. Това означаваше, че родителите ѝ бяха в комбина с него.

Ако Мич беше сам, щеше да се обърне и да избяга. Но щом погледна детето, бе запленена. Шестгодишното момиченце носеше розово късо гащеризонче, бяла блузка и чисто бели гуменки. Ръчичките бяха почернели от слънцето, а дългите крачета се поклащаха около бедрата на Мич. Златен водопад от къдрави коси се спускаше до средата на гърба, като отпред бяха прибрани с весели шарени шноли над ушите. Но шнолите бяха малки и не можеха да удържат всичката ѝ коса. Къси кичурчета бягаха и се спускаха на масури по страните ѝ. А това лице? Ако Ан вече не се беше влюбила в нея, то щеше да я накара. Беше леко закръглено, с розови бузки и изобилие от светли лунички по върха на нослето, а очите с цвят на шоколад бяха одухотворени и вперени в нея.

— О, боже! — възкликна Мич. — От бързана да тръгнем почти забравих да ви представя. Ан, това е дъщеря ми — Рейчъл Андерсън. Рейчъл, това е Ан Болтън.

С повече финес, отколкото Ан можеше да си представи, детето протегна ръчичката си.

— Здравей, Ан. Радвам се да се запознаем. Татко ми каза всичко за теб.

Ан пое ръчичката, долавяйки нейната крехкост и топлина.

— Надявам се, само хубавите неща?

Очите на Рейчъл се ококориха.

— О, татко никога не би казал нещо лошо за теб. Той...

— Достатъчно, тиквичке — прекъсна я Мич, като я стисна. — Няма да издадеш всичките ни тайни, нали?

Детето се усмихна широко, разкривайки два реда ситни бели зъбки с голямо празно място горе точно в средата.

Ан беше очарована.

— Много хубава дупчица. Добрата фея донесе ли ти нещо в замяна на онези зъбки?

Отново усмивката заедно с ококорените очички.

— Получих по цял долар за всеки от тях. Татко казва, че той е получил само четвърт долар, когато е бил малко момче. Но добрата фея се е страхувала, че може да глътна монетата и затова ми е дала хартиени пари. Наистина съм доволна — изчурулика тя и поверително сниши глас, — защото с четвърт долар не можеш да купиш много.

Ан се засмя:

— Ти си схватливо момиченце.

Изглежда, и Мич беше съгласен. Гордостта бе изписана по лицето му и той основателно мажеше да се гордее с детето. Но не и със собственото си поведение. На първо място трябваше да се засрами от себе си, че го използваше като щит.

— Ух, дами, може би сте готови да тръгваме? Колкото по-бързо напуснем града, толкова по-скоро ще стигнем до къщата.

Къщата? Сърцето ѝ спря. Не можеше да отиде там.

Но очите на Рейчъл не се откъсваха от нейните, а в погледа на Мич имаше недвусмислено предупреждение.

— Рейчъл — внимателно започна Ан, като поглеждаше назад през рамо, — ще можеш ли да почакаш тук, докато баща ти ми помогне за последния багаж горе? Морис, портиерът, ще ти прави компания.

Детето погледна към баща си за разрешение. Мич я целуна и настани обратно в колата.

— Връщаме се след минутка. — Той говореше нежно и повтори същото на портиера. Хващайки Ан за лакътя, я въведе вътре.

Веднага щом завиха зад ъгъла, вече извън полезрението на детето, Ан се нахвърли върху него:

— Уреди това заедно с родителите ми, нали?

Мич се ухили.

— Те са чудесни хора. Когато им обясних ситуацията, бяха повече от радостни да помогнат.

— Е, това е просто чудесно, но аз няма да дойда! Заради цялото ти самодоволство и хитрите ти планчета — няма да дойда!

Усмивката му изчезна.

— Казах на Рейчъл, че ще прекараш седмицата с нас.

— Няма да си никакво право.

— Но го направих. Тя разчита на твоето присъствие. Ще я разочароваш ли?

Ан беше бясна.

— Как можеш да я използваш по такъв начин? Знаеш, че не мога да я нараня.

— Разчитах на това.

— Затова сега ще се върнеш там... — Тя посочи с треперещ пръст към улицата. — ... и ще й кажеш, че не мога да дойда.

— Но ти можеш. Багажът ти е събран, и натоварен. Освободена си от работа за следващите две седмици. Няма какво да те задържа, тук.

Ан се чувстваше като в капан. С въздишка се облегна на стената.

— Защо не ме оставиш на мира? Не разбираш ли, че не искам да бъда с нея.

Тогава Мич стана сериозен.

— Защото няма да чуеш моите доводи. Опитах се да ти обясня неведнъж, но не отговаряше на обажданията ми, нито ме пусна да вляза, когато тропях на вратата ти. Не прояви любезността да ме изслушаш. Затова сега те моля, заради Рейчъл, да дойдеш с нас. Само този път. В края на седмицата, ако продължаваш да се чувстваш по същия начин, ще те оставя на мира.

Ан се питаше дали това е единственият изход. Тя не можеше да понесе мисълта да нарани дете, което вече бе така жестоко наранено от съдбата. А момиченцето щеше да бъде един вид придружител. Какво лошо можеше да има?

— Обещавах ли? — внимателно го попита.

— Да.

Нямаше никакъв смисъл да продължават разговора. С въздишка на поражение Ан се отблъсна от стената и се върна с Мич при колата.

ДЕСЕТА ГЛАВА

След час оставиха градското стълпотворение зад гърба си и поеха на север.

— Кога взе новата кола? — попита Ан, търсейки разговор с Мич, тъй като Рейчъл бе коленичила на задната седалка и се взираше в бягащата линия на хоризонта.

— Преди около седмица. Това е първото ѝ изпитание. Хондата щеше да бъде малка за трима. — Имаше нещо лукаво във въпросителното повдигане на веждата по посока на Ан и тя отново се учуди на неговата самонадеяност. Ако „трима“ включваше нея, то той бе платил цяло състояние за едно пътуване.

Рейчъл пхна златистата си главичка между луксозните седалки и потърка бузка в мекия велур.

— Харесвам тази кола. Татко казва, че цветът отива на очите ми.

— Така е — отвърна Ан с топла усмивка. Кой можеше да устои на такова дете? Помоли се през седмицата да има цупения, прищевки и сърдити сцени. В противен случай щеше да си създаде голям проблем.

Нямаше никакви цупения, глезотии или сърдити пози и Ан усещаше как все повече и повече се привързва към детето. Макар да знаеше, че Мич го бе предвидил, това не намаляваше удоволствието, което намираще в простите ежедневни грижи, като да я изкъпе, да разреши дългите руси къдрици, да ѝ помогне да завърже отново връзките на обувките, които все ѝ се изплъзваха. Имаше и други неща, които много харесваха на Ан: печенето на курабийки, разходките в гората и четенето на приказки вечер пред камината.

И ако това, което Ан изпитваше, бе любов, същото се отнасяше и за Рейчъл. Тази невинност, искреност и свободно изразяване на чувствата бяха най-ценните неща на света.

Проблем беше да остане безразлична към Мич, но направи всичко възможно, а на него му правеше чест, че не я притесняваше. Тя спеше горе, а той — долу с Рейчъл, в спален чувал на пода на стаята. Макар че в сряда сутринта Ан имаше усещането, че върви по опънато

въже, разкъсвана от противоречиви чувства, Мич съсредоточено я наблюдаваше.

Спомените се натрапваха. Припомни си приятните мигове, прекарани тук с Мич, времето на копнежи и любов. В Ню Йорк можеше да ги забрави, но тук те бяха много по-реални и това трудно ѝ се удаваше.

И все пак опита.

— Отивам да се разходя — обяви тя след кратък размисъл, като привършиха със закуската.

— Хубава идея — отвърна Мич без ирония, но неговата вежливост бе част от мъчението. — Не бързай. Мисля, че мога да се оправя с Рейчъл и сам за няколко часа.

Въпреки протеста на момиченцето, Ан излезе. За първи път оставаше сама, откакто бяха пристигнали, и изпитваше огромна нужда от това. Чувстваше се разядена от наново разранените си рани. Но имаше още два дни до края на седмицата и тя трябваше да намери сили да оцелее.

Пролетта царуваше навсякъде. Гората, влажна и сива преди месец, сега тръпнеше в свежата си зелена премяна. Сладък аромат се носеше от буйния килим на новата трева нагоре през липовите листа, които покриваха до неотдавна голите клони на дърветата. Звучите бяха опияняващи — чуруликането на птичките в гнездата, разнообразните шумове на горските обитатели в отново оживелия шубрак. Водата заливаше скалите, спускайки се със силата на топящия се високо в планините сняг. Пасището грееше в жълто от глухарчетата и в розово от цветовете на дивата ябълка. Пейзажът преливаше от жизненост и веселие.

Но не и сърцето на Ан. Контрастът с тържествуващия живот наоколо правеше тъгата ѝ още по-мъчителна. Тя вяло пристъпваше по пътеката и подритваше камъчетата пред себе си. Когато най-накрая спря и покри лице с шепите си, сълзите потекоха бързо и силно като потока до нея. Но докато той си проправяше път, буен и независим, при Ан бе точно обратното. Тя беше в емоционален затвор. Любовта ѝ към Мич бе причината за това.

По някое време коленичи върху камъните и наплиска лицето си. Водата беше толкова студена, че дъхът ѝ секна, но облекчи

страданието ѝ. Освобождаването бе добре дошло. Бавно тръгна обратно към къщата, криволичейки по горските пътечки.

Под топлината на високото обедно слънце тя пристигна в къщата, която бе необичайно тиха. Помисли си, че баща и дъщеря бяха навън в гората. Мина през кухнята към дневната, но само след малко се спря, виждайки Мич, висок и строен, застанал до прозореца. Ръцете му изпълваха джобовете на джинсите в поза, която бе по-бездейна, отколкото можеше да се очаква в присъствието на едно жизнено шестгодишно дете.

— Къде е Рейчъл? — попита Ан.

— Тръгна си.

— Тръгна си? — Но Мич не беше разстроен. — Какво означава това?

— Родителите ми се отбиха да я вземат. Отиват в Монреал за няколко дни.

— Искаш да кажеш, че си е заминала? — Смисълът бавно проникваше в съзнанието ѝ.

— Да. — Очите му се задържаха върху нейните.

— Плакала си.

— Не. — Не се чувстваше в правото си да излъже. Отново я бе изиграл!

— Очите ти са зачервени — леко я предизвика той.

— Имам алергия — грубо отвърна тя, усещайки надигация се гняв. — Ти си планирал това, нали? Уредил си го с твоите родители. Използва Рейчъл като претекст да ме доведеш тук. После тя изведнъж изчезва. Удобно, нали? — Всяко мускулче от тялото ѝ бе напрегнато.

— Да — призна си Мич, но не предложи никакво извинение.

Очите на Ан заискриха.

— И наистина ли си мислиш, че ще остана сега, когато тя си е тръгнала? По дяволите, Рейчъл беше единствената причина, поради която се съгласих да дойда тук!

Той започна да се приближава към нея.

— Така ли беше, Ан? Наистина ли? Бъди честна към себе си.

Изведнъж тя се уплаши.

— Аз съм! Заради това дойдох тук. — Вдигна ръка, за да го отблъсне, и отстъпи крачка назад. — Не се приближавай. Не смей да ме докоснеш или...

— Или какво? Не сме ли минавали вече през това? Връщаме се точно в началото, Ани. Погледни. Никакви деца. Никакви разпити. Никакви други претенции. Само ти и аз.

— Не е толкова просто! — извика Ан и отстъпи още една крачка назад. Мич беше прекалено привлекателен и прекалено близо. — Не мога да забравя всички онези неща. Те са между нас дори и ако се опиташ да ги отречеш и нищо не може да промени факта, че не желая да те виждам и не искам да имам нищо общо с теб!

Но тялото ѝ трепереше. То го помнеше и реагираше на неговата близост.

Мич продължи да напредва, докато тя не опря гръб в стената.

— Не ти вярвам — спокойно заяви той. — Мисля, че искаш точно обратното.

Ан поклати глава в знак на отрицание.

— Недей, Мич. Махни се от мен. — Но предупреждението ѝ беше шепот, който заглъхна. Беше между Мич и стената, между скала и здрава преграда. Чудеше се къде да иде, когато той опря ръце на стената встрани от раменете ѝ.

— Това продължи достатъчно дълго. Сега възнамерявам да говоря и ти ще ме изслушаш. Търпението ми се изчерпва.

— Търпението ти? — извика тя и повдигна очи към него. — А какво ще кажеш за моето? За чувствата ми? Но теб никога не те е интересувало какво ще стане с мен, след като получи това, което искаше! Ти си най-егоистичният, арогантен, безмилостен...

Списъкът с унищожителни епитети щеше да продължи, ако Мич не го бе прекъснал с устни. Ан се опитваше да се дръпне назад, да извърти глава встрани, да го отблъсне. Но той беше по-силен и упорит.

Мич я отдели от стената и я придърпа в прегръдката си, целувайки я така страстно, че дъхът ѝ спря. В момента, в който щеше да припадне, той разхлаби хватката си, като дишаше на пресекулки, после отново улови устните ѝ.

Този път беше различно. Сега устата му бе по-убедителна, движейки се с нежна и чувствена увереност. Ан можеше да устои на сила, но нежната целувка беше нещо друго. Тялото ѝ бе безсилно, а мислите — объркани. Докато ръцете ѝ продължаваха да оказват символичен натиск върху гърдите му, то устните ѝ я предадоха. Те

постепенно омекнаха, после се разтвориха и започнаха отчаяно да пият целувката му.

Когато най-накрая Мич вдигна глава, тя сведе своята и потъна в безпомощни сълзи.

— Не плачи, Ани. Моля те! — Звучеше измъчено. Притисна я по-близо към себе си, докато Ан постепенно се успокои. — Няма да те нараня. Моля те, повярвай ми, скъпа! Никога не съм искал да те нараня. Искам само да чуеш това, което трябва да ти кажа.

— Имам ли избор? — най-накрая прошепна тя.

Усмихна ѝ се.

— Не.

Тя остана смирена, докато я заведе до креслото пред студената камина. Същите облегалки, които неведнъж се бяха възправяли между нея и тъмнината навън, сега скриваха всичко друго освен Мич.

Той прокара ръка през косата си.

— Мога да предположа какво си мислиш за мен, но грешиш. Не е честно от твоя страна да ме обвиняваш за това, което се случи с Джеф.

Никога не го беше обвинявала за катастрофата. Но преди да успее да му го каже, Мич продължи:

— Не и преди февруари, когато ти беше болна и сънува онзи кошмар за катастрофата. Тогава спомена за делото и аз започнах да се чудя дали има някаква връзка. Въпреки това не хукнах веднага към Ню Йорк, за да проверя. — Той се извърна и се приближи до камината. С ръка на полицата и крак върху поръсената с пепел решетка, остана безмълвен няколко минути. — Чувството ми на вина за инцидента бе достатъчно силно, за да мога да понасям и презрението ти.

Но той пропускаше най-същественото! Тя не го обвиняваше за инцидента! Не това беше проблемът!

Мич продължи, без да се обръща:

— Беше ми трудно да дойда отново тук през март. Знаех, че трябва да бъда с теб, но знаех също така, че след това още повече ще ме намразиш. — Той прокара ръка през косата си. — Беше длъжна да научиш истината рано или късно. Искан сам да ти я кажа. Но просто... не можах.

Бавно се обърна към нея. Очите му издаваха безмерна скръб.

— Когато се любихме, Ан, беше великолепно. Може да се караме за дребни неща, но онзи ден, когато бяхме заедно, бе божествено. Непрекъснато си мислех, че ако знаеше колко много те обичам, щеше да ми простиш. Ако можех да предотвратя инцидента — каза той сломено, — щях да го направя. Повярвай ми, щях.

— Никога не съм те обвинявала за катастрофата!

— Вината беше непоносима — отвърна Мич, сякаш не я чу. — Това е неоправдано и несправедливо, но е реално. Нямах представа. Между самолета и колата... — Той поклати глава.

Ан пропускаше нещо. Тихичко попита:

— Каква кола?

Мич се извъртя, ужасено пое дъх и смилено се изправи.

— Съпругата ми беше убита в автомобилна злополука три седмици преди самолетната катастрофа. Беше късно през нощта. Пътищата бяха заледени. Колата беше ударена челно от човек, пил прекалено много. — Той погледна назад през рамо. — Аз бях на волана.

Онемяла, Ан се втренчи в него и изведнъж почувства как я залива огромна жалост. Не беше питала Мич как е загубил съпругата си, защото не беше по правилата. Но би трябвало да знае, че смъртта на млада жена винаги е трагична, без значение как се е случило.

— Грешката не е била твоя — заключи тя.

Очите му заблестяха.

— Аз шофирах! Само ако бях карал малко по-бавно или по-бързо, или бях тръгнал по друг маршрут... — Той сведе глава. Когато отново я вдигна, яростта му бе преминала. — Помниш ли кошмара, който имаше? Моят не бе сън. Успях да измъкна Бев от колата само за да видя как умира в ръцете ми. Не можех да направя нищо. Смачканата ръка беше най-малкото ми наказание. Самолетната катастрофа изглеждаше като продължение. Тогава... — Той стисна устни и кимна. — ... те открих.

Ан преглътна трудно. Мич обикаляше безцелно из стаята, сякаш бе в безизходица. Никога не го бе виждала в такова състояние, никога не бе чувала гласа му така изпълнен с болка и тъжен.

— Влюбих се в теб много преди да направя връзката между смъртта на Джеф и авиокомпанията. По странен начин усещах, че си единственият ми шанс да бъда щастлив, да изградя отново живота си.

Страхувах се да не те загубя. Нямах представа какво ще стане, когато ти кажеш това, което знаех. Искях да вярвам, че ще ме разбереш, но залогът бе прекалено висок.

Той се обърна с лице към нея. Беше искрен.

— Никога не съм те лъгал за катастрофата, Ан. Просто не ти казах цялата истина. Това ме измъчваше месеци наред. Но колкото по-дълго продължаваше измамата, толкова по-тежко ставаше провинението ми и по-голям рискът да излезе наяве. Опасявах се, че когато узнаеш истината, ще ме презреш. — Мич се втренчи в нея в продължение на сякаш безкраен сърцераздирателен миг. След това тихо изруга: — Ах, каква е ползата! Това се случи и аз го заслужавам. Бях прекалено заслепен от собствените си чувства, за да разбера твоите. — Задъха се. — Само се чудя кога ще свърши наказанието. — Завъртя се на пети и излезе от стаята, оставяйки Ан сама в шок.

Затръшването на външната врата я стресна, но дори и тогава измина минута, преди да се размърда. Скачайки, тя се втурна навън след него, спъна се на прага, подпря се и продължи да тича. Сърцето ѝ блъскаше лудо и тя едва си поемаше дъх, но не спря.

Мич бързо изчезваше в гората. Обезумяла, Ан го следваше, провирайки се през ниските храсти, докато стигна до сечището. Видя го, бе седнал сред глухарчетата с гръб към нея. Слънцето блестеше в сребристорусата му коса, но фигурата му бе мрачно прегърбена.

— Мич?

Тя внимателно се приближи.

— Мич, съжалявам, толкова съжалявам! — Опита се да го докосне, но се отдръпна назад, когато той трепна. Ан приседна до него и каза: — Сгрехих. Моля те, прости ми! Беше жестоко от моя страна да не те изслушам, дори да не попитам, но ме заболя, когато разбрах, че има толкова много неща, които не знам, след всичко, което преживяхме. Начинът, по който трябваше да узная кой си, бе ужасен. Опитай се да разбереш.

Този път, когато докосна рамото му, не ѝ попречи.

— Винаги съм била наивна — обясни тя не за да се извинява, а за да може да я опознае по-добре. — Животът ми бе лесен, щастлив и пълен с обещания за бъдещето. Чувствах се като имунизирана срещу нещастията. Не го познавах до катастрофата и тогава не можех да повярвам, че Джеф го няма. Не можеше да се случи на мен.

Ан се приближи.

— Тогава те открих. Обичам те, Мич! Дълго време се борих с това. Страхувах се да не изживея отново болката след загубата на Джеф. Когато те видях в онази адвокатска кантора, двата свята се сляха. Трябваше да ти се доверя. Трябваше да знам, че има някакво обяснение. Трябваше да те оставя да ми помогнеш. Но аз се страхувах да те изслушам. Може би се чувствах виновна, че намерих щастието с теб. — Гласът ѝ заглъхна.

Очите му срещнаха нейните. Бяха изпълнени със същата уязвимост, която чувстваше самата тя. Това ѝ даде сили да продължи:

— За бога, Мич, не сме ли изстрадали достатъчно? Не е ли време да сложим край на наказанието? Обичам те!

— Наистина ли, Ан? — попита той неуверено, дрезгаво и с надежда. — Обичаш ли ме достатъчно, за да се събуждаш всеки ден в прегръдката ми, като знаеш, че правя грешки?

— Нима това не е човешка слабост?

От гърлото му излезе звук — не, от дъното на душата му, толкова дълбок беше той. Мич я дръпна и я притисна в обятията си.

— Обичам те, Ани — прошепна той, връхлетян от чувства. — Никога, никога не ме прогонвай отново! Не ме оставяй сам! Не бих го преживял.

Мич я целуна, после се отдръпна и облиза устните си.

— Сол?

Ан се усмихна през сълзи.

— От щастие. Ще трябва да ме търпиш.

— Мисля, че мога да се справя — отвърна той с изключителна нежност и изтри сълзите от бузите ѝ. — Наистина те обичам.

И още там, на моравата, той я съблече, възхищавайки се на прекрасната ѝ голота, и я люби направо върху мекия килим от млада трева и нежния пух на глухарчетата. Беше по-горещо, по-силно, по-сладко от всеки друг път, изпълвайки ги с вяра, че така ще бъде и след двадесет или тридесет години.

По-късно, когато лежаха спокойно, оставили майското слънце да гали голите им тела, тя сгуши глава във врата му.

— Божествено е.

Мич я потупа по дупето.

— Да се надяваме, че наоколо няма отровен бръшлян. — Ан се изправи със скок и той избухна в смях.

— Има ли? — попита тя.

Мич я дръпна обратно към гърдите си.

— Никакъв отровен бръшлян. Освен мен.

— Ще се обрина ли от теб?

Той отново се засмя.

— Надявам се на един много специален сърбеж от време на време, но обрив в никакъв случай.

Ан се разположи върху него, доволна, че отново го чува да се смее, защото знаеше, че тя е причината.

— Не можеш да си представиш колко те обичам.

— Не толкова, колкото аз.

— Не? Искаш ли да се обзаложим?

— Ти си отгоре — отвърна той и се претърколи върху нея, за да разрешат въпроса.

Без да спират да опитват, на следващата сутрин бяха далеч от разрешението. Събуждайки се щастлива в блясъка на утрото, Ан тихо се измъкна от леглото му, облече неговата риза и отиде до входната врата. Щом я отвори, веднага усети сладкия мирис на люляците. Покрай вълненията си през седмицата не ги бе забелязала досега. Усмихна се, очарована от красивите лилаво-розови цветове и от опияняващия аромат.

Откъсна малко клонче, върна се при леглото, съблече ризата и безшумно се плъзна между чаршафите. Лежеше по корем и наблюдаваше спящия Мич. По лицето му виждаше същото спокойствие, което я изпълваше.

Едно сънено лешниково око се отвори. Той лениво ѝ се усмихна.

Ан поднесе светлолилавата клонка към носа му.

— Люляците са цъфнали. Пролетта е тук. — Когато нейният любим я придърпа, за да я целуне за „добро утро“, тя знаеше, че наистина е добро.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.